

SAMENVATTING

Wanneer een gemengd project vergund dient te worden, zoals het bouwen van een varkensstal, is zowel een milieuvergunning als een stedenbouwkundige vergunning vereist. In de huidige regelgeving is er geen verplichte gezamenlijke aanvraag voor deze vergunningen voorzien. Echter dienen wel beide vergunningen definitief verkregen te worden vooraleer de aanvrager zijn project kan starten. Dit brengt veel problemen met zich mee.

Jarenlang wordt in de politiek en in de ondernemerswereld daarom geijverd voor een verbetering op het vlak van vergunningverlening bij projecten. Vergunningverlening moet sneller, efficiënter en beter. Na heel wat voorbereidend werk komt het Omgevingsvergunningsdecreet op 25 april 2014 tot stand. Dit procedureel kaderdecreet roept de basis voor de omgevingsvergunning in het leven, een vergunning die de milieuvergunning, de stedenbouwkundige vergunning en de verkavelingsvergunning integreert.

Centraal in deze masterscriptie staat de vraag: "Is het Omgevingsvergunningsdecreet, en met name de omgevingsvergunning, een vooruitgang?"

Na een overzicht van de voorbereidende werken en de inhoud van het decreet, worden in deze masterscriptie de vernieuwingen uit het decreet dan ook geanalyseerd. In het onderzoek van de vernieuwingen wordt de vergelijking gemaakt met de huidige regelgeving om een beter antwoord te kunnen geven op de centrale onderzoeksvraag.

Ten opzichte van de huidige regelgeving rond de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning worden een tiental noemenswaardige vernieuwingen ingevoerd. De vernieuwingen bevinden zich ten eerste op het vlak van vooroverleg, waar de projectvergadering een nieuwe procedure kan vermijden. Ten tweede is de vergunningsverlening vernieuwd, waar gekozen is voor een gewone en een vereenvoudigde procedure die voor eenvoud en transparantie zorgen. De duidelijke termijnen die hieraan zijn gekoppeld en de techniek van de administratieve lus zijn een meerwaarde. In deze procedure komen ook de nieuwe omgevingsvergunningscommissies en de omgevingsambtenaren voor, die gebaseerd zijn op de huidige regelgeving.

Ook zijn er kritische opmerkingen voorhanden omtrent het Omgevingsvergunningsdecreet. Eén daarvan is de draagkracht van de gemeenten. Zij krijgen immers heel wat nieuwigheden voorgeschoteld zoals de residuaire bevoegdheid inzake vergunningverlening en het aanstellen van omgevingsambtenaren. Een ander bemerkingspunt kan gemaakt worden omtrent de juridische beroepsprocedure, waarvoor de Raad voor Vergunningsbetwistingen bevoegd wordt. Ook hier wordt de draagkracht in vraag gesteld.

VOORWOORD

Deze masterproef kwam tot stand in het kader van de opleiding master Overheid en Recht aan de Universiteit Hasselt.

Mijn bijzondere interesse in het omgevingsrecht heeft mij aangespoord de omgevingsvergunning, wat een belangrijke ontwikkeling in het omgevingsrecht betekent, in het laatste jaar van mijn opleiding te bestuderen.

Niettemin zou deze masterscriptie nooit geworden zijn wat het nu is zonder steun en begeleiding. Daarom wil ik Prof. dr. Bernard Vanheusden bedanken om als mijn promotor een optimale begeleiding te geven, met name door het vele leeswerk en de nuttige tips.

Daarnaast wil ik mijn familie bedanken om mij te steunen tijdens mijn studie en tijdens het schrijven van de masterscriptie.

Ten slotte gaat mijn dank uit naar mijn partner, Ann Tulmans, die ik dankzij deze opleiding heb leren kennen en die mij door dik en dun gesteund heeft om deze masterscriptie en de opleiding te voltooien.

INHOUDSOPGAVE

SAMENVATTING	i
VOORWOORD	iii
INHOUDSOPGAVE.....	v
LIJST VAN AFKORTINGEN	ix
LIJST VAN BIJLAGEN	xi
INLEIDING	1
DEEL 1: HET OMGEVINGSVERGUNNINGSDIRECTIEF	5
1 AANLOOP NAAR HET DIRECTIEF	5
1.1 COMMISSIES BERX EN SAUWENS	5
1.2 VISIENOTA	6
1.3 STUDIE UNIZO	6
1.4 STARTNOTA	7
1.5 CONCEPTNOTA.....	8
1.6 ADDENDUM.....	9
1.7 VOORONTWERP VAN DIRECTIEF	9
2 HET DIRECTIEF	10
2.1 ALGEMEEN.....	10
2.1.1 HET VOORSTEL VAN DIRECTIEF.....	10
2.1.2 DE KRACHTLIJNEN VAN HET DIRECTIEF.....	10
2.1.2.1 GEÏNTEGREERDE VERGUNNINGSVERLENING	10
2.1.2.2 OMGEVINGSVERGUNNING VAN ONBEPAALEDE DUUR	11
2.1.2.3 OVERLEG EN ADMINISTRATIEVE LUS	11
2.1.2.4 KWALITATIEVE VERGUNNINGSVERLENING	11
2.1.2.5 ADMINISTRATIEVE VEREENVOUDIGING	11
2.2 INHOUD VAN HET DIRECTIEF	12
2.2.1 INLEIDENDE BEPALINGEN.....	12
2.2.2 DE VERGUNNINGSPROCEDURE IN EERSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG.....	13
2.2.3 DE VERGUNNINGSPROCEDURE IN LAATSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG	15
2.2.4 DUUR VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING	16
2.2.5 KENMERKEN VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING	17
2.2.6 HET BIJSTELLEN VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING	18
2.2.7 SCHORSING OF OPHEFFING VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING	19

2.2.8	VERVAL EN AFSTAND VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING.....	20
2.2.9	BEROEP TEGEN BESLISSINGEN GENOMEN IN LAATSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG..	21
2.2.10	MELDINGEN	21
2.2.11	WIJZIGINGSBEPALINGEN	22
2.2.12	SLOTBEPALINGEN.....	23
2.3	STAND VAN ZAKEN	23
2.4	TOEKOMST?.....	24
2.4.1	BESTAANDE REGELGEVING.....	24
2.4.2	VERDERE INTEGRATIE VAN VERGUNNINGEN?	25
 DEEL 2: ANALYSE VAN DE VERNIEUWINGEN IN HET OMGEVINGSVERGUNNINGS- DECREET.....		 27
 1	 HUIDIGE VORMEN VAN INTEGRATIE IN BELGIË	 27
 2	 VERNIEUWINGEN	 30
2.1	VERGUNNINGSVERLENING	30
2.1.1	EERSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG: DE GEWONE EN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE.....	30
2.1.2	LAATSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG.....	37
2.1.3	BEROEP TEGEN BESLISSINGEN GENOMEN IN LAATSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG..	38
2.2	JURISDICTIONEEL BEROEP: RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN.....	38
2.2.1	OVERHEVELING	38
2.2.2	TOEGANG	43
2.2.3	BEMIDDELING	45
2.3	PROJECTVERGADERING.....	45
2.3.1	OMSCHRIJVING	45
2.3.2	VERANDERINGEN.....	46
2.4	ADMINISTRATIEVE LUS	48
2.4.1	BESTUURLIJKE LUS VERSUS ADMINISTRATIEVE LUS	48
2.4.2	DE ADMINISTRATIEVE LUS IN HET OMGEVINGSVERGUNNINGSDECREET	49
2.5	OMGEVINGSAMBTENAAR	51
2.5.1	OMSCHRIJVING	51
2.5.2	TAKEN VAN DE OMGEVINGSAMBTENAAR	52
2.6	OMGEVINGSVERGUNNINGSCOMMISSIES.....	53
2.6.1	OMSCHRIJVING ADVIESBEVOEGDHEID	53
2.6.2	BASIS IN HUIDIGE REGELGEVING	54
2.6.3	TEGEMOETKOMING AAN KRACHTLIJNEN.....	55
2.6.4	HOORRECHT	56
2.6.5	ANDERE BEVOEGDHEDEN	56
2.7	PERMANENTE VERGUNNING.....	57
2.7.1	OMSCHRIJVING	57
2.7.2	VOORDELEN.....	58

2.7.3	NADELEN	59
2.7.4	UITZONDERINGEN OP HET PERMANENT KARAKTER.....	63
2.7.5	WAT MET DE HUIDIGE MILIEUVERGUNNINGEN?	64
2.8	DE TERMIJNEN	65
2.9	DIGITALISERING	67
2.10	COMPLEXITEIT VAN AANPASSINGEN EN NIEUWIGHEDEN	68
	BESLUIT	69
	BIBLIOGRAFIE	71
	BIJLAGEN	79

LIJST VAN AFKORTINGEN

BBT's	Best Beschikbare Technieken
DABM	Decreet Algemeen Milieubeleid
GMVC	Gewestelijke Milieuvergunningscommissie
OVD	Omgevingsvergunningsdecreet
Minaraad	Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen
MVD	Milieuvergunningsdecreet
PMVC	Provinciale Milieuvergunningcommissie
RIE	Richtlijn Industriële Emissies
RvS	Raad van State
RvVb	Raad voor Vergunningbetwistingen
SALV	De Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij
SARO	Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening
SERV	De Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
VCRO	Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

LIJST VAN BIJLAGEN

Bijlage I: Schematisch overzicht gewone procedure

Bijlage II: Schematisch overzicht vereenvoudigde procedure

Bijlage III: Schematisch overzicht meldingsprocedure

Bijlage IV: Schematisch overzicht beroepsprocedure

Bijlage V: Hangende zaak bestuurlijke lus: uittreksel

Bijlage VI: Schematisch overzicht beslissingstermijnen

INLEIDING

---

1. In Vlaanderen vormt het Decreet betreffende de Milieuvergunning¹ (hierna DMV) het wettelijk kader voor het afleveren van de milieuvergunning. De milieuvergunning is vereist voor het exploiteren van een hinderlijke activiteit, dit is een activiteit die het leefmilieu of de mens schade kan toebrengen. Naargelang de aard en het belang van de milieueffecten, worden de hinderlijke activiteiten ingedeeld in drie klassen, waarbij voor de eerste en tweede klasse een vergunning nodig is en voor de derde klasse een melding volstaat. Deze klassen staan opgelijst in bijlage één van Vlarem I.² Zo weet elke aanvrager van een project in welke klasse zijn uit te baten inrichting valt en bij welke overheid hij de milieuvergunning moet aanvragen.

Zo zal een boer die op zijn erf een dierentuin wil uitbaten, hiervoor een milieuvergunning moeten aanvragen. De hinderlijke inrichting behoort tot klasse één.³ Als deze boer later beslist een parking aan te leggen waar meer dan vijfentwintig aanhangwagens kunnen gestald worden, zal hij een milieuvergunning voor een klasse twee inrichting moeten aanvragen.⁴ De boer houdt van zweefvliegtuigen zonder motor en besluit een opstijg- en landingsplaats voor zijn zweefvliegtuig aan te leggen. Hiervan moet hij melding doen. Er is geen milieuvergunning nodig, omdat deze hinderlijke inrichting onder klasse drie valt.⁵

2. Voor de wetgeving omtrent de stedenbouwkundige vergunning is in Vlaanderen de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening⁶ (hierna VCRO) van kracht. Hier is de vergunning gekoppeld aan de grond en niet aan een inrichting zoals bij de milieuvergunning. Deze vergunning moet worden aangevraagd wanneer er een werkzaamheid of functiewijziging uitgevoerd zal worden op een perceel. Hier kan in uitzonderlijke gevallen een melding volstaan.

Neem nu de boer uit bovenstaande casus. Hij wil op zijn erf een nieuwe opslagplaats bouwen voor zijn hooi te kunnen onderbrengen na oogst. Hiervoor zal hij dus een stedenbouwkundige vergunning moeten aanvragen.

3. Een gemengd project is een project waar meer dan één vergunning voor nodig is om het te kunnen uitvoeren. Het kan dus zijn dat een project zowel een stedenbouwkundige vergunning als een milieuvergunning vereist.

---

¹ Decreet van de Vlaamse regering van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, *BS* 17 september 1985.

² Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, *BS* 6 februari 1991 (hierna Vlarem I).

³ Zie Rubriek 9.2, 1a van bijlage 1 Vlarem I.

⁴ Zie Rubriek 15.1, 2° bijlage 1 Vlarem I.

⁵ Zie Rubriek 57.3 bijlage 1 Vlarem I.

⁶ Vlaamse codex ruimtelijke ordening van 15 mei 2009, *BS* 20 augustus 2009.

De boer beslist om een varkensstal te bouwen voor het houden van vijfhonderd varkens. Wat het bouwen van de stal betreft, zal de boer een stedenbouwkundige vergunning moeten aanvragen om dit te kunnen voltooien. Voor het houden van de varkens zal de boer een milieuvergunning nodig hebben, want er kan onder andere geurhinder en geluidsoverlast ontstaan wat aldus een hinderlijke inrichting kan omvatten. Beide vergunningen dienen verkregen te worden als hij de stal wil kunnen uitbaten. Deze vergunningen apart aanvragen resulteert in twee aparte beslissingen, wat voor de aanvrager niet efficiënt is als één van de twee vergunningen wordt geweigerd. Zo kan het een tijdje duren vooraleer beide vergunningen verkregen worden of kan de situatie zich voordoen dat het project niet kan doorgaan omdat één van de twee vergunningen definitief geweigerd wordt. Aan deze problematiek is de wetgever tegemoet willen komen door de invoering van het uniek loket, waar een gezamenlijke aanvraag en een gezamenlijke beslissing mogelijk is.

4. Niettemin schonk het regeerakkoord van 2009-2014 aandacht aan bovengenoemde probleemstelling en bevestigde het ook een opvatting van de ondernemerswereld omtrent het uitvoeren van projecten: belangrijke investeringsprojecten duren te lang voor private en publieke actoren om ze te realiseren.⁷ Teneinde dit probleem aan te pakken, schoot zowel het Vlaams Parlement als de Vlaamse Regering in actie. Tal van inspanningen hebben uiteindelijk geleid tot het Omgevingsvergunningsdecreet (hierna OVD), waarbij de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning geïntegreerd worden in de zogenaamde omgevingsvergunning. Met dit decreet dat een geïntegreerde vergunning uitbrengt, zouden tal van praktische moeilijkheden, zoals onder andere boven vermeld, verholpen zijn.

5. Het opzet van deze masterscriptie betreft het evalueren van het Omgevingsvergunningsdecreet. Navolgend op bovengenoemde voorbeelden van de huidige regelgeving en stand van zaken, die op een duidelijke wijze de probleemstelling impliceren, dient immers onderzocht te worden of het nieuwe decreet wel degelijk een positieve evolutie betekent. De omgevingsvergunning is een nieuw gegeven in Vlaanderen waarvoor een nieuw decreet werd uitgevaardigd. Eerder onderzoek is niet voorhanden. Het is dus zeer interessant een eerste analyse te maken over de inhoud van het decreet en de mogelijke uitwerking ervan in de praktijk. Aldus wordt hierdoor de relevantie van het onderzoek verantwoord.

6. In deze masterscriptie staat volgende onderzoeksvraag centraal: "Is het Omgevingsvergunningsdecreet, en met name de omgevingsvergunning, een vooruitgang?"

Echter, teneinde een antwoord te kunnen bieden op deze centrale onderzoeksvraag, wordt gebruik gemaakt van subonderzoeksvragen. De eerste subonderzoeksvraag is de volgende: "Hoe is de wetgever tot het Omgevingsvergunningsdecreet gekomen?". Deze vraag wordt opgelost via het onderzoeken van de voorbereidende handelingen die geleid hebben tot het eigenlijke Omgevingsvergunningsdecreet, hetgeen een systematische interpretatie van bronnen behoeft.

---

⁷ VLAAMSE OVERHEID (AFDELING COMMUNICATIE), *De Vlaamse Regering 2009-2014. Een daadkrachtig Vlaanderen in beslissende tijden. Voor een vernieuwende, duurzame en warme samenleving*, Brussel, 2009, 21.

Verder wordt een tweede subonderzoeksvraag onderzocht: "Wat is de inhoud van het nieuwe decreet omtrent de omgevingsvergunning?" Ook hier gebeurt het onderzoek via systematische interpretatie. Concreet zal immers het decreet zelf bestudeerd worden voor wat betreft de structuur en de betekenis van de regelgeving in zijn geheel. Beide onderzoeksvragen maken het eerste deel van de masterscriptie uit.

Deel twee van de masterscriptie bestaat vooreerst uit het onderzoek naar de vernieuwingen die de wetgever voorzien heeft in het Omgevingsvergunningsdecreet. Daarnaast dient onderzocht te worden of deze vernieuwingen een meerwaarde bieden. Hiervoor zal de vergelijking gemaakt worden met de huidige wetgeving in België, om te zien of onze wetgever een goede, vooruitstrevende wetgeving heeft opgesteld. Hier wordt gebruik gemaakt van volgende vergelijkende subonderzoeksvraag: "Wat zijn de verschillen en vernieuwingen tussen de huidige wetgeving en de nieuwe wetgeving?" Deze rechtsvergelijking gebeurt intern, via een dogmatische methode, aangezien vooral *law in books* bestudeerd zal worden, zoals de decreten rond de milieuvergunning (MVD) en stedenbouwkundige vergunning (VCRO), als het nieuwe Omgevingsvergunningsdecreet.

Verder zal in het tweede deel waar relevant op de volgende vraag een antwoord worden gezocht: "Indien de vernieuwingen nog voor verbetering vatbaar zijn, hoe zou de regelgeving er dan moeten uitzien?"

7. Voornoemde maakt bijgevolg ook de afbakening van huidig onderzoek duidelijk. Binnen het kader van problemen bij grote maatschappelijke investeringsprojecten, wordt alleen het deelaspect van de omgevingsvergunning en het decreet hieromtrent behandeld.

Er zal niet worden ingegaan op het handhavingsluit met betrekking tot de omgevingsvergunning. Hiervoor is immers een aparte regelgeving uitgewerkt, hetgeen bijgevolg ook een apart onderzoek vergt teneinde dit grondig te kunnen analyseren. Een ander nieuw decreet dat aanleunt bij deze materie heeft betrekking tot complexe projecten en wordt om dezelfde reden niet behandeld.

DEEL 1: HET OMGEVINGSVERGUNNINGSDIRECTIEF

---

1 AANLOOP NAAR HET DIRECTIEF

1.1 COMMISSIES BERX EN SAUWENS

8. Het regeerakkoord van 2009-2014 schonk aandacht aan de problematiek rond de maatschappelijke investeringsprojecten. Zowel op economisch vlak als op bestuurlijk vlak haalt de regering aan dat vergunningen sneller verleend moeten worden. De redelijke termijn voor zowel publieke als private investeerders om een project te realiseren wordt steeds moeilijker te bewerkstelligen.⁸

9. Het Vlaams Parlement schoot in actie en richtte "De commissie ad hoc Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten" op in 2009, hierna de Commissie Sauwens genoemd.⁹ Aan de verzuchtingen van de ondernemerswereld moest een einde komen. De knelpunten van de investeringsprojecten werden in deze commissie aangehaald en onderzocht. De Commissie goot haar aanbevelingen omtrent de verbetering van deze projecten in een resolutie, goedgekeurd in de plenaire vergadering in 2010. Eén van de aanbevelingen bevatte de idee van een unieke vergunning met één enkele aanvraag, openbaar onderzoek en beslissing, met als voorbeeld de unieke vergunning in Wallonië. Dit zou belangrijke investeringsprojecten sneller moeten doen verlopen.¹⁰

10. Ook de Vlaamse Regering besloot tot actie over te gaan en richtte "De Commissie Investeringsprojecten februari 2010" op, hierna de Commissie Berx genoemd. Deze Commissie formuleerde net zoals de Commissie Sauwens een reeks voorstellen om de investeringsprojecten beter te doen verlopen. In haar eindrapport wordt gesproken over het stapsgewijs integreren van de stedenbouwkundige- en milieuvergunning, voor projecten waar twee aparte procedures geen meerwaarde bieden zoals bijvoorbeeld bij windmolenparken. Het aantal procedures moet verminderen, zodat bijvoorbeeld de milieu- en stedenbouwkundige vergunningen niet op een ander bestuursniveau kunnen liggen. Zo zou het aantal beslissende niveaus binnen Vlaanderen op maximaal twee gehouden moeten worden.¹¹

---

⁸ VLAAMSE OVERHEID (AFDELING COMMUNICATIE), *De Vlaamse Regering 2009-2014. Een daadkrachtig Vlaanderen in beslissende tijden. Voor een vernieuwende, duurzame en warme samenleving*, Brussel, 2009, 10-11 en 21-22.

⁹ X, *Commissie versnelling maatschappelijk belangrijke investeringsprojecten*, www.vlaamsparlement.be/vp/commissies/commissie_investeringsprojecten.html (consultatie 3 januari 2013).

¹⁰ Voorstel van resolutie (J. SAUWENS *et al.*) betreffende aanbevelingen aangaande de versnelling van maatschappelijk belangrijke investeringsprojecten: Sneller door Beter, *Parl.St.* VI.Parl. 2009-10, nr. 395/2, 12.

¹¹ Verslag van de Commissie Investeringsprojecten (Commissie BERX), "Naar een snellere en betere besluitvorming over complexe projecten", 20, https://docs.vlaamsparlement.be/docs/biblio/opendiqibib/monografie/2010/118_eindverslag_expertcommissie.pdf.

Voor het opstellen van dit eindrapport werden adviezen ingewonnen van verschillende "adviesraden", waaronder het departement Leefmilieu, Natuur en Energie (LNE) en het departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO). Ook de Boerenbond sprak haar advies uit en benadrukte het belang van de verdere inzet op de integratie van de stedenbouwkundige- en milieuvergunning. Zo kan er betere samenwerking komen tussen administraties en kan een negatief of geen antwoord op een aanvraag beter vermeden worden. De adviezen zijn te vinden in de bijlage van het eindrapport.¹²

1.2 VISIENOTA

11. Op 15 oktober 2010 keurde de Vlaamse Regering de Visienota "Versnellen van investeringsprojecten" goed. Hierin worden voor het eerst krachtlijnen uiteengezet om de processen te kunnen verbeteren. Er wordt rekening gehouden met de aanbevelingen van beide bovengenoemde commissies. In de visienota is dan ook sprake van onder meer de integratie van de vergunningsprocedures. De milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunningen moeten maximaal op elkaar worden afgestemd, zodat ze complementair zijn. Er bestaat al afstemming sinds 2010 voor klasse twee-inrichtingen en dit moet uitgebreid worden naar klasse één-inrichtingen. Indien mogelijk, moet er een integratie komen van de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning.¹³ Ook hier wordt, zoals bij de commissies, de unieke vergunning ter sprake gebracht als goede oplossing voor het sneller kunnen realiseren van een project.

1.3 STUDIE UNIZO

12. De Unie van Zelfstandige Ondernemers (UNIZO) ijverde al jaren voor het sneller uitvoeren van investeringsprojecten. In navolging van de eerste handelingen van de regering en het parlement, heeft UNIZO in 2011 een studie uitgevoerd bij haar leden-ondernemers om een beter zicht te krijgen op de realiteit wat vergunningsaanvragen betreft.¹⁴ Uit de studie bleek dat meer dan de helft van de ondernemers volgende problemen kenbaar maken bij het aanvragen van een milieuvergunning of een stedenbouwkundige vergunning: vertraging oplopen door een vergunningsprocedure, de overheid die niet op tijd beslist en conflicten met een ambtenaar of de vergunningverlenende overheid. Ook vond meer dan de helft de vergunningsprocedures traag verlopen. Wat betreft de omgevingsvergunning is het hier belangrijk dat maar liefst 74% van de ondernemers een geïntegreerde vergunning als een mogelijke oplossing zag. Deze oplossing werd dan ook in de studie door UNIZO zelf aangereikt. De vereniging vond het uniek loket (zie *infra* randnr. 95-97) een goede zaak, maar niet ver genoeg reikend. UNIZO verwees als voorbeeld van een geïntegreerde vergunning naar het systeem van de omgevingsvergunning in Nederland.

---

¹² Bijlage V bij Verslag van de Commissie Investeringsprojecten (Commissie BERX), "Naar een snellere en betere besluitvorming over complexe projecten", 133-139, https://docs.vlaamsparlement.be/docs/biblio/opendigibib/monografie/2010/118_eindverslag_expertcommissie.pdf.

¹³ Visienota "Versnellen van investeringsprojecten", *Parl.St.* VI. Reg., 15 oktober 2010, 7-8.

¹⁴ P. VANDEN ABEELE, *Investeringsprojecten van ondernemers. Snel en efficiënt vergunnen*, Brussel, 15 maart 2011, 42p.

Deze studie toonde aan dat in de praktijk heel wat problemen opduiken rond de snelheid van het verlenen van vergunningen en dus ook van de investeringsprojecten in het algemeen. Zowel de ondernemers als UNIZO zelf staan duidelijk achter een regelgeving die dit probleem kan oplossen.

1.4 STARTNOTA

13. Na de aanbevelingen van deze commissies kwam er een concrete start richting de omgevingsvergunning met de Startnota van de Vlaamse regering in 2011.¹⁵ In deze stap van voorbereiding naar een regelgeving, werd aandacht besteed aan verschillende elementen.

Vooreerst werd een globale beoordeling vooropgesteld wanneer het gaat over de omgevingsvergunning: één openbaar onderzoek, één adviesronde, één vergunning. Dit zou moeten gelden voor de zogenaamde "gemengde projecten", projecten waar zowel een milieuvergunning als een stedenbouwkundige vergunning voor nodig zijn. Voor andere projecten wordt in een latere fase een oplossing gezocht. Daarnaast moet een gesloten lijst opgesteld worden met daarop de gemengde projecten die onder het toepassingsgebied van het OVD vallen en waar bijgevolg een omgevingsvergunning voor aangevraagd moet worden.

Wat de procedure betrof, werd het onderscheid tussen de gewone en de reguliere procedure die nu geldt voor de stedenbouwkundige vergunning verlaten aangezien de hoedanigheid van de aanvrager niet meer zal uitmaken. Wanneer een project van de gesloten lijst wordt vergund en er een simpele aanvraag of melding moet gebeuren voor een wijziging of verandering van het project, zal dit flexibeler en eenvoudig kunnen gebeuren.

Wat betreft de advisering betrof, zal deze moeten gebeuren door nieuwe op te richten commissies op gemeentelijk en gewestelijk niveau, die een syntheseadvies zullen uitbrengen omtrent de vergunningsaanvraag.

14. De startnota gaf ook aan dat een permanente milieuvergunning invoeren noodzakelijk lijkt, aangezien deze nu een beperkte termijn van twintig jaar kent en dus niet is afgestemd op de stedenbouwkundige vergunning die voor onbepaalde duur geldig is.

15. Deze startnota hield zeker rekening met de aanbevelingen van de commissies Berx en Sauwens en de visienota. Ook betekende dit een goede stap vooruit, aangezien dit document iets gedetailleerder en uitgebreider gevormd is dan de voorgaande aanbevelingen.

---

¹⁵ Startnota van 22 juli 2011 inzake de invoering van de unieke omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2011 2207 DOC. 0871.

1.5 CONCEPTNOTA

16. Aangezien de startnota grote lijnen uiteenzet voor de omgevingsvergunning, werden deze verder geconcretiseerd in de conceptnota van 23 december 2011, waar duidelijk de gewenste regelgeving vooropgesteld wordt. Er werd niet meer gesproken over een gefaseerde uitvoering zoals in de startnota, maar er werd geopteerd voor een eenmalige, integrale aanpak.¹⁶

Hier lag de focus net als bij de andere voorbereidende werken op projecten die zowel een stedenbouwkundige- als een milieuvergunning nodig hebben. Dit zou winsten moeten beogen voor zowel de initiatiefnemers als voor de overheid. Ook de nieuwe Omgevingsvergunningscommissies werden besproken, in navolging van de vorige voorbereidende werken. In deze concrete uitwerking van de visienota, waarop een ontwerp van decreet gebaseerd zal zijn, werden tal van belangrijke zaken aangehaald.

17. Er dienden enkele belangrijke dingen te gebeuren. Zo zal de Vlaremlijst, die de hinderlijke inrichtingen bevat, moeten worden heringedeeld. Hierbij volgt het voorstel om vier klassen in te richten om de hinderlijke inrichtingen in te delen, waarbij dan klasse twee een A en een B lijst krijgt. Ook zullen veel klasse één-inrichtingen gedeclasseerd naar klasse twee op basis van kwalitatieve en kwantitatieve analyse.

Daarnaast moeten de bevoegde vergunningverlenende overheden worden herzien. Dit betekent dat in principe het college van burgemeester en schepenen bevoegd is voor de omgevingsvergunning voor de inrichtingen klasse twee, tenzij andere hogere overheden expliciet zijn aangewezen in de gesloten lijst. Voor klasse één is de provincie of het Vlaams niveau bevoegd.

Verder moet er decretale verankering komen in een overkoepelend kaderdecreet. Dit heeft onder meer tot doelstelling voldoende flexibiliteit te bieden om op termijn andere vergunningen te kunnen integreren. Tevens bevat het overkoepelende kaderdecreet een eenvormige procedure ongeacht de bevoegde overheid en wordt de mogelijkheid geboden om voorwaarden te koppelen aan het verlenen van de omgevingsvergunning.

Ook dienen nieuwe adviesinstanties opgericht te worden op elk bevoegd niveau, de omgevingsvergunningscommissies. Zij brengen een syntheseadvies uit, hetgeen een consensusadvies van alle betrokken adviesverlenende instanties inhoudt.¹⁷

18. Werken met conceptnota's is een recentelijk gegeven in het voorbereiden van regelgeving. Deze conceptnota leunt nu al sterk aan bij een memorie van toelichting van een eigenlijk ontwerp van decreet.

---

¹⁶ I. CLEMAET, S. VANDAMME, K. VANDERSCHOT en B. HUBEAU (eds.), *Praktisch administratief recht*, Berchem, De Boeck nv, 2014, 336.

¹⁷ Conceptnota van 23 december 2011 inzake de invoering van de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2011 2312 DOC. 1460/1.

1.6 ADDENDUM

19. De conceptnota werd aan enkele adviesraden voorgelegd, zodat deze hierover hun opmerkingen konden formuleren.¹⁸ Op basis hiervan werd een addendum aan de conceptnota toegevoegd, met aandachtspunten en suggesties van de adviesraden en met de laatste verbeteringen om een regelgeving te kunnen maken. De raden ondersteunen de introductie van de omgevingsvergunning, maar vragen concrete uitwerking, zowel juridisch, bestuurlijk als ambtelijk.

20. Van in het begin werd benadrukt dat er rekening gehouden dient te worden met anderen dan de overheid en de initiatiefnemers, zoals de burgers. Een concrete uitwerking hieromtrent blijft echter uit volgens de raden. Ook volgt de bemerking dat de omvang en de impact van de voorgestelde declassering op verschillende gebieden onduidelijk is, met name de draagkracht van de gemeenten en de verschillen tussen de gemeenten onderling. Net zoals de vorige twee vermelde bemerkingen, bevat de rest van het advies, dat gaat om de procedure, de rechtsbescherming en de adviesverlening, een meer duidelijkheid omtrent de impact en de gevolgen die deze aspecten van de omgevingsvergunning met zich meebrengen.¹⁹

21. In het addendum werd dan vervolgens rekening gehouden met de adviezen van de raden. Op basis hiervan kunnen de bevoegde ministers het regelgevende werk opstarten. Het addendum bevat verdere krachtlijnen voor de bevoegdheidsverdeling, de omgevingsvergunningscommissies en de nieuwe procedure. Tevens werd een tijdschema toegevoegd, om een overzicht te krijgen van het uitwerkingsproces en de positie van gerelateerde kwesties en processen. Hier werd duidelijk dat de bekrachtiging van een regelgeving omtrent de omgevingsvergunning eind april 2014 rond zou moeten zijn.²⁰

1.7 VOORONTWERP VAN DECREET

22. Na alle voorbereidende handelingen werd een ontwerp van decreet ingediend in het Vlaams parlement. Voor de inhoud, onder andere de krachtlijnen, wordt verwezen naar hoofdstuk 2.1 van deze masterscriptie (zie *infra* randnrs. 23 tot en met 29).

---

¹⁸ Deze strategische adviesraden zijn de SERV, de SALV en de Minaraad.

¹⁹ Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij en Milieu- en Adviesraad van Vlaanderen, advies betreffende de conceptnota inzake de invoering van de omgevingsvergunning, 2 maart 2012, nr. 6271, www.serv.be/sites/default/files/documenten/SERV_ADV_20120302_omgevingsvergunning.pdf.

²⁰ Addendum van 6 juli 2012 aan de conceptnota inzake de invoering van de omgevingsvergunning: antwoorden op aanbevelingen van de strategische adviesraden, VVSG en VVP, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2012 0607 DOC. 0692/1.

2 HET DECREET

2.1 ALGEMEEN

2.1.1 HET VOORSTEL VAN DECREET

23. Het voorstel van decreet beoogt een kaderdecreet waarin zowel de stedenbouwkundige als de milieuaspecten van een voorgenomen project beoordeeld worden. Het is dus overwegend procedureel van aard. De doelstelling is het creëren van een nieuwe vergunning, de omgevingsvergunning, waarbij zowel de milieuvergunning, de stedenbouwkundige vergunning als de verkavelingsvergunning geïntegreerd worden. Verder wil de decreetgever belangrijke punten veranderen die ook al aangehaald werden in de nota's: één instantie voor de aanvraag, één openbaar onderzoek en één adviesronde met indien nodig advies van een adviescommissie, gespiegeld aan de bestaande milieuvergunningscommissies. Er moet tevens nauw ingezet worden op het verloop van de procedure: deze moet eenvoudig en transparant verlopen, met participatie van het publiek. Deze geïntegreerde vergunningsprocedure zou op veel vlakken een verbetering moeten vormen ten opzichte van de huidige regelgeving: efficiënter, gebruiksvriendelijker, sneller en beter.²¹

2.1.2 DE KRACHTLIJNEN VAN HET DECREET

24. Het decreet betreffende de omgevingsvergunning is gesteund op een aantal krachtlijnen waar de decreetgever mee heeft gewerkt doorheen het ontstaan van de regelgeving.²² Deze worden vervolgens kort uiteengezet en komen verder aan bod bij het bespreken van de vernieuwingen.

2.1.2.1 Geïntegreerde vergunningsverlening

25. De integratie van de vergunningen en van de behandeling en beoordeling van een milieueffectrapport en een omgevingsveiligheidsrapport in de nieuwe vergunningsprocedure worden beoogd.

Dit brengt volgens de decreetgever heel wat voordelen met zich mee. Het laten wegvallen van verschillende procedures kan voor ondernemers en particulieren een substantiële tijdswinst opleveren. Deze tijdswinst dient ook verzekerd te worden, waarvoor proceduretermijnen ingevoerd worden. Ook het overschrijden van deze termijnen wordt gesanctioneerd. Het is veel efficiënter werken wanneer zaken die inhoudelijk samenhangen, hier bedoeld de milieuaspecten en de stedenbouwkundige aspecten, deel uitmaken van een integrale beoordeling.

---

²¹ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 11.

²² Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 12-16.

Dit komt dan immers de kwaliteit ten goede. De administratieve lasten worden gereduceerd, doordat er maar één aanvraag nodig is en dus ook maar één dossier. Tegenstrijdige beslissingen worden vermeden, aangezien de overheid maar één beslissing neemt. Dit komt ook de rechtszekerheid ten goede, daar de juridische problemen die de kop opsteken bij de huidige koppeling van de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning (zie *infra* randnrs. 92-94) worden vermeden door de geïntegreerde procedure.

2.1.2.2 Omgevingsvergunning van onbepaalde duur

26. De omgevingsvergunning wordt ingevoerd voor onbepaalde duur, mits limitatief opgesomde uitzonderingen. Dit zou een economisch voordeel opleveren. Ook zou er grotere rechtszekerheid zijn, vooral bij het veranderen van de inrichting die niet kan voor langere termijn dan toegekend in de basisvergunning. Zo kunnen de gemaakte investeringskosten na het verstrijken van de vergunningstermijn niet altijd gecupereerd worden. Ook moet de aanvrager niet systematisch rekening houden met de eindigheid van zijn vergunning (zie *infra* randnrs. 189-213)

2.1.2.3 Overleg en administratieve lus

27. Het decreet voert facultatief vooroverleg in tussen de initiatiefnemer van het project en de overheid. Op deze manier kan de aanvrager voor de aanvang van de procedure nog bijsturen, wat de slaagkansen van het project tijdens de vergunningsprocedures doet toenemen (zie *infra* randnrs. 148-158).

Op het vlak van het herstellen van onregelmatigheden, heeft de decreetgever een nieuw instrument ingevoerd, namelijk de administratieve lus. Deze techniek zorgt ervoor dat onregelmatigheden opgelost kunnen worden, wat ervoor zorgt dat aanvrager de procedure niet moet herbeginnen (zie *infra* randnrs. 159-166).

2.1.2.4 Kwalitatieve vergunningsverlening

28. Kwalitatieve vergunningsverlening wordt verwacht met de invoering van de nieuwe omgevingsvergunningscommissies, die advies geven in een vergunningsaanvraag in de gevallen door de Vlaamse regering bepaald (zie *infra* randnrs. 175-188).

2.1.2.5 Administratieve vereenvoudiging

29. Het decreet moet administratieve vereenvoudiging teweeg brengen. Het aantal procedures wordt beperkt (zie *infra* randnrs. 98-123), wat de transparantie van de regelgeving ten goede komt. Het is de bedoeling dat de begunstigde van de vergunning steeds één vergunning heeft, die dan de actuele vergunningssituatie van de ingedeelde inrichting of activiteit weergeeft.

Wanneer een vergunning geïntegreerd is, biedt dit transparantie voor verschillende partijen: de vergunningaanvrager, de vergunningverlenende overheid en de toezichthouders.

2.2 INHOUD VAN HET DECREET

30. Omdat het OVD een nieuw decreet is, is het interessant een opgave van de inhoud voor te stellen, met telkens een korte beschrijving per afdeling.

2.2.1 INLEIDENDE BEPALINGEN

2.2.1.1 Toepassingsgebied en definities

31. Zoals nagenoeg ieder wetgevend instrument, bevat het eerste hoofdstuk van het OVD enkele inleidende bepalingen. Zo wordt in de eerste afdeling van dit hoofdstuk, meer bepaald in de artt. 1 tot en met 5, aangevangen met de weergave van het toepassingsgebied en enkele definities.

2.2.1.2 Vergunnings- en meldingsplicht

32. De tweede afdeling van het eerste hoofdstuk heeft betrekking op de vergunnings- en meldingsplicht. Concreet bepaalt art. 6 dat niemand een project, onderworpen aan vergunningsplicht, mag uitvoeren, exploiteren, verkavelen of vergunningsplichtige verandering eraan mag doen zonder voorafgaande omgevingsvergunning. Dezelfde opvatting geldt voor projecten die aan de meldingsplicht zijn onderworpen, in die zin dat niemand deze mag uitvoeren, exploiteren of een meldingsplichtige verandering eraan mag doen zonder voorafgaande meldingsakte. Wanneer een project onderworpen is aan zowel de meldingsplicht als aan de vergunningsplicht, zo bepaalt art. 7, geldt de omgevingsvergunning als aktenaam voor het deel van het project dat meldingsplichtig is.

2.2.1.3 Projectvergadering

33. Verder wordt in art. 8 de zogenaamde projectvergadering omschreven, waar iedere initiatiefnemer om kan verzoeken ter voorbereiding van de vergunningsaanvraag. Het doel van deze projectvergadering betreft de procedurele afstemming tussen de betrokken overheden alsook het bespreken van projectbijsturingen die nodig of nuttig worden geacht.

2.2.1.4 Aanwijzing gemeentelijke en gewestelijke omgevingsambtenaar

34. De artt. 9 en 10 van het OVD bevatten daarnaast de regelingswijze tot aanwijzing van een gemeentelijke en gewestelijke omgevingsambtenaar, die op een onafhankelijke en neutrale manier de taken dient uit te oefenen die hem ingevolge het OVD worden opgelegd.

2.2.1.5 Omgevingsfonds en dossiertaksen

35. Tevens bepaalt het OVD in art. 11 dat een Omgevingsfonds wordt opgericht, hetgeen een begrotingsfonds uitmaakt in de zin van de bepalingen van art. 12 van het Rekendecreet van 8 juli 2011 en beheerd wordt door de Vlaamse Regering. Mede in dit verband bepaalt art. 12 van het OVD de gevallen waarin een natuurlijke persoon of rechtspersoon een dossiertaks verschuldigd zal zijn.

2.2.1.6 Administratieve lus

36. Vervolgens wordt in de zesde afdeling van dit eerste hoofdstuk de zogenaamde administratieve lus geïntroduceerd. In deze zin bepaalt art. 13 dat de bevoegde overheid die vaststelt dat een onregelmatigheid is begaan die kan leiden tot een vernietiging van de beslissing, de onregelmatigheid in voorkomend geval kan herstellen.

2.2.1.7 Rapportage naleving beslissingstermijnen

37. Tot slot legt art. 14 een rapportageverplichting op aan de vergunningverlenende overheden. Zij dienen immers via de Vlaamse Regering jaarlijks aan het Vlaams Parlement te rapporteren over de naleving van de beslissingstermijnen voor vergunningsaanvragen die in het decreet vermeld zijn.

2.2.2 DE VERGUNNINGSPROCEDURE IN EERSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG

2.2.2.1 Algemene bepalingen

38. Vooreerst worden in dit tweede hoofdstuk de overheden aangeduid die bevoegd zijn voor de kennisneming van en de beslissing over de vergunningsaanvraag. Concreet worden in art. 15 drie overheden onderscheiden: de Vlaamse Regering of de gewestelijke omgevingsambtenaar, de deputatie en het college van burgemeester en schepenen.

Vervolgens worden in art. 16 de zogenaamde omgevingsvergunningscommissies geïntroduceerd. Zo worden zowel provinciale als gewestelijke omgevingsvergunningscommissies opgericht, die advies verlenen aan respectievelijk het college van burgemeester en schepenen en de deputatie, dan wel aan de Vlaamse Regering.

Tot slot worden in deze algemene bepalingen van het tweede hoofdstuk de soorten vergunningsprocedures vermeld voor het verlenen van de omgevingsvergunning in eerste administratieve aanleg. In deze zin bepaalt art. 17 de soorten projecten die vallen onder de gewone vergunningsprocedure, dan wel onder de vereenvoudigde vergunningsprocedure. Verdere omschrijving van deze twee onderscheiden vergunningsprocedures wordt gegeven in de volgende afdelingen van dit tweede hoofdstuk.

2.2.2.2 Gewone vergunningsprocedure

39. Wat betreft de gewone vergunningsprocedure, wordt in de navolgende bepalingen een omschrijving gegeven van het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek, het onderzoek van het project, en de beslissing over de vergunningsaanvraag.

40. De artt. 18 tot en met 22 van het OVD hebben betrekking op het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek inzake de gewone vergunningsprocedure. Zo bepaalt art. 18 bij wie de vergunningsaanvraag moet worden ingediend en omschrijven de artt. 19 en 20 op welke wijze de inhoud van deze vergunningsaanvraag onderzocht wordt. Verder omschrijft art. 21 de manier waarop de aanvrager het resultaat van het onderzoek dient meegedeeld te worden, alsook de gevolgen van deze (niet-)mededeling. Bij een vaststelling van onbevoegdheid, bepaalt art. 22 tot slot dat de overheid waarbij de vergunningsaanvraag is ingediend, deze de aanvraag zelf dient door te sturen naar de bevoegde overheid en de aanvrager hiervan op de hoogte moet brengen.

41. Nadat de vergunningsaanvraag is ingediend, wordt een openbaar onderzoek georganiseerd, zoals bepaald in de artt. 23 tot en met 31. Dergelijk openbaar onderzoek heeft vooreerst tot doel standpunten, opmerkingen en bezwaren te kunnen waarnemen van iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon. Daarnaast heeft het openbaar onderzoek tot doel om verscheidene adviezen in te winnen. De instanties die dergelijk advies moeten verstrekken, worden omschreven art. 25. Tevens, zo bepaalt art. 27, kan de vergunningsaanvrager verzoeken om door de provinciale of de gewestelijke omgevingsvergunningscommissie gehoord te worden. Art. 28 stelt dat de bevoegde afdeling de beslissing rond m.e.r. en veiligheid bekendmaakt. De omgevingsambtenaar maakt een verslag op voor het vergunningendossier als het college van burgemeester en schepenen de bevoegde overheid is (art. 29). Wanneer wijzigingen mogelijk zijn aan de vergunningsaanvraag na het openbaar onderzoek, is bepaald in art. 30. Wat te doen bij wegenwerken, is opgelijst in art. 31.

42. De derde stap in de gewone vergunningsprocedure wordt omschreven in de artt. 32 tot en met 36 en betreft de beslissing omtrent de vergunningsaanvraag. De termijnen, alsook de gevolgen bij het niet respecteren ervan, worden bepaald in art. 32. Art. 33 legt vervolgens de inhoudelijke vereisten vast waaraan de betreffende beslissing moet voldoen. Art. 35 gaat over de aktename van de melding. Het gebruik maken van de omgevingsvergunning is onderdeel van art. 35.

2.2.2.3 Vereenvoudigde vergunningsprocedure

43. Ook in het gedeelte dat betrekking heeft op de vereenvoudigde procedure, wordt door het OVD eenzelfde opdeling gemaakt. Zo wordt ook hier verder ingegaan op het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek, het onderzoek van het project en de beslissing over de vergunningsaanvraag. Evenwel wordt hier tevens, in tegenstelling tot wat betreft de gewone vergunningsprocedure, de mogelijkheid tot aanvulling of wijziging van de indelingslijst besproken.

44. Wat betreft het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek bepaalt art. 37 de overheden bij wie de vergunningsaanvraag moet worden ingediend. De artt. 38 en 39 omschrijven vervolgens de wijze waarop de ontvankelijkheid en volledigheid van deze aanvraag onderzocht wordt, in die zin dat bijvoorbeeld verzocht kan worden om ontbrekende gegevens of documenten. De mededeling van het resultaat van dit onderzoek aan de aanvrager, alsook de termijn waarbinnen dit moet gebeuren en de gevolgen hiervan, worden in de artt. 40 en 41 verder gespecificeerd. Tot slot bevat art. 41, voor wat betreft een vaststelling van onbevoegdheid, een gelijklopende procedure als deze die geldt voor de gewone vergunningsprocedure.

45. Voor het onderzoek van het project moeten ook in deze vereenvoudigde vergunningsprocedure adviezen worden ingewonnen van bepaalde adviesinstanties, zoals bepaald in art. 42. De volgende drie artikelen gaan over de termijn inzake adviezen, het verslag van de omgevingsambtenaar en de wijzigingen aan het voorwerp van de aanvraag.

46. Na de beoordeling over de vergunningsaanvraag en het onderzoek van het project, dient een beslissing genomen te worden. De termijn waarbinnen dit moet gebeuren, alsook de sanctie bij niet-naleving hiervan, wordt bepaald in art. 46. Net zoals bij de gewone vergunningsprocedure, worden in het OVD ook inhoudelijke vereisten opgelegd voor wat betreft de beslissing, meer bepaald in art. 47. De volgende twee artikelen omvat de aktename en de termijn van ingebruikname.

47. Art. 51 bevat de regeling over het vergunningsplichtig worden door aanvulling of wijziging van de indelingslijst.

2.2.3 DE VERGUNNINGSPROCEDURE IN LAATSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG

2.2.3.1 Algemene bepalingen

48. Hoofdstuk 3 van het OVD heeft betrekking op de vergunningsprocedures in laatste administratieve aanleg, meer bepaald de beroepen tegen uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissingen in eerste administratieve aanleg. Zo bepalen de artt. 52 en 53 wie bevoegd is om kennis te nemen van dergelijke beroepen, alsook wie deze beroepen kan instellen. De termijn waarbinnen deze beroepen moeten worden ingesteld, wordt bepaald in art. 54. Tot slot bevat art. 55 een toelichting met betrekking tot de schorsende werking van dergelijk beroep ten opzichte van de bestreden beslissing.

2.2.3.2 Beroepsprocedure

49. De tweede afdeling van dit derde hoofdstuk omvat de bepaling met betrekking tot de beroepsprocedure. Deze procedure is, net zoals de procedure in eerste administratieve aanleg, opgedeeld in drie fases.

50. Ten eerste bevatten de artt. 56 tot en met 58 voorschriften in verband met het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek. In deze artikelen wordt bepaald op welke wijze het beroep moet worden ingesteld, op welke wijze geoordeeld wordt over de ontvankelijkheid en volledigheid van het beroep, en op welke wijze het resultaat van dit onderzoek ter kennis moet worden gebracht.

51. Ten tweede wordt ook de vergunningsaanvraag in beroep onderworpen aan een onderzoek. In dit verband duiden de artt. 59 en 60 de instanties aan die een advies moeten verlenen. Tevens wordt in het kader van dit onderzoek aan de vergunningsaanvrager de mogelijkheid geboden om gehoord te worden, zoals bepaald in art. 62. Wat betreft het openbaar onderzoek, wordt in art. 64 bepaald wanneer dit wel dan niet vereist is. Art. 65 bevat de regeling omtrent het gevolg van het niet beslissen over of weigeren en dan in beroep gaan van een zaak van de wegen.

52. Tot slot dient een beslissing te worden genomen over het ingestelde beroep. De termijnen waarbinnen beslist moet worden, alsook de mogelijkheden tot verlenging ervan, worden vastgelegd in art. 66 van het OVD. Tevens bepaalt ditzelfde artikel dat het beroep wordt geacht afgewezen te zijn en de bestreden beslissing als definitief wordt aanzien indien de betreffende termijn niet wordt nageleefd.

2.2.4 DUUR VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING

2.2.4.1 Algemene bepalingen

53. Het vierde hoofdstuk van het OVD heeft betrekking op de duur van de omgevingsvergunning. Zo bepaalt art. 68 dat de omgevingsvergunning voor onbepaalde duur geldt. Slechts in bepaalde gevallen kan de bevoegde overheid een omgevingsvergunning geheel of gedeeltelijk voor een bepaalde duur verlenen, dewelke in ditzelfde artikel uiteengezet worden.

2.2.4.2 Bijzondere bepalingen voor omgevingsvergunningen van bepaalde duur

54. Wat betreft omgevingsvergunningen van bepaalde duur, bevatten de artt. 69 en 70 twee bijzondere bepalingen.

55. Zo wordt in art. 69 melding gemaakt van de omgevingsvergunning op proef. Concreet kan de bevoegde overheid voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit van een project waarvoor geen vergunningsplichtige stedenbouwkundige handeling is vereist, een omgevingsvergunning op proef verlenen. Dit tot doel na te gaan of de exploitatie na de proefperiode verder aanvaardbaar is voor de mens en het milieu. Evenwel dient een beslissing over verdere exploitatie genomen te worden voor het verstrijken van de proefperiode, die minimaal zes maanden en maximaal twee jaar duurt.

56. Daarnaast bevat art. 70 de regeling omtrent het vernieuwen van een omgevingsvergunning die volledig of gedeeltelijk voor bepaalde duur werd verleend. Dergelijke hernieuwing kan ten vroegste 24 maanden voor de einddatum van de omgevingsvergunning aangevraagd worden, behoudens uitzonderingen die in ditzelfde artikel worden opgelijst.

2.2.5 KENMERKEN VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING

2.2.5.1 Voorwaarden en lasten die verbonden zijn aan de omgevingsvergunning

57. Aangaande de kenmerken van de omgevingsvergunning, wordt door art. 71 de mogelijkheid geboden tot het verbinden van voorwaarden aan de uitvoering van een stedenbouwkundige handeling of de verkaveling van gronden. Art. 72 bevat daarnaast dat de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit afhankelijk kan worden gesteld van de naleving van bijzondere milieuvoorwaarden, die verder gespecificeerd worden in art. 73. Tot slot, zo bepaalt art. 74, dienen alle voorwaarden voldoende precies en redelijk te zijn in verhouding tot het vergunde project.

58. Tevens kan de bevoegde overheid lasten verbinden aan een omgevingsvergunning, hetgeen bepaald wordt in art. 75. Naar analogie van de voorwaarden, moeten ook de lasten redelijk zijn in verhouding tot het vergunde project, zo stelt art. 76. Wat er gebeurt indien de last niet is uitgevoerd of niet genoeg gewaarborgd is, staat in art. 77.

2.2.5.2 Zakelijk karakter

59. Tevens wordt de omgevingsvergunning gekenmerkt door het zakelijke karakter ervan, hetgeen gewaarborgd wordt door de artt. 78 en 79. Zo wordt onder meer gesteld dat de omgevingsvergunning verleend wordt onder voorbehoud van de burgerlijke rechten die betrekking hebben op het onroerend goed, alsook dat de omgevingsvergunning kan worden overgedragen zonder plichtplegingen.

2.2.5.3 Fasering

60. Ook bepaalt art. 80 van het OVD bepaalt dat de omgevingsvergunning verschillende fasen of onderdelen van een project kan vermelden en daarbij de verschillende referentiemomenten kan vaststellen.

2.2.5.4 Regularisatievergunningen

61. Tot slot, voor wat betreft de kenmerken van de omgevingsvergunning, wordt in art. 81 een regeling voorzien voor de zogenaamde regularisatievergunningen.

2.2.6 HET BIJSTELLEN VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING

2.2.6.1 Bijstelling van in de omgevingsvergunning opgelegde milieuvoorwaarden

62. De omgevingsvergunning kan eerst en vooral worden bijgesteld voor wat betreft de hierin opgelegde milieuvoorwaarden. Immers, art. 82 bepaalt de wijze waarop de bevoegde overheid de betreffende milieuvoorwaarden kan wijzigen of aanvullen.

2.2.6.2 Bijstelling van het voorwerp of de duur van de omgevingsvergunning wat betreft de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit

63. Wat betreft de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit, kan tevens het voorwerp of de duur van de omgevingsvergunning bijgesteld worden, waarvoor de procedure voorzien wordt door art. 83 van het OVD.

2.2.6.3 Bijstelling van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden

64. Aangaande de bijstelling van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, geeft art. 84 onder meer de voorwaarden hiervoor weer. Vervolgens zijn de procedurele aspecten opgenomen in art. 85, voor wat betreft het initiatief van het college van burgemeester en schepenen om een niet-vervallen omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden bij te stellen. Evenwel bestaat ook de mogelijkheid dat de eigenaar van een kavel die begrepen is in een niet-vervallen omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, om een bijstelling van deze omgevingsvergunning verzoekt voor het deel dat hij in eigendom heeft. De procedurele aspecten in dit verband zijn vastgelegd in art. 86.

2.2.6.4 Procedure voor het bijstellen van de omgevingsvergunning (uitgezonderd voor het verkavelen van gronden), in eerste administratieve aanleg

65. Voor het bijstellen van bovengenoemde omgevingsvergunning, dient eerst en vooral een ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek te gebeuren. De procedure hiervoor wordt bepaald in art. 87 van het OVD, met name voor wat betreft de bevoegdheid, het verloop van het onderzoek en de kennisgeving ervan.

66. Ten tweede bevat art. 88 van het OVD de regeling betreffende het onderzoek van het verzoek en het initiatief tot ambtshalve bijstelling van de omgevingsvergunning. Tevens wordt in ditzelfde artikel aandacht geschonken aan de omgevingsvergunningscommissie, dit in bepaalde gevallen een advies moet verlenen.

67. Ten laatste dient een beslissing genomen te worden over het onderzoek en het initiatief tot ambtshalve bijstelling van de omgevingsvergunning. De termijnen die in dit verband gelden, alsook de gevolgen bij niet-naleving hiervan, worden vastgelegd in art. 89.

2.2.6.5 Procedure voor het bijstellen van de omgevingsvergunning (met uitzondering voor het verkavelen van gronden), in laatste administratieve aanleg

68. Een volgende (en vijfde) afdeling van bovengenoemd hoofdstuk 6 – meer bepaald art. 90 – betreft het beroep dat kan worden ingesteld tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing over een verzoek tot bijstelling van de omgevingsvergunning van het college van burgemeester en schepenen of van de deputatie.

2.2.6.6 Delegatiebepaling

69. Tot slot wordt in art. 91 gesteld dat de Vlaamse Regering nadere regels kan bepalen voor de bijstelling van de omgevingsvergunning, zoals vermeld in dit zesde hoofdstuk.

2.2.7 SCHORSING OF OPHEFFING VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING

2.2.7.1 Schorsing of opheffing van de omgevingsvergunning voor wat betreft de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit

70. De omgevingsvergunning voor de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit kan door de bevoegde overheid volledig of gedeeltelijk geschorst dan wel opgeheven worden, indien de algemene, de sectorale of de bijzondere milieuvoorwaarden niet worden nageleefd. De procedure die in dit verband geldt, alsook de mogelijkheid tot beroep tegen deze beslissing, wordt geregeld in de eerste afdeling – met name de artt. 92 tot en met 96 – van hoofdstuk 7.

2.2.7.2 Opheffing van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden

71. Tevens kan een omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden geheel of gedeeltelijk worden opgeheven, hetgeen zo bepaald wordt in art. 97 van het OVD.

2.2.7.3 Delegatiebepaling

72. Ook hier wordt het betreffende hoofdstuk afgesloten met een delegatiebepaling. Concreet stelt art. 98 ook hier dat de Vlaamse Regering nadere regels kan bepalen voor de schorsing of opheffing van de omgevingsvergunning.

2.2.8 VERVAL EN AFSTAND VAN DE OMGEVINGSVERGUNNING

2.2.8.1 Verval van de omgevingsvergunning voor de uitvoering van stedenbouwkundige handelingen of de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit

73. Hoofdstuk 8 van het OVD handelt over het verval en de afstand van de omgevingsvergunning. Wat betreft de omgevingsvergunning voor de uitvoering van stedenbouwkundige handelingen of de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit, bepalen de artt. 99 tot en met 101 (meer bepaald onderafdeling 1) vooreerst de verscheidene gevallen waarin de omgevingsvergunning van rechtswege vervalt. In dit opzicht dient wel vermeld dat wanneer deze gevallen slechts betrekking hebben op een gedeelte van het bouwproject, de omgevingsvergunning enkel voor het niet-afgewerkte gedeelte van een bouwproject vervalt. Een gelijkaardige regeling geldt voor de gevallen die enkel betrekking hebben op een gedeelte van de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit, waar de omgevingsvergunning slechts voor dat gedeelte vervalt.

74. Daarnaast voorziet art. 100 dat wanneer de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit van een project door een wijziging van de indelingslijst van klasse één naar klasse twee overgaat of omgekeerd, de omgevingsvergunning onverkort geldig blijft. Bij een wijziging van de indelingslijst van klasse één of twee naar klasse drie, geldt de vergunning echter als aktename en blijven de bijzondere voorwaarden gelden.

2.2.8.2 Verval van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden

75. De tweede onderafdeling van voornoemd hoofdstuk 8 omschrijft (met name in art. 102) de verscheidene gevallen die leiden tot een verval van rechtswege van de omgevingsvergunning voor het kavelen van gronden waarbij geen nieuwe wegen worden aangelegd of het tracé van bestaande gemeentewegen niet moet worden gewijzigd, verbreed of opgeheven.

2.2.8.3 Afstand van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden

76. Tot slot kan door een verkavelaar ook eenzijdig afstand gedaan worden van de rechten die hij verkregen heeft uit de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden. In dit verband stelt art. 104 wel een uitzondering vast, in die zin dat dergelijke afstand niet kan indien al een aanvraag werd genomen met de verwezenlijking van deze omgevingsvergunning.

Hetzelfde artikel bepaalt daarnaast dat een verzaking aan het geheel van de omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden mogelijk is ofwel door de eigenaar die alle kavels heeft verworven ofwel ingevolge een akkoord van alle eigenaars.

2.2.9 BEROEP TEGEN BESLISSINGEN GENOMEN IN LAATSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG

77. Hoofdstuk 9 van het OVD bestaat slechts uit één artikel, met name art. 105. Hierin wordt bepaald dat een beroep tegen beslissingen genomen in laatste administratieve aanleg ingesteld kan worden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna RvVb), zoals vermeld in het VCRO. Vervolgens wordt in hetzelfde artikel bepaald wie dergelijk beroep kan instellen, dan wel in de zaak kan tussenkomen. Tot slot wordt een vervaltermijn van zestig dagen voorzien voor het instellen van het beroep, en dit op straffe van onontvankelijkheid.

2.2.10 MELDINGEN

2.2.10.1 Algemene bepalingen

78. Wat betreft de meldingen, bepaalt art. 106 van het OVD vooreerst dat deze verplicht zijn voor zowel de meldingsplichtige stedenbouwkundige handelingen als voor de meldingsplichtige exploitatie van ingedeelde inrichtingen of activiteiten die het project omvat.

Daarnaast wordt in art. 107 onder meer bepaald wie bevoegd is voor de aktenaam van bovengenoemde meldingsplichtige handelingen of meldingsplichtige exploitatie.

2.2.10.2 Meldingsprocedure

79. In de tweede afdeling van de hoofdstuk 10 van het OVD, meer bepaald in de artt. 109 tot en met 111 wordt de meldingsprocedure uiteengezet. Zo wordt bepaald dat de melding aan de bevoegde overheid wordt bezorgd per beveiligde zending. Deze melding dient te gebeuren door de exploitant van een ingedeelde inrichting of activiteit die meldingsplichtig is geworden door aanvulling of wijziging van de indelingslijst, en dit vanaf een termijn van zes maanden vanaf de inwerkingtreding van deze aanvulling of wijziging. Art. 111 bevat de regeling wat te doen bij een gemengde handeling of exploitatie die meldingsplichtig of verboden is.

2.2.10.3 Kenmerken van de melding

80. Tot slot bevat art. 113 van het OVD de mogelijkheid voor de bevoegde overheid om in de meldingsakte voorwaarden (met inbegrip van bijzondere milieuvorwaarden) op te leggen, dan wel om tijdens de exploitatie bijzondere milieuvorwaarden op te leggen aan de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit. Evenwel wordt in ditzelfde artikel bepaald dat deze voorwaarden de melding niet onevenredig mogen beperken of verbieden.

2.2.11 WIJZIGINGSBEPALINGEN

81. Dit hoofdstuk van het OVD bevat de wijzigingsbepalingen, waarbij de artt. 114 tot en met 385 de wijzigingen bepalen die worden aangebracht in volgende wetten/decreten:

1. de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging;
2. de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging;
3. de wet van 18 juli 1973 betreffende de bestrijding van geluidshinder;
4. het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten;
5. het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer;
6. het Bosdecreet van 13 juni 1990;
7. het decreet van 14 juli 1993 tot oprichting van het Grindfonds en tot regeling van de grindwinning;
8. het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid;
9. het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten;
10. het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996;
11. het decreet van 16 april 1996 houdende de landschapszorg;
12. het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode;
13. het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu;
14. het decreet van 24 mei 2002 betreffende water bestemd voor menselijke aanwending;
15. het decreet van 4 april 2003 betreffende de oppervlaktedelfstoffen;
16. het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid;
17. het decreet van 6 februari 2004 tot wijziging van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid voor wat betreft de milieuaudit en tot aanvulling ervan met een titel milieuvorwaarden;
18. het decreet van 30 april 2004 tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel "Strategische adviesraad" en tot wijziging van diverse andere decreten;
19. het decreet van 7 juli 2006 betreffende de inhaalbeweging voor schoolinfrastructuur;
20. het decreet van 27 oktober 2006 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming;
21. het Mestdecreet van 22 december 2006;
22. het decreet van 30 maart 2007 betreffende de Brownfieldconvenanten;
23. het decreet van 10 juli 2008 betreffende het toeristische logies;
24. het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid;
25. het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen;
26. het Energiedecreet van 8 mei 2009;
27. de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;
28. het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen;
29. het decreet van 1 juni 2012 houdende de beveiliging van woningen door optische rookmelders;

30. het decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed;
31. het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges.

2.2.12 SLOTBEPALINGEN

82. Als laatste hoofdstuk bevat het OVD de opheffingsbepalingen voor het MVD. Verder zijn er ook een aantal overgangbepalingen voorzien betreffende wetgeving rond de milieuvergunning, de stedenbouwkundige vergunning en de milieueffectenrapportage. Ten slotte wordt er in een evaluatie van de werking van het OVD voorzien in art. 395, door de Vlaamse regering na drie jaar. Art. 396 houdt de opheffing van besluiten in wanneer de uitvoeringsbesluiten voor het OVD in werking treden. Als laatste voorziet art. 397 een inwerkingtreding van het decreet van minimum één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit waarin de inwerkingtreding wordt voorzien.

2.3 STAND VAN ZAKEN

83. Het decreet betreffende de omgevingsvergunning werd intussen gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 23 oktober 2014.²³ Vrijwel onmiddellijk na het goedkeuren van het decreet, kwam er op 23 mei 2014 een ontwerp van uitvoeringsbesluit²⁴ (hierna: ontwerp Uitvoeringsbesluit) ter concretisering ervan, dat een eerste keer goedgekeurd werd door de Vlaamse Regering. Uit het verslag omtrent het uitvoeringsbesluit blijkt dat het besluit niet volledig is. Het zegt immers niets over de evaluatie van vergunningen, en evenmin over wat er moet gebeuren met andere uitvoeringsbesluiten, zoals bijvoorbeeld Vlarem I. Verder bevat het uitvoeringsbesluit twee bijlagen, die de gesloten lijst bevatten van handelingen die onder de toepassing van het OVD vallen, voor gewestelijk en provinciaal niveau.²⁵ Voor een tweede goedkeuring van de Vlaamse Regering wordt advies gegeven door de strategische adviesraden. De raden²⁶ brachten hun advies uit op 25 september 2014.²⁷

84. Het uitvoeringsbesluit moet dan nog definitief worden goedgekeurd en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Na de publicatie is er een overgangperiode van één jaar voorzien, om de overheden en administraties tijd te geven zich aan te passen. Het besluit bevat namelijk de bepaling dat de regelgeving dus pas in werking treedt één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit.

---

²³ Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, *BS* 23 oktober 2014.

²⁴ Ontwerpbesluit van de Vlaamse Regering van 6 juni 2014 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2014 0606 MED.0284/2BIS.

²⁵ Bijlagen 1 en 2 bij Ontwerpbesluit van de Vlaamse Regering van 6 juni 2014 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2014 0606 MED.0284/2BIS.

²⁶ Het advies is een gezamenlijk advies van de SARO, Minaraad, SERV en SALV.

²⁷ Strategische Adviesraad voor Ruimtelijke ordening en Onroerend Erfgoed, Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, Milieu- en Adviesraad van Vlaanderen en Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij, advies over het ontwerpbesluit tot uitvoering van het decreet omgevingsvergunning, 29 september 2014, nr. 9315, www.vlaanderen.be/nl/publicaties/detail/advies-over-het-ontwerpbesluit-tot-uitvoering-van-het-decreet-omgevingsvergunning (consultatie op 3 januari 2015).

85. Het regeerakkoord 2014-2019 bevestigt de invoering van de omgevingsvergunning in 2015. Ook spreekt de regering over werk maken van een tweede declassering van de hinderlijke klasse één inrichtingen naar klasse twee inrichtingen, en van het opleiden van omgevingsambtenaren. Daarnaast wordt verdere integratie voorzien in de omgevingsvergunning: de socio-economische vergunning, de sloopinventaris en andere bestaande vergunningen, zoals bijvoorbeeld de natuurvergunning, worden geïntegreerd. Om de administratieve lasten te reduceren, wordt ten slotte de digitalisering gepromoot.²⁸

86. Het is het een goede zaak de omgevingsvergunning nu niet op de lange baan te schuiven wat betreft uitvoeringsbesluiten. Echter lijkt het mij aangewezen verdere stappen, zoals de bijkomende integratie, nog even achterwege te laten en niet op de feiten vooruit te lopen. De omgevingsvergunning is immers nog niet in werking en er kan dus nog niet beoordeeld worden of verdere integratie wel wenselijk is. Ook verder declassering, zonder de gevolgen van de eerste declassering af te wachten, is dan mijn inziens ook niet aangeraden. De regering loopt dan op de zaken vooruit door in het regeerakkoord te stellen dat ze de ambitie hebben om te evolueren naar een geïntegreerde omgevingsplanning.

2.4 TOEKOMST?

2.4.1 BESTAANDE REGELGEVING

87. Aangezien het OVD grotendeels bestaat uit artikelen die een procedureverandering inhouden, zullen bestaande procedures rond de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning opgeheven moeten worden.

Zo zal het Milieuvergunningsdecreet verdwijnen. De bepalingen in het decreet die niet-procedureel zijn, worden opgenomen in titel V van het Decreet algemeen milieubeleid (hierna: DABM).²⁹ Tevens zal het procedurereglement Vlarem I grotendeels verdwijnen. Bijlage 1 hiervan, die de indelingslijst bevat, wordt echter behouden. Ook de exploitatievoorwaarden van Vlarem II zullen blijven bestaan. De VCRO blijft bestaan, waarbij enkel de bepalingen rond de procedure van het vergunnen worden geschrapt.³⁰

Zo is het decreet geen volledigheid van regels, het inhoudelijke aspect wordt geregeld in de bestaande regelgeving, namelijk het DABM en de VCRO.

---

²⁸ VLAAMSE OVERHEID (AFDELING COMMUNICATIE), *De Vlaamse Regering 2009-2014. Een daadkrachtig Vlaanderen in beslissende tijden. Voor een vernieuwende, duurzame en warme samenleving*, Brussel, 2009.

²⁹ Decreet van de Vlaamse regering van 4 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, BS 3 juni 1195.

³⁰ X. BUIJS EN S. VERBANCK, *Het omgevingsvergunningendecreet ontleed. Een duiding op basis van het voorontwerp*, Brussel, Politeia, 2014, 18.

2.4.2 VERDERE INTEGRATIE VAN VERGUNNINGEN?

88. Voorlopig bevat de omgevingsvergunning de integratie van de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning. Hier werd in het decreet ook de verkavelingsvergunning aan toegevoegd.³¹ Waarom dat deze vergunning al is opgenomen in het decreet, is niet duidelijk.

Echter, veel projecten vragen meerdere vergunningen om opgestart te kunnen worden. Het verkrijgen van de omgevingsvergunning is dan een eerste stap. Deze is dan al geldig, maar nog niet bruikbaar zolang de andere nodige vergunningen niet zijn verkregen.³²

89. De vraag dringt zich op of het nuttig kan zijn om andere vergunningen op termijn ook te integreren in de omgevingsvergunning. Verschillende vergunningen komen hiervoor in aanmerking.

Denk hierbij bijvoorbeeld ten eerste aan de natuurvergunning die aangevraagd moet worden wanneer sprake is van het wijzigen van vegetatie, zoals een bos of een rietveld.³³ Dit leunt kort aan bij de omgevingsvergunning door de diverse milieuaspecten en zo kan het interessant zijn deze ook te integreren.

Ten tweede kan gedacht worden aan de kapmachtiging. Ze is nodig voor een kapping in andere dan domeinbossen die niet is opgenomen in het beheersplan³⁴ en kan ook geïntegreerd worden. Voor kappingen die leiden tot ontbossing, is immers een stedenbouwkundige vergunning nodig. Ook dit hangt dus nauw samen met de omgevingsvergunning, waardoor integratie interessant is.

De sociaaleconomische vergunning is een derde vergunning waarvan de integratie in de omgevingsvergunning nuttig zou zijn. Deze vergunning is nodig bij het uitbaten van een winkel vanaf een bepaalde oppervlakte. Omdat de inhoudelijke toetsingscriteria van de sociaaleconomische vergunning sterk aanleunen bij die van ruimtelijke ordening³⁵, en dus voor een gedeelte overlappen met die van de omgevingsvergunning, is integratie interessant. Zo ziet ook de Vlaamse regering het, die in haar winkelnota 2.0 een volledige integratie voorziet van de sociaaleconomische vergunning in de omgevingsvergunning.³⁶ Hier zijn echter nog geen concrete stappen voor genomen.

90. Waarschijnlijk zullen verdere pogingen tot integratie afgewacht worden en bekeken worden in het licht van het succes van de omgevingsvergunning wanneer deze in werking treedt. Is dit een succes, dan kan verdere integratie alleen maar efficiëntie in het vergunningverleningsproces betekenen voor de aanvrager en de vergunningverlenende overheid.

---

³¹ Art. 5 OVD.

³² RvS 22 april 2010, nr. 203.204, waar een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd, maar nog niet bruikbaar was omdat de natuurvergunning nog verkregen moest worden.

³³ Besluit van de Vlaamse Regering 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, *BS* 10 september 1998.

³⁴ Artikel 50 van het decreet van 13 juni 1990 van de Vlaamse regering betreffende het Bosdecreet, *BS* 28 september 1990.

³⁵ Bijvoorbeeld: één van de toetsingscriteria voor de sociaaleconomische vergunning is de ruimtelijke ligging van de handelsvestiging, wat aansluit bij de toets aan de goede ruimtelijke ordening bij de omgevingsvergunning.

³⁶ Winkelnota 2.0 van 21 december 2012 betreft winkelen in Vlaanderen 2.0, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2012 2112 DOC. 1433/1, 12-13.

DEEL 2: ANALYSE VAN DE VERNIEUWINGEN IN HET OMGEVINGSVERGUNNINGSDECREET

---

91. Bij het uitvaardigen van een nieuw decreet horen, zoals hierboven uiteengezet, heel wat nieuwe regels. In het kader van de omgevingsvergunning, moet het nieuwe decreet zorgen voor een oplossing voor het probleem van traagheid rond het verlenen van vergunningen. In dit deel worden de belangrijkste vernieuwingen geanalyseerd. Er wordt waar mogelijk vergeleken met de huidige wetgeving rond de milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning. Verder wordt de regelgeving in het OVD bekeken om te onderzoeken of de nieuwe wetgeving tegemoet kan komen aan eventuele moeilijkheden op dit moment.

1 HUIDIGE VORMEN VAN INTEGRATIE IN BELGIË

92. Streven naar integratie wil niet zeggen dat er al geen spoor van integratie merkbaar is in de wetgeving omtrent de milieu- en stedenbouwkundige vergunning. De twee vergunningen worden aan elkaar gekoppeld wanneer er voor een bepaalde inrichting beide vergunningen nodig zijn om deze te kunnen exploiteren.³⁷ Zo wordt een stedenbouwkundige vergunning geschorst, zolang de milieuvergunning niet definitief is verkregen, of de melding niet is gedaan.³⁸ Verder is het zo dat wanneer de milieuvergunning geweigerd wordt, de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege vervalt of de meldingsplichtige handeling niet kan worden uitgevoerd.³⁹ Tevens gelden deze twee regelingen wanneer eerst de milieuvergunning wordt verkregen.

Ook Vlarem I voorziet een regeling, die stelt dat wanneer er een milieuvergunning verkregen is, en er ook een stedenbouwkundige vergunning is vereist, de aanvangsdatum van de vergunningstermijn verdaagd wordt tot de dag dat deze stedenbouwkundige vergunning definitief is verleend.⁴⁰

93. Mijn inziens brengt deze vorm van koppeling wel het probleem van rechtsonzekerheid voor de aanvrager met zich mee. Hij moet immers bij het verkrijgen van de ene vergunning een tijdje in onzekerheid blijven tot er beslist is over de andere vergunning. Ook wanneer er in beroep wordt gegaan, kan dit nare gevolgen hebben. Neem bijvoorbeeld een verkregen of geweigerde milieuvergunning, waar administratief beroep tegen wordt aangetekend en waar de beroepsinstantie de vergunning toekent. Wanneer voor dezelfde inrichting ook een stedenbouwkundige vergunning is aangevraagd, en deze wordt geweigerd vooraleer de zaak bij de beroepsinstantie komt, heeft het administratief beroep geen voorwerp meer en zal deze beslissing moeten worden vernietigd door de Raad van State (hierna RvS).⁴¹ Dit werkt natuurlijk ook visa versa.⁴²

---

³⁷ *Parl.St.* VI.Parl. 2007-08, 20 maart 2008, 54.

³⁸ Art. 4.5.1, §2 VCRO en art. 5, §1 MVD.

³⁹ Art. 4.5.1, §2 VCRO, art. 5, §1 MVD.

⁴⁰ Art. 30, §6 Vlarem I.

⁴¹ RvS 7 januari 2014, nr. 225.978.

⁴² RvVb 1 april 2014, nr. A/2014/0237.

Ook op andere aspecten van de vergunningen heeft deze koppeling een impact, onder andere op de vervaltermijnen. Een stedenbouwkundige vergunning vervalt als er na twee jaar na de afgifte in laatste administratieve aanleg geen verwezenlijking heeft plaatsgevonden. Deze stedenbouwkundige vergunning wordt echter geschorst wanneer er ook een milieuvergunning/-melding nodig is en deze nog niet afgeleverd of gedaan werd, waardoor de vervaltermijn niet begint te lopen.⁴³

Dergelijke koppeling brengt dus heel wat verwarring en soms ook tijdsverlies met zich mee, ook al wordt met deze techniek gepoogd integratie te bevorderen.

94. Tevens is er mijn inziens een probleem met art. 30 Vlarem I. Een milieuvergunning kan immers jaren bestaan vooraleer er iets mee gedaan wordt, aangezien de aanvrager niet verplicht is om binnen een bepaalde termijn zijn stedenbouwkundige vergunning aan te vragen. Wederom betekent dit rechtsonzekerheid: de omwonenden kunnen ineens geconfronteerd worden met een inrichting. Vlarem II bevat milieuvorwaarden, die af en toe aangepast worden in het kader van de bescherming van de mens en het leefmilieu. Hier schuilt het gevaar dat de aanvrager gewoon met zijn inrichting kan beginnen, terwijl de milieuvorwaarden aangepast kunnen zijn en hij hier niet aan voldoet. De exploitant is verplicht de algemene milieuvorwaarden te volgen. Ook de bijzondere milieuvorwaarden, opgelegd per individuele inrichting bij het toekennen van de milieuvergunning, dient hij te respecteren. Het kan wel voorkomen dat de beslissende overheid andere voorwaarden had opgelegd, als deze later had moeten beslissen over de aanvraag. De enige beperking die belangrijk is om te vermelden, is dat de milieuvergunning kan vervallen, onder andere door het niet exploiteren gedurende twee opeenvolgende jaren, zo bepaalt art. 46 Vlarem I.

95. Ook wat betreft de aanvraagprocedure van beide vergunningen is er in een afstemming voorzien in de huidige regelgeving wanneer beide vergunningen verkregen moeten worden: het uniek gemeentelijk loket. Om beide vergunningen aan te vragen aan het uniek loket, zijn voorwaarden opgesteld: de vergunningen dienen aan elkaar gekoppeld te zijn, en het college van burgemeester en schepenen is voor beide aanvragen het vergunningverlenende bestuursorgaan.⁴⁴ De gemeenten dienen een uniek gemeentelijk loket te hebben om aan de afstemming tegemoet te komen.⁴⁵ Verder houdt het uniek gemeentelijk loket in dat de aanvrager voor een gelijklopende behandeling kan kiezen door de aanvragen samen in te dienen. Er komt dan ook een gezamenlijk openbaar onderzoek en een gestroomlijnd advies.⁴⁶ Hiervoor worden de termijnen op elkaar afgestemd, wat betekent dat die van de stedenbouwkundige vergunning wordt ingekort en bij de milieuvergunning geen termijnverlenging mogelijk is.⁴⁷

---

⁴³ Art. 4.6.2, §1, 1° VCRO.

⁴⁴ Art. 4.7.3 VCRO en art. 8bis MVD.

⁴⁵ Besluit van de Vlaamse Regering van 18 september 2009 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning met het oog op de afstemming van de milieuvergunningsprocedure met de procedure voor de stedenbouwkundige vergunning, *BS* 28 oktober 2009.

⁴⁶ X, "Uniek gemeentelijk loket milieuvergunning-bouwvergunning", *NJW* 2009, afl. 211, 803-804 en *T.Gem.* 2010, nr. 1, 74-75.

⁴⁷ X, "Twee VLAREM-wijzigingen definitief goedgekeurd op 19 juni 2009", www.lne.be/themas/vergunningen/milieuvergunningen-in-het-vlaamse-gewest-1/#inhouduniekloket (consultatie 3 januari 2015).

Er dient wel opgemerkt te worden dat voor het instellen van beroepen geen uniek loket voorhanden is en teruggegrepen moet worden naar de VCRO of het MVD.⁴⁸

Een voordeel is dat steeds meer inrichtingen klasse twee zijn geworden en dus onder de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen gekomen. Zo kunnen meer aanvragen in aanmerking komen voor een samengevoegde aanvraag. Voor bedrijven betekent dit alleszins een grote administratieve vereenvoudiging.⁴⁹

Er zijn ook nadelige aspecten aan dit uniek loket. Er moet rekening gehouden worden met het feit dat beide vergunningen een totaal verschillend karakter en doel hebben, waardoor het niet evident is een samengevoegde aanvraag in te voeren. Aangezien beide vergunningen vaak wel noodzakelijk allebei verkregen moeten worden, is mijn inziens een koppeling een minimale waarborg om dit zo vlot mogelijk te laten verlopen. Een integratie lijkt op dit punt een stap te ver te gaan. Ook de kwaliteit van de vergunningen kan in vraag gesteld worden, aangezien steeds meer vergunningen onder de bevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen zal vallen, en de termijn om te beslissen over een milieuvergunning door de samengevoegde aanvraag wordt ingekort. Als laatste nadeel kan gewezen worden op het facultatief karakter van het uniek loket.

96. Ten slotte is het ook belangrijk aan te halen dat deze koppeling alleen geldt voor de aanvraag van de vergunningen en niet voor de wettigheid. De vergunningsverlenende overheid kan niet zomaar de ene vergunning weigeren omdat de andere nog niet is toegekend of definitief geweigerd zou zijn.⁵⁰ Dit geldt dus niet als een weigeringsmotief in de rechtspraak.⁵¹

97. De besproken vorm van samenvoeging via een uniek loket kan als een eventuele tussenstap beschouwd worden naar een integratie van vergunningen toe. Echter is het een beetje onbegrijpelijk waarom hier nog geen gebruik is gemaakt van de techniek van integratie, aangezien hier al enkele jaren voor geijverd wordt, zowel binnen de politiek als het bedrijfsleven.⁵² Ook wordt er in de praktijk weinig gebruik van gemaakt.⁵³ Hierdoor is het mijn inziens ook goed dat dit uniek loket in de toekomst wordt afgeschaft. Wanneer beide aspecten, zowel milieu als ruimtelijke ordening, aanwezig zijn, is er een verplichte gezamenlijke aanvraag nodig in plaats van een facultatieve aanvraag. Alleen dan kan een uniek loket een waarborg zijn voor de efficiëntie die een gezamenlijke aanvraag inhoudt.

---

⁴⁸ W. RASSCHAERT EN J. ROOMS, "Administratieve vereenvoudiging in de ruimtelijke ordening: een stand van zaken en het uniek loket", *TROS* 2009/56, 313-314.

⁴⁹ W. RASSCHAERT EN J. ROOMS, "Administratieve vereenvoudiging in de ruimtelijke ordening: een stand van zaken en het uniek loket", *TROS* 2009/56, 312-313.

⁵⁰ RvS 5 januari 2009, nr. 189.275; RvS 24 mei 2012, nr. 219.456; X, "Nogmaals over de koppeling van bouw- en milieuvergunning: Raad van State zet puntjes op de 'i'", *TOO* 2012, afl. 3, 183.

⁵¹ RvVb, 28 juni 2011, nr. A/2011/0093.

⁵² In de Septemberverklaring 2003, Septemberverklaring 2005, Ondernemersconferentie 9 december 2003 en in het actieplan Reguleringsmanagement 2003-2004 is de integratie opgenomen als een project.

⁵³ X. BUIJS EN S. VERBANCK, *Het omgevingsvergunningendecreet ontleed. Een duiding op basis van het voorontwerp*, Brussel, Politeia, 2014, 15.

2 VERNIEUWINGEN

2.1 VERGUNNINGSVERLENING

2.1.1 EERSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG: DE GEWONE EN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

2.1.1.1 De vergunningsplicht

98. Vooraleer de verschillende vergunningsprocedures worden geanalyseerd, is het belangrijk te kijken voor welke projecten nu juist een omgevingsvergunning aangevraagd dient te worden. Het OVD bepaalt niet uitdrukkelijk welke projecten hiervoor in aanmerking komen, maar art. 5, 1° OVD verwijst naar de huidige regelgeving in de VCRO in het DABM. Een omgevingsvergunning is nodig voor volgende projecten: "1° de vergunningsplicht, namelijk voor:

- a) het uitvoeren van stedenbouwkundige handelingen als vermeld in artikel 4.2.1 van de VCRO;
- b) het verkavelen van gronden als vermeld in artikel 4.2.15 van de VCRO;
- c) de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste of tweede klasse als vermeld in artikel 5.2.1 van het DABM;"

Merkwaardig is dat in dit artikel niets voorzien is voor de combinatie van een milieuactiviteit en een activiteit die stedenbouw aanbelangt. Als deze twee aspecten onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, wordt de vergunningsaanvraag ingediend zowel voor de stedenbouwkundige handelingen als voor de exploitatie van ingedeelde inrichtingen of activiteiten.⁵⁴ De term 'onlosmakelijk verbonden' is in de voorbereidende handelingen besproken via een aantal voorbeelden, zoals de vergunningsaanvraag voor een stedelijk zwembad, waar het oprichten van het gebouw onlosmakelijk verbonden is met het uitvoeren van activiteiten.⁵⁵

99. Belangrijk om op te merken is dat een aanvrager door deze integratie niet meer de keuze heeft om voor een afzonderlijke vergunningsaanvraag te kiezen als beide aspecten aanwezig zijn. Beide aspecten moeten in één aanvraag voor een omgevingsvergunning omvat worden, zo niet moet de bevoegde overheid de aanvraag onontvankelijk verklaren.⁵⁶

---

⁵⁴ D. DEVOS, "De procedures in het decreet betreffende de omgevingsvergunning: milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning verenigd", *MER* 2014, nr. 3, 172.

⁵⁵ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 35.

⁵⁶ X. BUIJS en S. VERBANCK, *Het omgevingsvergunningendecreet ontleed. Een duiding op basis van het voorontwerp*, Brussel, Politeia, 2014, 30.

a. De bevoegde overheid

100. Voor het aanvragen van een milieuvergunning in de huidige regelgeving, is de impact van de klassen van belang voor de bevoegde overheid. Klasse één inrichtingen, de zwaarste inrichtingen, worden in eerste aanleg beoordeeld door de provincie. Klasse twee inrichtingen behoren tot de beslissingsbevoegdheid van de gemeente. Een melding bij de gemeente volstaat voor de klasse drie inrichtingen, hier is geen vergunning vereist.⁵⁷

101. De stedenbouwkundige vergunningen worden in eerste aanleg ook door verschillende overheden beoordeeld. In regel is het college van burgemeester en schepenen bevoegd om te oordelen over de aanvraag, maar ook de Vlaamse overheid heeft in bepaalde gevallen een beslissingsbevoegdheid.⁵⁸

102. Natuurlijk is het nodig met de komst van de omgevingsvergunning, om deze bevoegdheden op elkaar af te stemmen. De decreetgever heeft gekozen om de beslissingsbevoegdheid in eerste aanleg aan drie overheden toe te kennen: het regering, de deputatie en de gemeente. Om deze bevoegdheid in te delen, is gekozen de aard en de omvang van het project te laten doorwegen. Hierbij worden enerzijds gesloten lijsten opgemaakt voor elk van de bevoegdheidsniveaus, en anderzijds is er de indelingslijst die de klassen voor de hinderlijke inrichtingen bepaalt. Komt een project niet op de lijst voor, zullen andere criteria de bevoegdheidsverdeling moeten duiden.⁵⁹

103. De gemeente heeft de residuaire bevoegdheid. Toch geeft de decreetgever in de voorbereidende werken aan een gemeentelijke lijst van projecten te willen opstellen. Projecten klasse één behoren tot de bevoegdheid van de deputatie, maar sommige projecten zullen in de lijst geplaatst worden omdat ze overwegend geen milieurechtelijke maar ruimtelijke impact hebben.⁶⁰ Deze lijst is echter nog niet beschikbaar. De vraag is of de decreetgever bij het ontwerp van het uitvoeringsbesluit alsnog een derde lijst voor de gemeentelijke projecten zal toevoegen.

104. Zo is op te merken dat de decreetgever ervoor kiest het provinciale niveau te betrekken voor de beslissingen, terwijl er heden geen beslissingsbevoegdheid voor de provincie weggelegd is. Mijn inziens kan een eventuele beweegreden hiervoor zijn dat de provincie het beste niveau blijkt om milieuaspecten en aspecten van stedenbouw te kunnen combineren. Het werken met een gesloten lijst kan wel duidelijkheid scheppen voor de aanvrager. Hij zal zich niet kunnen vergissen over de bevoegde overheid, wat efficiëntie oplevert.

---

⁵⁷ Art. 9, §2, §3 en §7 MVD.

⁵⁸ Art. 4.7.12 en 4.7.26, §1 VCRO.

⁵⁹ D. DEVOS, "De procedures in het decreet betreffende de omgevingsvergunning: milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning verenigd", *MER* 2014, nr. 3, 174.

⁶⁰ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 32.

b. De vergunningsprocedures

105. Het aanvragen van een milieuvergunning gebeurt volgens de huidige regelgeving via één procedure die gelijklopend is voor alle bevoegde overheden.⁶¹

106. Wat op dit moment de stedenbouwkundige vergunning betreft, bestaan twee soorten vergunningsprocedures: de reguliere procedure en de bijzondere procedure.⁶² Dit onderscheid wordt gemaakt om in de bijzondere procedure andere regels te hanteren omwille van het belang van de aanvraag. In deze procedure gaat het om aanvragen die het algemeen belang aangaan of aanvragen gedaan door publiekrechtelijke rechtspersonen.

107. In het OVD kiest de decreetgever ook voor twee soorten vergunningsprocedures, maar vult ze anders in dan bij de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning. De omgevingsvergunning aanvragen verloopt via een gewone vergunningsprocedure of een vereenvoudigde vergunningsprocedure, bepaald in art. 17 OVD.

De gewone procedure is van toepassing op alle aanvragen die niet expliciet zijn toegekend aan de vereenvoudigde procedure. Dit is af te leiden uit art. 17 OVD, aangezien daar de decreetgever enkel het materiële toepassingsgebied opsomt voor de vereenvoudigde procedure.

108. De gewone vergunningsprocedure verloopt in twee fasen, net als nu bij zowel de milieuvergunning als bij de stedenbouwkundige vergunning. Eerst is er het volledigheds- en ontvankelijkheidsonderzoek⁶³ door de bevoegde overheid, de door haar gemachtigde ambtenaar of in voorkomend geval de gemeentelijke omgevingsambtenaar. Hier kan de aanvrager gevraagd worden bij onvolledigheid van de aanvraag de ontbrekende documenten te verschaffen.

De decreetgever voorziet een waarborg tegen vertraging van de aanvraag in art. 22 OVD, omdat de overheid die niet bevoegd is voor een ontvangen aanvraag, zich niet onbevoegd kan verklaren maar de aanvraag naar de juiste overheid dient door te verwijzen.

109. De project-MER-screeningsnota⁶⁴ speelt in deze fase een rol. Als dergelijke nota bij de aanvraag is gevoegd, wordt onderzocht en beslist of er een MER-rapport dient te worden opgesteld. Is dit het geval, dan is de aanvraag van rechtswege onvolledig en stopt de vergunningsprocedure. Als de aanvrager kan een ontheffing van een rapportageverplichting aanvragen bij de bevoegde afdeling, wiens beslissing bindend is voor de beslissende overheid.

---

⁶¹ Art. 9 MVD.

⁶² Art. 4.7.1, §1 VCRO.

⁶³ Artt. 18 tot en met 22 OVD; D. DEVOS, "De procedures in het decreet betreffende de omgevingsvergunning: milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning verenigd", *MER* 2014, nr. 3, 174-175.

⁶⁴ Een nota die opgesteld is waar in te vinden is of er aanzienlijke milieueffecten voor mens en milieu te verwachten zijn van het voorgenomen project.

110. De procedure ten gronde vangt aan met het onderzoek van het project. Dit houdt een openbaar onderzoek in, gevolgd door een of meerdere adviezen omtrent de aanvraag.⁶⁵ Het openbaar onderzoek duurt steeds dertig dagen. De wijze van bekendmaking van het onderzoek, alsook de regels rond de betwistingen werden nader bepaald in het uitvoeringsbesluit.⁶⁶ Wie allemaal advies moet geven over de vergunningsaanvraag, wordt ook in het uitvoeringsbesluit nader bepaald.⁶⁷ Het advies van het college van burgemeester en schepenen wordt altijd ingewonnen als de deputatie of de Vlaamse regering de bevoegde overheid is tenzij de aanvraag is ingediend door het betrokken college of de aanvraag louter betrekking heeft op mobiele of verplaatsbare ingedeelde inrichtingen of activiteiten. Daarnaast zullen de nieuwe omgevingsvergunningscommissies in enkele gevallen een advies moeten uitbrengen.

Ook hier speelt de MER-rapportage een rol, in die zin dat de bevoegde afdeling de beslissing bekendmaakt over de goed- of afkeuring van het rapport.⁶⁸ Bij een afkeuring wordt de vergunningsprocedure van rechtswege stopgezet.⁶⁹

111. Het tweede stuk in de procedure ten gronde is de beslissing over de vergunningsaanvraag. Het OVD bevat in art. 32 de beslissingstermijnen, die gelden als volgt:

De bevoegde overheid, vermeld in art. 15, neemt een beslissing over een vergunningsaanvraag binnen een termijn van:

"1° honderdenvijf dagen als geen advies van een omgevingsvergunningscommissie vereist is;

2° honderdtwintig dagen als een advies van een omgevingsvergunningscommissie vereist is.

§2. De termijnen, vermeld in paragraaf 1, worden van rechtswege eenmalig met zestig dagen verlengd in de volgende gevallen:

1° als met toepassing van artikel 30, derde lid, een openbaar onderzoek georganiseerd wordt;

2° als toepassing wordt gemaakt van de administratieve lus, vermeld in artikel 13;

3° als de vergunningsaanvraag wegenwerken omvat waarover de gemeenteraad beslissingsbevoegdheid heeft."

De aanvrager mag pas na vijfendertig dagen na aanplakking gebruik maken van de omgevingsvergunning als er geen schorsend administratief beroep is ingesteld, behoudens de uitzonderingen in art. 35 OVD.

De inhoud van de beslissing is onderworpen aan enkele vereisten, opgesomd in art. 49 van het ontwerp van uitvoeringsbesluit. Hierna worden enkele belangrijke punten toegelicht.

Art. 49, §1 van het ontwerp van uitvoeringsbesluit stelt dat een beslissing een verwijzing moet bevatten naar de adviezen die in die aanleg gewezen zijn.

---

⁶⁵ Artt. 23 tot en met 30 OVD.

⁶⁶ Artt. 18 tot en met 25 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

⁶⁷ Artt. 31 tot en met 39 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

⁶⁸ Dit gebeurt volgens de regels bepaald in de artt. 4.3.8, §3 en 4.5.7, §3 DABM.

⁶⁹ D. DEVOS, "De procedures in het decreet betreffende de omgevingsvergunning: milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning verenigd", MER 2014, nr. 3, 174.

Ook moet de beslissing gemotiveerd worden, rekening houdend met enkele regels. De motivering gebeurt conform de beoordelingsgronden die zijn vastgelegd in titel IV VCRO en titel V DABM. Tevens dient in de motivering aandacht gevestigd te zijn in voorkomend geval op het ondeelbaar karakter van de milieuaspecten en de ruimtelijke aspecten.

112. Een project kan verschillende fasen of onderdelen bevatten. Deze mogelijkheid bestaat nu ook voor stedenbouwkundige projecten (art. 4.2.21 VCRO), maar niet voor de exploitatie van ingedeelde inrichtingen of activiteiten. Art. 80 OVD maakt dit wel mogelijk en de beslissing dient dan ook de eventuele fasen en onderdelen van het project te bevatten. Elke afzonderlijke fase zal een duidelijk tijdstip moeten krijgen in de beslissing, waarmee dan ook rekening zal moeten worden gehouden tijdens de beoordeling.

113. De beslissing van de vergunning moet eveneens de geactualiseerde vergunningstoestand omvatten zowel op het vlak van de stedenbouwkundige handelingen als van de exploitatie van ingedeelde inrichtingen of activiteiten, als de beslissing de verandering van de exploitatie van een ingedeelde inrichting of activiteit omvat. Art. 49, §2 OVD bepaalt dat bijzondere milieuvorwaarden die als gevolg van hun tijdelijke karakter, van een veranderde exploitatie of van enige wettelijke of reglementaire bepaling geen uitwerking meer hebben, niet in de geactualiseerde vergunningssituatie opgenomen dienen te worden.

Andere lasten en voorwaarden worden wel vermeld, met inbegrip van de bijzondere milieuvorwaarden die op het project van toepassing zijn. Voor de algemene en de sectorale milieuvorwaarden wordt een verwijzing naar de regelgeving voldoende geacht. Als de omgevingsvergunning in duur beperkt wordt, dient de duur vermeld te worden samen met een reden voor deze beperking.⁷⁰

114. De vereenvoudigde procedure is de tweede procedure voor de vergunningsverlening.⁷¹ Deze wordt echter niet helemaal opnieuw besproken, wegens grote gelijkenis met de gewone procedure. Er zijn vier verschillen tussen de twee procedures.

115. Ten eerste is het zo dat bij de vereenvoudigde procedure nooit een openbaar onderzoek wordt georganiseerd. Ten tweede speelt de omgevingsvergunningscommissie inzake advies geen rol in de vereenvoudigde procedure. Soms kunnen externe adviezen wel opgevraagd worden als dat nodig is voor de behandeling van projecten via de vereenvoudigde procedure. Ten slotte is de vereenvoudigde procedure nooit van toepassing op projecten waarbij bij de aanvraag een MER-rapport, veiligheidsrapport of een passende beoordeling moet worden toegevoegd.⁷² In de vereenvoudigde procedure is er nog een vierde verschil, namelijk dat er een kortere beslissingstermijn van zestig dagen geldt.⁷³

---

⁷⁰ D. DEVOS, "De procedures in het decreet betreffende de omgevingsvergunning: milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning verenigd", *MER* 2014, nr. 3, 178.

⁷¹ Artt. 37 tot en met 50 OVD; artt. 69 tot en met 77 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

⁷² X. BUIJS en S. VERBANCK, *Het omgevingsvergunningendecreet ontleed. Een duiding op basis van het voorontwerp*, Brussel, Politeia, 2014, 35.

⁷³ Art. 46, §1 OVD.

Voor een schematisch overzicht van het verloop van de twee procedures, zie *infra* bijlage I en II van deze masterscriptie.

116. Na het aanvragen van een vergunning kan blijken dat de aanvrager zijn voorwerp anders had willen inkleden. Een wijziging van de aanvraag zou dan een handig instrument kunnen zijn. Dit kan voor de aanvraag van de omgevingsvergunning. Voor de gewone procedure kan een wijziging zonder bijkomend openbaar onderzoek, als volgende voorwaarden cumulatief voldaan zijn, volgens art. 30 OVD:

1° de wijzigingen doen geen afbreuk aan de bescherming van de mens of het milieu of de goede ruimtelijke ordening;

2° de wijzigingen komen tegemoet aan de adviezen of aan de standpunten, opmerkingen en bezwaren die tijdens het openbaar onderzoek zijn ingediend;

3° de wijzigingen brengen kennelijk geen schending van de rechten van derden met zich mee."

Als niet voldaan is aan deze voorwaarden, kan de vergunningaanvrager een tweede openbaar onderzoek vragen. De nodige adviezen worden ingewonnen en de termijn wordt verlengd met zestig dagen. Deze vraag kan door de beslissende overheid geweigerd worden. Dan kan de aanvrager in sommige gevallen van mening zijn de aanvraag in te trekken en over te doen.⁷⁴

117. De vraag rijst wat dan een essentiële wijziging is waar wel een nieuw openbaar onderzoek voor nodig is. De RvS sprak zich hierover uit in het kader van de milieuvergunning. In een eerste zaak betrof het een windmolen die twaalf meter verplaatst werd ten opzichte van de aanvraag om zo aan een advies tegemoet te komen. Dit had een nieuw openbaar onderzoek nodig.⁷⁵ Een tweede zaak betrof een gedetailleerder plan dat na het openbaar onderzoek werd ingediend en waar nog een onderhoudspad in voorzien werd. Dit paadje was irrelevant voor de milieuvergunning en behoefde dus geen openbaar onderzoek.⁷⁶

118. De huidige regelgeving bevat ook een mogelijkheid in de VCRO om wijzigingen aan te brengen aan de vergunningsaanvraag.⁷⁷ Het verschil is dat in de huidige regelgeving de tweede voorwaarde een iets andere invulling krijgt, omdat daar wijzigingen ook betrekking kunnen hebben op 'kennelijk bijkomstige zaken'.

De vereenvoudigde procedure heeft ook deze wijzigingsmogelijkheid, met volgende cumulatieve voorwaarden in art. 45 OVD:

1° de wijzigingen doen geen afbreuk aan de bescherming van de mens of het milieu of de goede ruimtelijke ordening;

2° de wijzigingen komen tegemoet aan de adviezen;

3° de wijzigingen mogen niet tot gevolg hebben dat een openbaar onderzoek over de gewijzigde aanvraag zou dienen te worden georganiseerd.

---

⁷⁴ D. DEVOS, "De procedures in het decreet betreffende de omgevingsvergunning: milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning verenigd", *MER* 2014, nr. 3, 177.

⁷⁵ RvS 28 maart 2013, nr. 223.044.

⁷⁶ RvS 28 maart 2013, nr. 223.054.

⁷⁷ Art. 4.3.1, §1 VCRO.

Deze voorwaarden zijn dus anders dan bij de gewone procedure. De derde voorwaarde laat blijken dat het voorwerp van de aanvraag dus nog steeds onder deze procedure moet ressorteren. Is aan één van de voorwaarden niet voldaan, dan kan de aanvrager in tegenstelling tot bij de gewone procedure, geen openbaar onderzoek vragen aangezien dit niet voorzien is in deze procedure. Enkel als het binnen de gewone termijn nog mogelijk is opnieuw advies in te winnen, kan het voorwerp van de aanvraag nog gewijzigd worden. Er is dus ook geen termijnverlenging voorzien zoals bij de gewone procedure.⁷⁸

119. De decreetgever stelt dat deze beperking in het aantal procedures de transparantie verhoogt.⁷⁹ Het is vrijwel logisch dat door de integratie van verschillende vergunningen, hun vroegere vergunningsprocedure wegvalt. Hierbij zou het dan onlogisch zijn moest de decreetgever voor de omgevingsvergunning veel verschillende vergunningsprocedures hanteren. Het onderscheid is duidelijk en inderdaad transparant. Ook de wijzigingen lijken mijn inziens een goede zaak. Dit voorkomt tijdsverlies en kosten voor de aanvrager en de overheden, omdat een wijziging kan zorgen dat de aanvraag niet opnieuw moet worden ingediend. Ook kunnen zo extra lasten vermeden worden voor de aanvrager.

2.1.1.2 De melding

120. Naast de vergunningsplicht is er de meldingsplicht. Zowel in het milieurecht als bij de ruimtelijke ordening is er een meldingsplicht voorzien. Voor klasse drie-inrichtingen geldt er een meldingsplicht en is er dus geen vergunning nodig.⁸⁰ Wat de ruimtelijke ordening betreft, zijn er handelingen die enkel een meldingsplicht nodig hebben omdat de beoordelingsruimte van het bestuur minimaal is.⁸¹

121. Ook in het OVD is de mogelijkheid van een loutere melding behouden.⁸² Art. 106 OVD bepaalt: "*De melding wordt gedaan zowel voor de meldingsplichtige stedenbouwkundige handelingen als voor de meldingsplichtige exploitatie van ingedeelde inrichtingen of activiteiten die het project omvat.*"

122. Voor de procedure, zie *infra* bijlage III van deze masterscriptie. Belangrijk om te vermelden is dat er voor de melding een beroepsprocedure is voorzien door de decreetgever. In de huidige regelgeving is er zowel voor de stedenbouwkundige meldingen als voor de milieumeldingen klasse drie geen beroep mogelijk, omdat de meldingen geen administratieve rechtshandeling uitmaken. Alleen tegen de milieuvorwaarden kan er op dit moment beroep aangetekend worden.

---

⁷⁸ X. BUIJS en S. VERBANCK, *Het omgevingsvergunningendecreet ontleed. Een duiding op basis van het voorontwerp*, Brussel, Politeia, 2014, 53.

⁷⁹ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 16.

⁸⁰ Art. 4 MVD; artt. 2 tot en met 4 Vlare I.

⁸¹ Art. 4.2.2, §1 VCRO; G. VAN HOORICK, *Handboek ruimtelijk bestuursrecht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, 210.

⁸² Artt. 106 tot en met 113 OVD.

123. Er is beroep mogelijk gemaakt bij de RvVb tegen de aktename van de melding in het kader van de omgevingsvergunning. In de voorbereidende handelingen geeft de decreetgever hieromtrent uitleg en stelt dat het karakter van de meldingen in het OVD anders is dan voorzien in de huidige regelgeving. De overheid moet oordelen over het verboden karakter van de melding, waardoor er een beperkte beoordelingsvrijheid is waartegen beroep moet openstaan.⁸³

2.1.2 LAATSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG

124. Er zijn twee administratieve beroepen voorzien.⁸⁴ Tegen de beslissing van de gemeente kan beroep worden ingediend bij de deputatie en tegen een beslissing van de deputatie kan beroep worden ingediend bij de Vlaamse regering. Een beroep tegen de Vlaamse regering is niet voorzien. Het OVD bepaalt uitdrukkelijk wie beroep kan instellen. De termijn bedraagt dertig dagen, wat een vervaltermijn betreft en waardoor het beroep dat laattijdig is ingediend onontvankelijk is. De regel is dat het beroep schorsend werkt, maar het OVD bepaalt ook enkele uitzonderingen.

125. De procedure is gelijkend met die van eerste aanleg. De procedure start met een ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek. Daarna volgt het onderzoek van het project, waar geen openbaar onderzoek meer voorhanden is, maar wel een advies waarvoor de Vlaamse regering de adviesinstanties aanwijst en de termijn voor bepaalt. Ook het college van burgemeester en schepenen geeft een advies, tenzij het college zelf beroep heeft ingesteld. Net als in eerste aanleg kunnen er wijzigingen aangebracht worden aan de aanvraag, al dan niet met een nieuw openbaar onderzoek.

126. De onderzoeksbevoegdheid in beroep is ruim, de beroepsinstantie onderzoekt de aanvraag in zijn totaliteit. In het voorontwerp van decreet wordt het devolutief karakter van het beroep vooropgesteld: *"De bevoegde overheid onderzoekt de vergunningsaanvraag in haar totaliteit. Dit betekent dat niet alleen uitspraak wordt gedaan over de beroepsargumenten. Ook in de gevallen dat men in beroep zou komen tegen een onderdeel van de beslissing in eerste aanleg (een voorwaarde bijvoorbeeld), staat de volledige aanvraag open voor beoordeling. De bevoegde overheid zal echter niet verder kunnen gaan dan de aanvraag. Zo zal men bij voorbeeld naar aanleiding van een beperkte verandering van een project, niet kunnen raken aan de aspecten van het project waarop de aanvraag tot verandering geen betrekking heeft."*⁸⁵ Wanneer een vergunninghouder dus een probleem heeft met een voorwaarde van de vergunning, zal deze een risico lopen door hier beroep tegen te willen aantekenen, aangezien dan de hele aanvraag opnieuw bekeken wordt en zo zelfs zijn vergunning geweigerd kan worden. De RvS is hieromtrent duidelijk en stelt dat voor het gedeelte van de aanvraag waar de beroepsinstantie niet voor gevat is, geen uitspraak gedaan mag worden.

---

⁸³ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 78.

⁸⁴ Artt. 52 tot en met 67 OVD; artt. 78 tot en met 85 en artt. 92 tot en met 99 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

⁸⁵ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 48.

Dit heeft tot gevolg dat indien de beroepsinstantie van oordeel is dat het nieuw gevraagde niet kan worden afgesplitst van het in eerste aanleg vergunde, zij logischerwijze het administratief beroep als onontvankelijk naar zijn voorwerp moet afwijzen.⁸⁶

127. De termijn waarbinnen de beroepsinstantie dient te beslissen is honderdtwintig dagen als het om een beslissing van de gewone procedure draait en zestig dagen voor de vereenvoudigde procedure. Deze termijnen kunnen van rechtswege eenmalig met dertig dagen verlengd worden.

2.1.3 BEROEP TEGEN BESLISSINGEN GENOMEN IN LAATSTE ADMINISTRATIEVE AANLEG

128. De RvVb is bevoegd om kennis te nemen van het beroep tegen beslissingen genomen in tweede administratieve aanleg. Voor de procedure wordt verwezen naar art. 105 OVD. De overheveling van de bevoegdheid naar dit college wordt hierna besproken (zie *infra* randnrs. 129 tot en met 134).

Voor een schematisch overzicht van de beroepsprocedures, zie *infra* bijlage IV van deze masterscriptie.

2.2 JURISDICTIONEEL BEROEP: RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

2.2.1 OVERHEVELING

2.2.1.1 Principe

129. Wat betreft de jurisdictionele beroepen tegen de milieuvergunning, is momenteel de RvS bevoegd. Zij neemt kennis van alle beroepen in laatste aanleg, tegen een weigering of een verkrijging van een milieuvergunning.⁸⁷ Voor de stedenbouwkundige vergunning was dit ook de RvS, tot de RvVb operationeel werd op 1 december 2009.⁸⁸ Voor de stedenbouwkundige vergunning ligt deze bevoegdheid nu dus bij de RvVb, een administratief rechtscollege die de bestreden beslissing kan schorsen en-/of vernietigen.⁸⁹

130. In het OVD is gekozen voor één administratief rechtscollege om kennis te nemen van de jurisdictionele beroepen genomen in laatste administratieve aanleg: de RvVb.⁹⁰

---

⁸⁶ RvS 13 februari 2014, nr. 226.405.

⁸⁷ G. VAN HOORICK, *Handboek ruimtelijk bestuursrecht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, 301.

⁸⁸ Decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, BS 15 mei 2009.

⁸⁹ Art. 4.8.2 en art. 4.8.3 VCRO.

⁹⁰ Art. 105 OVD.

2.2.1.2 Interpretatieprobleem bevoegdheid

131. De vraag is echter of dergelijk college de bevoegdheid heeft om kennis te nemen van de omgevingsvergunning en of dus de Vlaamse decreetgever bevoegd is bestuurlijke eindbeslissingen toe te vertrouwen aan de RvVb. Om hier een antwoord op te kunnen bieden, bevat de Grondwet enkele belangrijke wetsbepalingen:

"Art. 145. Geschillen over politieke rechten behoren tot de bevoegdheid van de rechtbanken, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen;"

Art. 146. Geen rechtbank, geen met eigenlijke rechtspraak belast orgaan kan worden ingesteld dan krachtens een wet. (...);

Art. 161. Geen administratief rechtscollege kan worden ingesteld dan krachtens een wet."

Voor art. 161 GW is belangrijk. De bijzondere wet tot hervorming der instellingen (hierna: BWHI) dateert van na dit grondwetsartikel.⁹¹ Met het woord "wet" in het artikel, wordt een federale wet bedoeld. Dit impliceert dus dat de oprichting van administratieve rechtscolleges voor de federale wetgever is voorbehouden. De impliciete bevoegdheden, ingevoerd in art. 10 BWHI, vormen hier echter een uitzondering op mits voldaan is aan enkele toepassingsvoorwaarden. Zo moet de regeling die de deelstaten willen aannemen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheden. Verder moet de weerslag marginaal zijn en dient de aangelegenheid zich te lenen tot een gedifferentieerde regeling.⁹²

Zoals aldus blijkt, gaf de wettekst van art. 161 GW aanleiding tot interpretatiemoeilijkheden. Toen echter het decreet tot oprichting van de RvVb aangevochten werd, heeft het Grondwettelijk Hof zich uitgesproken over voornoemde onduidelijkheid. In dit verband oordeelde het Grondwettelijk Hof in haar arrest dat de oprichting van de RvVb door de deelstaten wel degelijk voldeed aan de toepassingsvoorwaarden van art. 10 BWHI.⁹³

132. Desalniettemin betekent dit nog niet dat een bevoegdheidsuitbreiding voor de RvVb zomaar ingevoerd kan worden door de decreetgever. De omgevingsvergunning is nieuw en dus gebeurt er ook een uitbreiding naast een overheveling van bevoegdheden. Dergelijke bevoegdheidsuitbreiding moet immers ook kunnen ingepast worden in de impliciete bevoegdheden, en dus in art. 10 BWHI, van de decreetgever. In dit opzicht dient vermeld dat de decreetgever ook bij deze moeilijkheid heeft stilgestaan, aangezien in de memorie van toelichting aangetoond wordt dat aan de toepassingsvoorwaarden voldaan is.

Wat de noodzakelijkheid betreft, verantwoordt de decreetgever deze door nood aan integratie te benadrukken. De uitbreiding van de bevoegdheid wordt immers noodzakelijk geacht om aspecten van milieu en ruimtelijke ordening gespecialiseerd en geïntegreerd te beoordelen. Ook is het toetsingskader complex en zeer technisch.

---

⁹¹ Art. 19, § 1, eerste lid Bijzondere Wet van 9 augustus 1980 tot Hervorming der Instellingen, BS 15 augustus 1980.

⁹² A. ALEN en K. MUYLLE, *Handboek van het Belgisch staatsrecht*, Mechelen, Kluwer, 2011, 393-394.

⁹³ GwH 27 januari 2011, nr. 8/2011.

Bijgevolg worden de efficiëntiewinsten en de grotere rechtszekerheid ten opzichte van twee parallelle procedures verhoogd. Daarnaast kan dossierafhandeling snel en efficiënt gebeuren en kan de rechtsbescherming met gebruik van nieuwe rechtstechnieken leiden tot een aanpast rechtsherstel. De operationele noden hiervan kunnen dan door de Vlaamse decreetgever zelf worden ingevuld. Verder wordt de aandacht gevestigd op het feit dat de keuze voor RvVb evident is aangezien het zwaartepunt van de rechtsbescherming inzake vergunningen bij deze Raad ligt sedert vier jaar. Deze zullen dan ook het grote deel vormen het toekomstige contentieux inzake de omgevingsvergunning.

Voor de marginaliteit van de weerslag op de bevoegdheid van de federale wetgever, wijst de decreetgever er ten eerste op dat gelet op de kleine hoeveelheid milieuvergunning die onttrokken worden aan de RvS, de impact niet groot is. Verder argumenteert de decreetgever dat de RvS nog altijd twee bevoegdheden heeft, nl. cassatierechter tegen de beslissingen over de omgevingsvergunning door de RvVb en de bevoegdheid voor "complexe projecten".

Voor de gedifferentieerde regeling verwijst de decreetgever naar het voornoemde arrest van het GwH. Daar wordt gesteund op het feit dat er uitzonderingen bestaan op federaal niveau wat de algemene bevoegdheid van de RvS betreft. Ook wijst het arrest op art. 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat bepaalt dat de RvS enkel uitspraak doet over de beroepen die nergens anders zijn voorzien.⁹⁴

133. De Raad van State, afdeling wetgeving, diende advies te geven over het ontwerp van decreet. Ondanks de ironie dat de Raad advies moet verlenen over het uit handen geven van een eigen bevoegdheid, vond zij dat aan de toepassingsvoorwaarden voldaan zijn in het ontwerp van decreet.⁹⁵

134. De decreetgever voldoet ook mijn inziens inderdaad aan alle voorwaarden. Met de noodzakelijkheid lijkt er geen probleem te zijn. Milieu en ruimtelijke ordening hebben een aanleunende techniciteit, waardoor behandeling door één college zeker een goede zaak is. Eenzelfde vergunning opsplitsen wat de beoordeling betreft, is niet efficiënt. Ook de keuze voor de RvVb lijkt verantwoord, aangezien het grootste gedeelte van hetgeen overeenstemt met de toekomstige zaken nu reeds door de RvVb wordt behandeld. De weerslag is inderdaad marginaal. De RvVb wordt enkel bevoegd voor individuele beslissingen en de RvS blijft cassatierechter, wat de impact gering houdt. De gedifferentieerde regeling wordt ook aangetoond, mede door het arrest van het GwH. Het Hof stelt dat de aangelegenheid van de organisatie van administratieve rechtscolleges zich leent tot een gedifferentieerde regeling, aangezien ook op federaal niveau uitzonderingen bestaan op de algemene bevoegdheid van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

---

⁹⁴ MvT, *Parl.St.* VI. Parl., 2008-09, nr. 2011/1.

⁹⁵ Adv.RvS 53.889/AV/1 van 17 oktober 2013 over een voorontwerp van decreet 'betreffende de omgevingsvergunning', www.lne.be/themas/vergunningen/bestand/omgevingsvergunning/decreet_omgevingsvergunning_advies_RVS.pdf, 8.

2.2.1.3 Draagkracht RvVb

135. Wat de werking betreft, moet gekeken worden of de RvVb een extra bevoegdheid wel zal aankunnen. Dit is op voorhand moeilijk in te schatten. Deze Raad heeft immers sinds haar inwerkingtreding in 2009 een achterstand opgelopen, voornamelijk omdat ze onmiddellijk operationeel moest zijn zonder de nodige voorzieningen, zoals bijvoorbeeld personeel, interne organisatorische voorbereiding en nuttige informatieondersteuning. Ook stroomden meer zaken binnen dan verwacht. De VCRO voorziet in een behandelingstermijn van een jaar, die in de eerste twee werkjaren niet haalbaar zijn geweest. Statistieken tonen dit aan. Vooral in de gevallen waar een accessoire schorsing werd gevorderd, lopen de termijnen op tot twee jaar.⁹⁶ Ook de strategische adviesraden geven aan dat de RvVb niet naar behoren werkt.⁹⁷

136. Om dit probleem aan te pakken heeft de Raad het principe van de *FILO* toegepast: *First in, last out*. De nieuwe zaken worden eerst behandeld. Deze prioriteitsregel is al toegepast vanaf 2013: ook de zaken van het eerste werkingsjaar worden mee behandeld.⁹⁸

137. Er wordt tevens geprobeerd om de achterstand weg te werken met onder andere enkele wijzigingen⁹⁹ en nieuwigheden zoals de bestuurlijke lus¹⁰⁰ (maar vernietigd door het GwH¹⁰¹), de bemiddeling¹⁰² (zie *infra* randnr. 147) en de geldboete¹⁰³. Veder werden er in 2013 negen raadsleden toegevoegd om de achterstand weg te werken.¹⁰⁴ Of er heden werkelijk sprake is van een verbetering van de werking, is nog niet in te schatten. Voor het jaar 2014 zijn er nog geen statistieken opgemaakt, omdat in 2012 een nieuw procedurebesluit van de Raad¹⁰⁵ van kracht werd en hier nog op ingespeeld moet worden. Verwacht wordt dat de procedure van de vereenvoudigde behandeling en de versnelde rechtspleging, samen met het sequentieel opvolgen van de vernietigingsprocedure en de schorsingsprocedure een gunstig effect gaan hebben op de behandelingstermijn.¹⁰⁶

---

⁹⁶ RvVb, "Jaarverslag 2012-2013", https://docs.vlaamsparlement.be/docs/biblio/opendiqibib/id/jv_rvb/jv_rvb_2012_2013.pdf, 13-14 en 56.

⁹⁷ Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij en Milieu- en Adviesraad van Vlaanderen, Advies betreffende de conceptnota inzake de invoering van de omgevingsvergunning, 2 maart 2012, nr. 6271, www.serv.be/serv/publicatie/invoering-omgevingsvergunning, 19.

⁹⁸ X. BUIJS en A. GLABEKE, "Het jaarverslag van de Raad voor Vergunningsbetwistingen", *TROS* 2014, afl. 73, 59.

⁹⁹ Decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening die de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, *BS* 24 augustus 2012; Besluit van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, *BS* 8 augustus 2012.

¹⁰⁰ Art. 4.8.4 VCRO, maar vernietigd door het GwH.

¹⁰¹ GwH 8 mei 2014, nr. 74/2014.

¹⁰² Art. 4.8.5 e.v. VCRO.

¹⁰³ Art. 4.8.31 VCRO.

¹⁰⁴ X, "Vlaamse Raden", *Juristenkrant* 2013, afl. 277, 7.

¹⁰⁵ Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, *BS* 8 augustus 2012.

¹⁰⁶ RvVb, "Jaarverslag 2013-2014", https://docs.vlaamsparlement.be/docs/biblio/opendiqibib/id/jv_rvb/jv_rvb_2013_2014.pdf, 68.

138. Wat de expertise betreft, is de RvVb op dit moment alleen bemand met experts wat de ruimtelijke ordening betreft. Deze kennis werd in het ontwerpdecreet uitgebreid. De decreetgever voorzagt een verhoging van de expertise van de leden van de Raad, door te vereisen dat ze een grondige kennis moeten hebben op het domein van het Vlaams milieurecht.¹⁰⁷

In het decreet zelf is hier niets over terug te vinden, wat mijn inziens een grote lacune is. De kwaliteit van de rechtspraak gaat hiermee een stuk achteruit. Leden die buiten hun domein moeten oordelen gaan ook langer tijd nodig hebben om een beslissing te nemen, wat dan de achterstand niet ten goede komt.

Verdere uitbreiding en expertise van het personeel zal mijn inziens nodig zijn, om de werklast van de omgevingsvergunning te kunnen dragen.

2.2.1.4 Vlaams bestuursrechtcollege

139. Tijdens de voorbereidingen voor de regelgeving omtrent de omgevingsvergunning, wordt niet gesproken over de RvVb of de RvS. De conceptnota spreekt om de bevoegdheid toe te kennen aan een op te richten Vlaams bestuursrechtcollege en voorziet in een overgangsregeling tot de oprichting is voltooid.¹⁰⁸

140. De ijver voor het oprichten van een overkoepelend Vlaams bestuursrechtcollege is thans al jaren zeer groot. Vanuit de ondernemerswereld wordt gepleit voor snellere procedures met een Vlaams bestuursrechtcollege met verschillende kamers, waarin dan onder andere het Milieuhandhavingcollege en de RvVb in geüniformiseerd is.¹⁰⁹ De politiek ging hier op in en bracht een decreet uit betreffende de regeling van Vlaamse bestuursrechtcolleges. Het decreet treedt uiterlijk 1 januari 2015 in werking.¹¹⁰

Door deze regeling zal dus het Vlaams bestuursrechtcollege het overkoepelend college uitmaken, in die veronderstelling dat de omgevingsvergunning onder de afdeling Vergunningsbetwistingen zal vallen en er dus in de praktijk niets zal veranderen. Ook dient opgemerkt te worden dat de vraag gesteld moet worden of dit bestuursrechtcollege rechtmatig is opgericht door de decreetgever.

141. Hierover wordt in de rechtsleer door **VANPRAET** een mening beargumenteerd. Volgens hem is het zo dat een bevoegdheidsoverdracht naar de gewesten en de gemeenschappen voor het oprichten van bestuurscolleges zelfs niet meer nodig is. De evolutie toont volgens hem aan dat de impliciete bevoegdheden de deelstaten een permanente bevoegdheid tot oprichten verleent.¹¹¹ Deze visie lijkt in te druisen tegen de vastgelegde normen. Mijn inziens is nog altijd een grondwetswijziging nodig voor het permanent toekennen van de bevoegdheden.

¹⁰⁷ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 68.

¹⁰⁸ Conceptnota van 23 december 2011 inzake de invoering van de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2011 2312 DOC. 1460/1, 20.

¹⁰⁹ X, "UNIZO wil één Vlaams rechtcollege", *Juristenkrant* 2013, afl. 267, 14.

¹¹⁰ Decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtcolleges, *BS* 1 oktober 2014.

¹¹¹ J. VANPRAET, *De latente Staatshervorming. De bevoegdheidsverdeling in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de adviespraktijk van de Raad van State*, Brugge, Die Keure, 2011, 297.

De hierboven besproken uitspraak van het GwH ging specifiek over de RvVb, met dien verstande dat ze mijn inziens niet zomaar veralgemeend mag worden. Deze oprichting zal een aparte toets aan de voorwaarden van de impliciete bevoegdheden moeten doorstaan als het GwH hierover zal moeten oordelen. Ook de uitbreidingsbevoegdheden voor de omgevingsvergunning zullen de toets moeten doorstaan.¹¹²

142. In de memorie van toelichting heeft de decreetgever aangegeven de problematiek te kennen inzake de bevoegdheid voor het oprichten van bestuurlijke rechtscolleges, maar een specifieke behandeling voor het Vlaams bestuursrechtcollege blijft uit. De decreetgever noemt het geen oprichting, maar een samenwerkingsverband van drie Vlaamse bestuursrechtcolleges. De vraag is of deze visie de toets van het GwH zal doorstaan.¹¹³ Dit lijkt te kort door de bocht, in die zin dat het niet louter om een samenwerkingsverband draait. Het Vlaams Bestuursrechtcollege heeft een uniformiserende factor, maar neemt organisatorisch niet gewoon de structuur aan van de geïntegreerde colleges. Er is wel degelijk sprake van een oprichting van een apart college, met nieuwe regels over de structuur en werking.

143. Wanneer dergelijke zaak dus voor het GwH zou komen, is het op heden nog niet duidelijk wat het zal beslissen. Het is niet zeker dat het Hof dan de mening van **VANPRAET** zal volgen.

2.2.2 TOEGANG

144. De toegang naar het beroep bij de RvVb is ruim voorzien in de huidige regelgeving. Ten eerste kan de aanvrager, de natuurlijke persoon en de rechtspersoon die rechtstreeks of onrechtstreeks hinder ondervinden en bepaalde verenigingen een beroep instellen. Ten tweede kan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, de bij het dossier betrokken vergunningsverlenende bestuursorganen en de adviserende overheidsinstanties beroep instellen.¹¹⁴ Zij moeten geen belang aantonen. Uit het eerste jaarverslag van de RvVb blijkt dat ongeveer 20% van de aanvragen gebeurt door de tweede bovengenoemde categorie van de aanvragers, die geen belang moeten aantonen.¹¹⁵ Hierbij gaat het dan in essentie om een overheid die de beslissing van een andere overheid betwist.

145. De decreetgever hield het beroep ook ruim in art. 105, §2 OVD. De aanvrager blijft gerechtigd een beroep in te stellen, net als de adviesinstanties. Er wordt niet meer gesproken van natuurlijke personen, rechtspersonen of verenigingen, maar van betrokken publiek. Wie dit zal zijn, zal de praktijk moeten uitwijzen. De vergunningverlenende bestuursorganen zijn niet meer opgenomen in het artikel.

---

¹¹² J. GOOSSENS, "(Te) voorzichtige stap naar eengemaakt bestuursrechtcollege", *Juristenkrant* 2013, afl. 273, 16.

¹¹³ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1.

¹¹⁴ Art. 4.8.11, §1 VCRO.

¹¹⁵ RvVb, "Jaarverslag 2009-2010", https://docs.vlaamsparlement.be/docs/biblio/opendiqibib/id/jv_rvb/jv_rvb_2009_2010.pdf, 37.

Mijn inziens kon de ruime lijst aan verzoekers toch nog ingeperkt worden. Te veel instanties kunnen zonder belang naar de RvVb stappen, waardoor de werklast en de achterstand alleen maar groter wordt. Door het oprichten van de omgevingsvergunningscommissies, komt er een geïntegreerd advies tot stand dat meer oplossingsgericht zou moeten worden.

Zo kan de beroepsmogelijkheid voor alle adviesinstanties geschrapt worden. Het advies zou in die mate gegeven moeten worden dat alle instanties zich erin kunnen vinden. Niet elk afzonderlijk advies is bindend, waardoor deze instanties niet zomaar zonder belang beroep moeten kunnen instellen. Misschien kan, door het belang van het advies, wel nog aan de mogelijkheid gedacht worden om alleen de omgevingsvergunningscommissies een beroep te laten instellen.

Verder hadden de beroepsmogelijkheden voor de bestuursorganen misschien aan enkele voorwaarden gekoppeld mogen worden in plaats van de mogelijkheid tot beroep voor hen af te schaffen. Zo kon bijvoorbeeld een soort van proportionaliteitstoets ingevoerd worden, waarbij de betrokken bestuursorganen alleen een beroep kunnen instellen wanneer het algemeen belang primeert op de nadelen zoals de gemaakte kosten en vertraging. Eventueel had de decreetgever ook voor het betrokken publiek een soort van proportionaliteitstoets kunnen invoeren, aangezien nu de omvang van deze verzoekers op het eerste gezicht ruim lijkt. Hier moet dan wel rekening gehouden worden met het GwH, dat streng optreedt tegen beperkingen op het algemeen rechtsbeginsel van toegang tot de rechter.¹¹⁶

146. Ook moet er in het kader van toegang tot de rechter rekening gehouden worden met het Verdrag van Aarhus.¹¹⁷ Centraal in het Verdrag staat het recht van de burger om inspraak te hebben bij milieubeslissingen. Ook de toegang tot milieu informatie is een belangrijk onderdeel van het verdrag. Ten slotte zijn ook de beroepsmogelijkheden van de burger in het kader van toegang tot de rechter belangrijk voor dit onderdeel van de masterscriptie.

Art. 3, lid 9 van het Verdrag van Aarhus bepaalt: "*Binnen het toepassingsgebied van de relevante bepalingen van dit Verdrag heeft het publiek toegang tot informatie, heeft het de mogelijkheid van inspraak in besluitvorming en heeft het toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden zonder discriminatie op grond van staatsburgerschap, nationaliteit of woonplaats en, in het geval van een rechtspersoon, zonder discriminatie op grond van de plaats van de statutaire zetel of een feitelijk middelpunt van de activiteiten.*"

Als partij van dit Verdrag, dient België de bepalingen te waarborgen. Zo ook art. 9 van het verdrag, dat specifiek handelt over de toegang tot de rechter. Hier wordt de toegang voorzien tot "een rechterlijke instantie of een ander bij wet ingesteld onafhankelijk en onpartijdig orgaan", waarmee zowel de administratieve als de jurisdictionele weg bedoeld wordt.

---

¹¹⁶ GwH 27 januari 2011, nr. 8/2011, waar het GwH artikel 4.8.16, §2, 1°, b), 2°, b) en 3°, b) VCRO vernietigt omdat het een beperking van de beroepstermijn van de belanghebbenden inhoudt en de toegang tot de rechter inperkt.

¹¹⁷ Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, BS 24 april 2003 (hierna: Verdrag van Aarhus).

Verder kunnen niet alleen de verdragspartijen, maar ook individuele rechtsonderhorigen en NGO's de naleving en de uitvoering van het verdrag kunnen afdwingen.¹¹⁸ Het GwH stelde hieromtrent dat de toegang zeer ruim wordt geïnterpreteerd.¹¹⁹

Dit verdrag komt dus in het vaarwater van de regeling die uitgewerkt is in het OVD, waar de toegang tot de rechter beperkt wordt.

2.2.3 BEMIDDELING

147. Er werd al vermeld dat de bestuurlijke bemiddeling werd ingevoerd voor de RvVb om de achterstand weg te werken (zie *supra* randnr. 137). Dit gebeurde met een wijzigingsdecreet in 2010 en werd verder uitgewerkt in een procedurebesluit.¹²⁰ Krachtens art. 4.8.5 VCRO kan de Raad, zolang het beroep niet in beraad is genomen, een geschil doorverwijzen naar een bemiddelaar. De procedure wordt bij de RvVb wordt dan opgeschort. Ook geeft het artikel aan dat het begrip vrijwilligheid centraal staat: de partijen kunnen er zelf om verzoeken en de Raad kan zelf alleen doorverwijzen mits toestemming van de partijen. Deze vrijwilligheid is wel beperkt, in die zin dat na instemming met bemiddeling de partijen actief en constructief moeten meewerken om een oplossing te bereiken.¹²¹ Deze methode kan dus ook toegepast worden voor de beroepen omtrent de omgevingsvergunning. Misschien kan dit een oplossing zijn om achterstand tegen te gaan en de werklust weg te werken. Partijen vinden misschien meer genoegdoening in bemiddeling dan een lange procedure te moeten doorlopen. Of dit zal werken, zal de praktijk moeten uitwijzen. Twee recente tussenarresten wijzen echter uit dat bemiddeling niet gelukt is en zo werd de procedure bij de RvVb verder gezet.¹²²

2.3 PROJECTVERGADERING

2.3.1 OMSCHRIJVING

148. De afhandeling van vergunningen gaat volgens vastgelegde procedurestappen. Los van deze procedurele regels, is er een instrument van vooroverleg voorzien voor de indiening van de vergunningsaanvraag in de huidige regelgeving en in het OVD, namelijk de projectvergadering.

149. De projectvergadering in het OVD is voorzien naar analogie met art. 5.3.2 van de VCRO. Het MVD bevat op dit moment geen regeling rond het vooroverleg via een projectvergadering. Art. 5.3.2, §1 VCRO voorziet wel een regeling voor projecten die zowel een stedenbouwkundige vergunning als een milieuvergunning zullen vereisen om ze te kunnen realiseren.

---

¹¹⁸ T. DE GENDT, "Het verdrag van Aarhus in Vlaanderen: actieve openbaarheid van milieu-informatie, participatie van de burger aan het milieubeleid en toegang tot de rechter in milieuzaken", *MER* 2001, nr. 4, 292-293.

¹¹⁹ GwH 22 november 2012, nr. 144/2012, noot J. VANPRAET.

¹²⁰ Decreet van de Vlaamse Regering van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, *BS* 24 augustus 2012; Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, *BS* 8 augustus 2012.

¹²¹ RvVb 14 januari 2014, nr. A/2014/0008, noot B. WARNEZ.

¹²² RvVb 24 juni 2014, nr. A/2014/0446; RvVb 24 juni 2014, nr. A/2014/0447.

150. Art. 8 OVD bepaalt dat een initiatiefnemer van een project ter voorbereiding van het aanvragen van de vergunning om een projectvergadering kan verzoeken. Dit is mogelijk op voorwaarde dat er een realistische projectstudie voorhanden is. De projectvergadering wordt georganiseerd met de overheid die in eerste instantie zal beslissen over de vergunningsaanvraag en met de aangewezen adviesinstanties. Ook het doel van deze projectvergadering is omschreven in het artikel: "*De projectvergadering beoogt de procedurele afstemming tussen de betrokken overheden en de bespreking van de eventueel nodig of nuttig geachte projectbijsturingen.*"

Het bevoegde vergunningverlenende orgaan onderzoekt de aanvraag en stelt de projectvergadering samen. Op de projectvergadering zal de studie besproken worden die de initiatiefnemer voorlegt alsook de mogelijke varianten. Ook een advies over de aanpassingen die eventueel kunnen gedaan worden en het tijds kader voor administratieve afhandeling worden besproken, samen met de procedure voor het afleveren van de vergunning.¹²³ Om ervoor te zorgen dat de projectvergadering succes heeft en niet de facto wordt uitgehold, zegt de decreetgever dat de uitgenodigde adviesverlenende instanties en beslissende instanties effectief aanwezig moeten zijn op de projectvergadering.¹²⁴

151. Gouverneur **BERX** gaf in 2010 aan dat de projectvergadering als nuttig instrument in de VCRO geoptimaliseerd en maximaal benut moet worden.¹²⁵

De conceptnota drukte in navolging van de aanbevelingen van de Commissie Berx sterk op het vooroverleg als troef, omdat het de samenwerking tussen de initiatiefnemer en de overheden onderling verbetert en zorgt voor een breder participatief traject in de prevergunningsfase.¹²⁶

2.3.2 VERANDERINGEN

152. Voor projecten rond de omgevingsvergunning zijn een drietal veranderingen opgenomen in het decreet ten opzichte van de huidige regelgeving wat de projectvergadering betreft.

153. Ten eerste bevat art. 8 OVD een uitbreiding voor de partijen bij de projectvergadering: "*De bevoegde overheid kan op eigen initiatief of op verzoek van de initiatiefnemer, derde belanghebbenden uitnodigen op een projectvergadering.*" Wie deze derde-belanghebbenden zijn, wordt niet aangegeven en zal dus moeten blijken uit de praktijk. Art. 8 van het ontwerp van het uitvoeringsbesluit bevat ook wel een beperkte inspraak van deze derde-belanghebbenden in de projectvergadering: ze kunnen worden gehoord, maar zijn niet aanwezig bij de bespreking van het dossier en nemen dus niet deel aan de beraadslagingen.

---

¹²³ W. DE CUYPER, T. HUYGENS, E. RENTMEESTER en S. WALGRAEVE, "De ruimtelijke ordening opnieuw geordend", *TMR* 2009, 550; X, "Stedenbouwkundige inlichtingen en attesten", *NJW* 2010, afl. 222, 353.

¹²⁴ MvT, *Parl.St.* VI.Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 230, nr. 652.

¹²⁵ C. BERX, "Hebben burgers teveel rechten? Het rapport Berx", *TBP* 2010/10, 582.

¹²⁶ Conceptnota van 23 december 2011 inzake de invoering van de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2011 2312 DOC. 1460/1, 18.

Zowel in het OVD als het ontwerp van het besluit, wordt niet aangegeven dat wanneer de aanvrager volgens deze regelgeving een projectvergadering kan aanvragen, de overheid verplicht is deze te organiseren. De RvS toont aan in het advies omtrent het decreet dat dit expliciet zou vermeld moeten worden.¹²⁷ De decreetgever heeft in de MvT dit dan ook gedaan, waardoor kan worden aangenomen dat er een verplichting tot houden van een projectvergadering is voor de bevoegde overheid wanneer zij hierom verzocht wordt.¹²⁸

154. Ten tweede wordt afgestapt van het stellen van criteria om te kunnen bepalen of het project gekwalificeerd kan worden als een belangrijk bouw- of verkavelingsproject, vermeld in art. 5.3.2, §1 VCRO. De kwalificatie als belangrijk bouw- of verkavelingsproject is nodig om voor een projectvergadering in aanmerking te kunnen komen. Deze criteria zijn opgenomen in de huidige regelgeving. Het project dient te voldoen aan één van de voorwaarden voorzien in het bijhorend uitvoeringsbesluit.¹²⁹ Dit uitvoeringsbesluit wordt dan ook gewoon opgeheven.

155. Het derde verschil betreft de beperking tot het houden van een projectvergadering met betrekking tot het materieel toepassingsgebied. Art. 5.3.2, §2 VCRO geeft het huidige verplichte karakter aan van de projectvergadering: *"Het verzoek tot organisatie van een projectvergadering kan niet worden geweigerd."* Art. 8 OVD spreekt niet over een verplichting wanneer de aanvrager van de omgevingsvergunning een projectvergadering wil hebben. Het bepaalt zelfs dat de Vlaamse regering het toepassingsgebied kan beperken. In het ontwerp van het uitvoeringsbesluit is er dan ook een beperking ingevoerd. De initiatiefnemer kan alleen een projectvergadering vragen voor projecten waarvoor de GOVC en de POVC advies dienen uit te brengen in de latere vergunningsprocedure. De enige uitzondering hierop zijn de projecten of veranderingen aan projecten die betrekking hebben op een indelingsrubriek met de letter A, waarvoor het advies van de POVC vereist is.¹³⁰

156. Mijn inziens is de projectvergadering een handig instrument van vooroverleg, aangezien zo op voorhand de omvang van het project ingeschat kan worden en de aanvrager zich niet kan vergissen van de overheid waar hij zijn vergunningsaanvraag zal moeten indienen. Het overleg maakt ook duidelijk waar zich eventueel nog knelpunten bevinden zodat de aanvrager nog kan bijsturen vooraleer zijn vergunningsaanvraag ingediend zal worden. Zijn aanvraag zal meer compleet zijn en meer kans op slagen hebben. Dit biedt ook een stuk rechtszekerheid.

Op papier een mooi instrument, maar er moet natuurlijk wel gebruik van gemaakt worden. Een voorbeeld uit de praktijk toont aan dat dit niet het geval is. De projectvergadering is ingevoerd in 2010 en sinds de invoering heeft de deputatie van de provincie West-Vlaanderen welgeteld één keer uitgenodigd geweest voor een projectvergadering.¹³¹

---

¹²⁷ Adv.RvS 53.889/AV/1 van 17 oktober 2013 over een voorontwerp van decreet 'betreffende de omgevingsvergunning', www.lne.be/themas/vergunningen/bestand/omgevingsvergunning/decreet_omgevingsvergunning_advies_RVS.pdf, 11-12.

¹²⁸ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 25.

¹²⁹ Art. 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 maart 2010 betreffende stedenbouwkundige attesten, projectvergaderingen en stedenbouwkundige inlichtingen, *BS* 13 april 2010.

¹³⁰ Art. 6 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

¹³¹ K. DEWULF, "Vooroverleg en nazorg bij milieuvergunningen in West-Vlaanderen", *MER* 2012, nr. 3, 195.

De aanvrager zal dus door de decreetgever en de besturen beter geïnformeerd moeten worden over het bestaan van de projectvergadering.

157. Er is geen verplichting om de derde belanghebbende toe te laten tot de projectvergadering. Indien ze wel toegelaten worden, hebben ze alleen een hoorrecht. Hun inbreng hier is zeer beperkt. Het is goed dat ze hun mening kunnen uitdrukken in het dossier, maar voor de echte bezwaren moeten ze wachten tot het openbaar onderzoek en-/of de latere evaluaties. In de rechtsleer stelt **LANCKSWEERDT** dat participatie van omwonenden, buurtverenigingen, milieugroepen en andere belangengroepen in de projectvergadering moet worden toegejuicht.¹³² Het is inderdaad zo dat het starten van een groter project ook deze mensen kan treffen. Echter, een projectvergadering bevindt zich nog niet in de officiële procedurele fase, in die zin dat er nog geen sprake is van een aanvraag op dat moment. Het doel van de projectvergadering, procedurele afstemming, wordt wat voorbijgelopen indien andere onrechtstreeks betrokkenen zich vanaf het vooroverleg kunnen mengen in de totstandkoming van het dossier van het project. Na de aanvraag van de omgevingsvergunning, heeft het publiek nog altijd mogelijkheden genoeg om standpunten kenbaar te maken, door het openbaar onderzoek en de evaluaties. In een eventuele bemiddeling kunnen deze partijen wel een rol spelen wanneer ze op een bepaald moment in de formele procedure een standpunt wensen in te nemen omtrent de vergunningsaanvraag. Dit standpunt kan mijn inziens dus niet helemaal gevolgd worden.

158. Wat het beperken van het toepassingsgebied betreft, doet de decreetgever een goede zaak. De zaken waar het POVC of het GOVC een advies uitbrengen, zijn vaak de meer complexere dossiers, die wel aanleiding kunnen geven tot een vooroverleg om ze zo tot een goed einde te kunnen brengen. Voor kleine projecten is een vooroverleg gewoon niet relevant. De projectvergadering kan de slaagkansen verhogen om de vergunningsprocedure tot een goed einde te brengen.

2.4 ADMINISTRATIEVE LUS

2.4.1 BESTUURLIJKE LUS VERSUS ADMINISTRATIEVE LUS

159. De techniek van de bestuurlijke lus werd door de Vlaamse decreetgever in 2012 ingevoerd voor de RvVb.¹³³ Ze werd in 2014 vernietigd door het GwH.¹³⁴ Via deze techniek kan de Raad via een tussenarrest een onregelmatigheid¹³⁵ in de beslissing van de vergunningsverlenende overheid herstellen of te laten herstellen. Zo wordt alleen nog de vernietiging uitgesproken bij een onherstelbare onregelmatigheid. Deze regeling wordt in het VCRO uitgewerkt.¹³⁶ Dit geldt dus voor de stedenbouwkundige vergunningen, die onder de bevoegdheid van deze Raad vallen.

---

¹³² E. LANCKSWEERDT, "Bemiddeling en ruimtelijke ordening", *TROS* 2010/60, 246.

¹³³ Decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, *BS* 24 augustus 2012.

¹³⁴ GwH 8 mei 2014, nr. 74/2014.

¹³⁵ Bijvoorbeeld: het aanvullen van de formele motivering van de beslissing.

¹³⁶ Art. 4.8.4 en 4.8.28, §2 derde lid VCRO.

160. De techniek van de bestuurlijke lus laat toe dat de Raad een actievere en oplossingsgerichte(re) rol kan opnemen: er hoeft geen vernietigingsarrest te komen en langdurige en complexe procedures dienen niet herbegonnen te worden door een nieuw beroep tegen een nieuwe vergunningsbeslissing omdat deze opnieuw een onregelmatigheid bevat. Ook wordt vermeden dat een verzoekende partij die een vernietiging bekommt, maar meent dat de onregelmatigheid waar de vernietiging op gebaseerd is, nog bestaat, opnieuw een beroep instelt.¹³⁷

161. Echter, de regeling in het VCRO inzake de bestuurlijke lus wordt vernietigd door het Grondwettelijk Hof. De verzoekers voeren aan dat de techniek van de bestuurlijke lus, zoals voorzien in het VCRO, in strijd is met verschillende beginselen: de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de rechter, de rechten van verdediging, de toegang tot de rechter en de formele motiveringsplicht.¹³⁸ Het Hof volgt de verzoekers over de gehele lijn. Ze laat de wetgever zelfs geen kans deze ongrondwettige regeling aan te passen en vernietigt de bepalingen in het VCRO ex tunc.¹³⁹ Zo wordt er mijn inziens een onafgeleid pad opgelegd voor de hangende zaken, waar heel uiteenlopende uitkomsten zullen komen wat betreft de bestuurlijke lus.

162. Het weze opgemerkt dat in 2014, bij de hervorming van de RvS, een gelijkaardige bestuurlijke lus werd ingevoerd.¹⁴⁰ Aangezien deze techniek sterk lijkt op de van de RvVb, kon het niet anders dan tegenstand krijgen. Op 4 augustus 2014 werd dan ook bij het GwH een beroep tot vernietiging ingesteld van het artikel dat de techniek van de bestuurlijke lus regelt. Meerdere partijen tekenden beroep aan. De zaak is nog hangende, zoals aangetoond in bijlage (zie *infra* bijlage V).

2.4.2 DE ADMINISTRATIEVE LUS IN HET OMGEVINGSVERGUNNINGSDECREET

163. Op het moment van de vernietiging was de decreetgever bezig met het uitvaardigen van de regelgeving voor de omgevingsvergunning. In het decreet wordt ook toepassing gemaakt van een soort van bestuurlijke lus. Echter, de decreetgever geeft het hier toch een andere invulling. Hier spreekt de decreetgever over een administratieve lus. Het grote verschil met de bestuurlijke lus, is dat deze techniek in twee fases van de administratieve procedure valt en niet meer voorkomt in de jurisdictionele procedure.

164. Deze administratieve lus houdt in dat wanneer een overheid, beslissend in eerste of in laatste administratieve aanleg, een onregelmatigheid vaststelt die kan leiden tot vernietiging van de beslissing, deze kan herstellen en dan de procedure nadien ook kan hernemen.¹⁴¹ De bevoegde overheid kan deze verhelpen en in voorkomend geval een nieuw openbaar onderzoek organiseren of het advies van de GOVC of de POVC opnieuw inwinnen.

¹³⁷ E. CLYBOUW, B. CARDOEN, L. JOPPEN, J. ROOMS, I. VAN BUGGENHOUT, S. VAN NOTEN, J. VERSLUYS en K. WILLEMS (eds.), *De Raad voor Vergunningsbetwistingen. Een praktische gids*, Brugge, Die Keure, 2013, 17.

¹³⁸ GwH 8 mei 2014, nr. 74/2014.

¹³⁹ T. VANDROMME, "Bestuurlijke lus Raad voor Vergunningsbetwistingen sneuvelt bij Grondwettelijk Hof", *Juristenkrant* 2014, afl. 290, 1.

¹⁴⁰ E. BREWAEYS, "Raad van State. Procesrechtelijke vernieuwingen-deel 1", *NJW* 28 mei 2014, nr. 303, 443-447.

¹⁴¹ Art. 13 OVD; D. DEVOS, "De procedures in het decreet betreffende de omgevingsvergunning: milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning verenigd", *MER* 2014, nr. 3, 182.

Door de toepassing van deze administratieve lus worden de beslissingstermijnen verlengd, in voorkomend geval met zestig of dertig dagen.¹⁴² Het artikel bevat een waarborg volgens de MvT, met name dat de procedurefouten niet kunnen hersteld worden als derde belanghebbenden hierdoor onevenredig zullen benadeeld worden.¹⁴³

Welke deze onregelmatigheden kunnen zijn, zal de praktijk uitwijzen. In de voorbereidende werken wordt als voorbeeld van een onregelmatigheid aangehaald: het ontbreken van een verplicht advies, een niet-correcte bekendmaking van de vergunningsaanvraag of het gebrek aan project-MER-screeningsnota bij de vergunningsaanvraag.¹⁴⁴

165. De techniek van de administratieve lus heeft als belangrijk voordeel dat de onregelmatigheid tijdens de procedure opgelost kan worden en er geen nieuwe procedure gestart moet worden. In theorie zou het dus sneller moeten zijn dan de procedure helemaal opnieuw te moeten doorlopen. Dit bespaart zowel de partijen als de RvVb veel tijd en werk. Het nadeel aan de techniek is het feit dat de decreetgever heeft nagelaten een definitie te geven van een onregelmatigheid en procedurevoorschriften te maken voor het vaststellen van de onregelmatigheid.

166. Mijn inziens heeft de decreetgever er goed aan gedaan de administratieve lus op een ander niveau te voorzien. Met de naamsverandering ten opzichte van de bestuurlijke lus, stijgt het vermoeden dat de decreetgever duidelijk het onderscheid heeft willen maken met de gebruikelijke betekenis van de bestuurlijke lus. Toch had een gehele naam enige verwarring kunnen voorkomen, stelt alsook de RvS in haar advies omtrent het OVD.¹⁴⁵

Zo zal het vernietigingsarrest van het GwH betreffende de bestuurlijke lus niet zonder meer van toepassing zijn voor de techniek van de administratieve lus. Deze mening is ook **DEVOS** toegedaan.¹⁴⁶ Voorts is er mijn inziens geen voldoende regeling uitgewerkt wat betreft derden wiens rechten miskend worden bij de techniek van de administratieve lus. Enkel in de voorbereidende werken wordt hier aandacht aan besteed, zonder concrete uitwerking in het decreet of het uitvoeringsbesluit. Het enige spoor van bescherming is de mogelijkheid van de beslissende overheid om een nieuw openbaar onderzoek in te stellen. Dit kan derden de kans geven opmerkingen of bezwaren (opnieuw) te formuleren. Deze mogelijkheid voor de beslissende overheid is echter facultatief en voldoet mijn inziens niet aan een volwaardige bescherming van de belangen van derden.

---

¹⁴² Art. 32, §2,2^o, art. 66,§1 en art. 89,§1 OVD.

¹⁴³ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 15.

¹⁴⁴ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 29.

¹⁴⁵ Adv.RvS 53.889/AV/1 van 17 oktober 2013 over een voorontwerp van decreet 'betreffende de omgevingsvergunning', www.lne.be/themas/vergunningen/bestand/omgevingsvergunning/decreet_omgevingsvergunning_advies_RVS.pdf, 12.

¹⁴⁶ D. DEVOS, "De procedures in het decreet betreffende de omgevingsvergunning: milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning verenigd", *MER* 2014, nr. 3, 183.

2.5 OMGEVINGSAMBTENAAR

2.5.1 OMSCHRIJVING

167. Het OVD bevat een nieuw figuur: de omgevingsambtenaar. De artt. 9 en 10 schrijven voor dat er één of meerdere omgevingsambtenaren gekozen worden, zowel op gemeentelijk als op gewestelijk niveau. De ambtenaren oefenen hun taken neutraal en onafhankelijk uit en mogen van de uitoefening ervan geen hinder ondervinden. De ambtenaar of de ambtenaren gezamenlijk dienen op beide niveaus een voldoende kennis te beschikken van milieu en ruimtelijke ordening. De kwaliteitseisen zijn nader uitgewerkt in het ontwerp van uitvoeringsbesluit.

168. Op gewestelijk niveau worden omgevingsambtenaren van rechtswege aangesteld. Dit zijn de leidend ambtenaren en de afdelingshoofden van de departementen ruimtelijke ordening en leefmilieu. Verder kunnen de ministers voor een maximale (hernieuwbare) termijn van zes jaar de omgevingsambtenaren aanduiden. Deze ambtenaren worden omwille van de eisen omtrent de kennis gekozen uit niveau A van het departement ruimtelijke ordening of leefmilieu.¹⁴⁷

169. Wat betreft de gemeentelijke omgevingsambtenaren, heeft de decreetgever ook rekening gehouden met de complexiteit van milieu en ruimtelijke ordening om de kwaliteitseisen vast te stellen. Personen die een diploma A bezitten of een diploma B en minimaal vijf jaar beroepservaring, komen in aanmerking als omgevingsambtenaar. Ook ambtenaren van niveau B en C die op het moment van publicatie van het besluit zijn aangesteld als gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar of gemeentelijk milieuambtenaar, komen in aanmerking.¹⁴⁸

170. Dergelijke ambtenaren bestaan ook in de huidige regelgeving. Wat milieu betreft, is er in sommige milieuwetgeving een rol weggelegd voor de gemeentelijke milieuambtenaar. Voorbeelden zijn de bijlage 4.5.1. "Meetmethode en meetomstandigheden voor het omgevingsgeluid" van het Vlarem II, zonder vermelding van de rol of het statuut. Nergens in het MVD, DABM of in Vlarem I wordt hij vermeld. Het statuut is dus niet expliciet geregeld, waar uit afgeleid kan worden dat het hebben van een milieuambtenaar niet verplicht is.

Op het vlak van ruimtelijke ordening is een betere regeling uitgewerkt. Hier is er een rol weggelegd voor de stedenbouwkundige ambtenaar. De VCRO bevat de bepalingen die de rol en het statuut van de ambtenaar regelen.¹⁴⁹ Samengevat kan gezegd worden dat de stedenbouwkundige ambtenaar aangesteld worden door de gemeenteraad. Verder moet er minimum één ambtenaar aanwezig zijn in elke gemeente en de Vlaamse regering stelt hun aanstellingscriteria vast. De Vlaamse regering kan financiële ondersteuning bieden aan de gemeente voor opleiding en eventueel betaling van de stedenbouwkundige ambtenaren. De advisering van deze ambtenaren gebeurt neutraal, onafhankelijk en ze mogen geen nadeel ondervinden van de uitoefening van deze taak.

---

¹⁴⁷ Art. 127 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

¹⁴⁸ Art. 129 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

¹⁴⁹ Art. 1.4.6, 1.4.7, 1.4.8 en 4.7.1, §2 VCRO.

Zo kan vastgesteld worden dat de omgevingsambtenaren gebaseerd zijn op de stedenbouwkundige ambtenaren wat de aanstelling en het statuut betreft. Verder wordt vastgesteld dat in het OVD een verplichting tot het aanstellen van één of meerdere omgevingsambtenaren op gemeentelijk niveau is ingeschreven, wat in de huidige regelgeving niet zo is. In de MvT worden de voordelen hiervan aangekaart. Door de gemeentelijke omgevingsambtenaar duidelijke taken te geven, is er geen twijfel over wie verantwoordelijk is. Binnen de gemeentelijke administratie is er nu voldoende deskundigheid aanwezig om te kunnen omspringen met de omgevingsvergunning. Het biedt ook een garantie op het deskundig omspringen met adviezen ter voorbereiding van het schepencollege.¹⁵⁰

171. Toch brengt het mijn inziens zware lasten mee voor het lokale niveau. Door de reikwijdte van zowel milieu als ruimtelijke ordening, zal een gemeente meer dan één ambtenaar nodig hebben om de nodige kennis te kunnen vergaren. Dit brengt personeelskosten met zich mee, die de gemeenten niet altijd gaan kunnen dragen. Een kleine tegemoetkoming hiervoor is voorzien in art. 9§4 OVD, waar de Vlaamse regering binnen de perken van de begrotingskredieten steun kan geven aan de gemeenten voor de opleiding en de loonkosten van de gemeentelijke ambtenaar. In hoeverre dit zal gebeuren en of de steun voldoende zal zijn, valt af te wachten.

2.5.2 TAKEN VAN DE OMGEVINGSAMBTENAAR

172. De taken van de omgevingsambtenaren zijn zeer uiteenlopend en verschillen ook per niveau. Wat de gemeentelijke omgevingsambtenaar betreft, is er vooral een adviserende taak voor hem weggelegd. In het OVD wordt in de artt. 24, 42 en 59 voorzien dat de omgevingsambtenaar een advies moet geven omtrent de aanvraag in de gevallen in het artikel bepaald. Ook kunnen de omgevingsvergunningscommissies advies vragen aan de omgevingsambtenaar, bepaald in de artt. 20 en 60 OVD. Hij heeft een raadgevende stem in de GOVC volgens art. 16, §2 OVD. Verder moet de gemeentelijke omgevingsambtenaar een verslag opstellen wanneer het college van burgemeester en schepenen de bevoegde overheid is, volgens de artt. 29 en 44 OVD. Hij heeft de bevoegdheid een volledigheds- en ontvankelijkheidsonderzoek te doen omtrent de aanvraag in bepaalde gevallen (artt. 19, 38 en 87, §1 OVD). Ten slotte is hij bevoegd voor de aktenaam in het kader van een melding in zijn ambtsgebied (art.107 OVD).

173. De gewestelijke omgevingsambtenaar heeft eerder een beslissingsbevoegdheid. Hij kan kennis nemen van de aanvragen in eerste administratieve aanleg voor de projecten opgesomd in art. 15 OVD en hierover beslissen. Verder heeft hij in bepaalde gevallen (art. 62, 2° OVD) een bevoegdheid om de aanvrager of beroepsindienaar te horen.

---

¹⁵⁰ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 27-28.

174. Zo kan vastgesteld worden dat de omgevingsambtenaren op lokaal niveau meer bevoegdheden hebben dan de omgevingsambtenaren op gewestelijk niveau. Ongeacht dit verschil, krijgt de gewestelijke omgevingsambtenaar wel een zware taak met de beslissingsbevoegdheid die hem is toegewezen. Op lokaal niveau zal de praktijk moeten uitwijzen of deze vele taken combineerbaar zijn.

2.6 OMGEVINGSVERGUNNINGSCOMMISSIES

2.6.1 OMSCHRIJVING ADVIESBEVOEGDHEID

175. Bij het aanvragen van een stedenbouwkundige vergunning voorziet de VCRO in een aantal facultatieve en verplichte adviesaanvragen. In een apart besluit worden specifieke adviesverlenende instanties aangewezen om een advies uit te brengen in functie van het voorwerp van de aanvraag.¹⁵¹

176. Bij het aanvragen van een milieuvergunning duidt de Vlaamse overheid de overheidsorganen aan die verplicht een advies dienen uit te brengen over de vergunningsaanvraag. Er is een verplicht advies door het college van burgemeester en schepenen van de plaats van de inrichting wanneer het de deputatie is die in eerste aanleg beslist over de vergunningsaanvraag.¹⁵² Ook is er een Provinciale Milieuvergunningscommissie (hierna PMVC) ingericht die de deputatie advies verleent wanneer deze oordeelt in eerste aanleg of als beroepsinstantie. Hiernaast bestaat een Gewestelijke Milieuvergunningscommissie (hierna GMVC) die de Vlaamse regering adviseert wanneer zij als beroepsinstantie oordeelt.¹⁵³ In de schoot van deze commissies brengen de andere adviesraden dan hun advies uit.

177. Het advies rond een milieuvergunningsaanvraag valt uit elkaar in twee aspecten: enerzijds de verenigbaarheid van de aanvraag met het leefmilieu en de toelaatbaarheid van de risico's voor de mens en volksgezondheid, anderzijds de verenigbaarheid van de aanvraag met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening. Dit impliceert een grote verscheidenheid aan instanties die voor een van de twee luiken advies kunnen geven. Zo moet de vergunningverlenende overheid elk advies bekijken en hiermee rekening houden bij de beoordeling van de aanvraag.

178. Het OVD voorziet in dit verband in een syntheseadvies bij het aanvragen van de omgevingsvergunning. Voor het geven van dit advies worden twee omgevingsvergunningscommissies opgericht, namelijk een provinciale omgevingsvergunningscommissie (POVC) per provincie en een gewestelijke omgevingsvergunningscommissie (GOVC) per gewest.¹⁵⁴ De Vlaamse regering bepaalt in welke gevallen een advies nodig zal zijn.

---

¹⁵¹ Besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, *BS* 24 augustus 2009.

¹⁵² Art. 12 MVD. Deze worden omschreven in artikel 20 Vlarem I.

¹⁵³ Art. 13 MVD, verder uitgewerkt in Hoofdstuk 2 Vlarem I.

¹⁵⁴ Art. 16 OVD.

179. Tijdens de parlementaire voorbereidingen werd ook voorzien in een lokale commissie per provincie, die enkel in complexe dossiers advies zou moeten verlenen of in het geval dat de gemeente zelf aanvrager van de omgevingsvergunning is.¹⁵⁵ In het eigenlijke decreet is de decreetgever hier om onduidelijke redenen van afgestapt.

2.6.2 BASIS IN HUIDIGE REGELGEVING

180. Deze omgevingsvergunningscommissies vinden hun basis in de bestaande regelgeving. Voor de milieuvergunningen voorziet de decreetgever in een advies van de PMVC aan de Deputatie die in eerste of laatste aanleg beslist.¹⁵⁶ Wanneer de Vlaamse minister oordeelt in eerste of laatste aanleg, dient een advies gegeven te worden door de GMVC.¹⁵⁷ Deze commissies zijn uniek, aangezien ze niet bestaan voor de andere soorten vergunningen. Het lijkt alsof de decreetgever zich hierop heeft gebaseerd om de commissies die advies moeten geven omtrent de omgevingsvergunning vorm te geven. De bestaande commissies bewijzen hun nut, ze bewaken immers de kwaliteit van de vergunningverlening. Hun advies is evenwel niet bindend voor de vergunningverlenende overheid. De overheid oordeelt soeverein en kan bijkomende adviezen of informatie vragen indien zij van mening is niet genoeg geïnformeerd te zijn.¹⁵⁸

181. Echter, hier wordt slechts in uitzonderlijke gevallen van afgeweken volgens **DEWULF**. De inhoudelijke kwaliteit blijkt uit de weinige beroepen bij de minister tegen een beslissing in eerste aanleg. Verder overleggen de provinciale commissies door trimestriële vergaderingen, zodat er eenheid en gelijkheid kan bestaan in de adviesverlening.¹⁵⁹

182. Niettemin zijn er ook verschillen merkbaar met de huidige commissies. Art. 42 van het uitvoeringsbesluit toont de gevallen aan waarin een advies is vereist van de POVC. Hier wordt duidelijk dat een advies nooit verleend wordt in het kader van de vereenvoudigde procedure, maar alleen voor de gewone procedure. In de huidige regelgeving kon het advies zowel in het kader van de gewone als de bijzondere procedure.

Momenteel brengt de PMVC geen advies uit aan het college van burgemeester en schepenen. Voor de omgevingsvergunning zal de POVC wel advies kunnen uitbrengen volgens art. 42 van het uitvoeringsbesluit in de meer complexe dossiers.

Doordat de omgevingsvergunning een integratie is van de milieuvergunning met milieuaspecten en de stedenbouwkundige vergunning met aspecten van ruimtelijke ordening, zal de POVC bij gemengde aanvragen een advies uitbrengen dat slaat op beide aspecten. Dit is momenteel voor de PMVC, die alleen is opgericht in het kader van de milieuvergunning, niet zo.

---

¹⁵⁵ Conceptnota van 23 december 2011 inzake de invoering van de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2011 2312 DOC. 1460/1, 21-22.

¹⁵⁶ Artt. 22-25 Vlarem I.

¹⁵⁷ Artt. 26-29 Vlarem I.

¹⁵⁸ RvS 26 oktober 2006, nr. 164.110.

¹⁵⁹ K. DEWULF, "De Provinciale Milieuvergunningscommissie West-Vlaanderen", *MER* 2011, nr. 4, 276.

Art. 43 van het uitvoeringsbesluit bepaalt dat ook de GOVC alleen advies geeft voor een gewone procedure en ook hier zal het aspect van ruimtelijke ordening worden bekeken bij het advies van gemengde aanvragen.

2.6.3 TEGEMOETKOMING AAN KRACHTLIJNEN

183. Een van de krachtlijnen van het decreet is kwalitatieve vergunningverlening, beschreven in de memorie van toelichting: *"Het inschakelen van milieuvergunningcommissies in de milieuvergunningsprocedure heeft bijgedragen tot een kwaliteitsvollere vergunningverlening. Het decreet wil deze manier van werken bestendigen door de advisering van complexe en omvangrijke projecten via provinciale en gewestelijke omgevingsvergunningcommissies te laten verlopen. De Vlaamse Regering wordt gemachtigd te bepalen welke projecten aan het advies van de omgevingsvergunningcommissies worden onderworpen. Daarbij zal rekening worden gehouden met de bestuurlijke capaciteit van de gemeenten."*

184. Het syntheseadvies van de bevoegde commissie is een consensus van de adviezen van alle betrokken adviesverlenende instanties. Aangezien de instanties voor milieu en ruimtelijke ordening allemaal zullen moeten adviseren bij gemengde projecten om kwaliteit te kunnen behouden in de adviesverlening, hebben de omgevingsvergunningcommissies als belangrijke taak deze kwaliteit ook te behouden in hun syntheseadvies en te voldoen aan de genoemde krachtlijn.

Enkele voorzieningen in het decreet zouden mijn inziens kunnen zorgen voor dergelijke kwaliteitsbewaking omtrent de adviesverlening. Er zetelen verschillende partijen in een commissie, waaronder twee externe deskundigen, die aangeworven worden omwille van hun bijzondere wetenschappelijke of technische bekwaamheid inzake ruimtelijke ordening of milieu.

In de commissie zetelt ook het betrokken college en vertegenwoordigers van de betrokken adviesinstanties.¹⁶⁰ Een verscheidenheid aan participatie in de commissies door bekwame mensen met elk een eigen mening die zich buigen over het dossier zorgt voor verschillende invalshoeken en draagt bij aan de kwaliteitsbewaking.

Ook is het advies niet zomaar een opsomming van de ontvangen adviezen. Ieder lid zet zijn standpunt uiteen en eventueel wordt de aanvrager gehoord. Dan wordt met eenparigheid beslist, of met meerderheid van de stemmen indien dit niet kan. De minderheidsstandpunten worden opgenomen in het advies, dus ieders mening telt.

De vergunningverlenende overheid zal uit het geïntegreerd advies kunnen afleiden welke zaken werden weerhouden en welke zaken voorwaarden en criteria wel worden voorgesteld te verbinden aan het goedkeuren van de vergunning.¹⁶¹

---

¹⁶⁰ Artt. 40-41 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

¹⁶¹ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 39.

De adviesinstantie die niet binnen de vastgestelde adviestermijn advies uitbrengt doet blijken geen bezwaren te hebben tegen het aangevraagde project. Zo wordt tijdswinst geboekt, aangezien niet onnodig gewacht moet worden op het uitbrengen van een advies.¹⁶² Dit is voor de huidige advisering ook het geval.¹⁶³

2.6.4 HOORRECHT

185. Een ander belangrijk gegeven bij de adviesverlening is het hoorrecht van de commissies. Zowel in eerste aanleg als in beroep kunnen de aanvrager of de beroepsindiener vragen gehoord te worden. De commissies kunnen zelf de afdeling die bevoegd is voor veiligheids- en milieueffectenrapportage uitnodigen op de vergadering om uitleg te komen geven. Ook kan de afdeling zelf vragen om uitleg te komen geven.¹⁶⁴ Dergelijke participatiemogelijkheden geven kracht aan het advies, aangezien de commissieleden beter op de hoogte zullen zijn van het dossier doordat ze uitleg hebben gehad van partijen die in het dossier zitten of er de nodige kennis van hebben.

186. Dit hoorrecht is behouden uit de huidige regelgeving. Art. 24, §4 en art. 28, §4 Vlare I zeggen dat de commissies de aanvrager op zijn vraag hoort. Ook kan ze andere partijen vragen gehoord te worden. Dit hoorrecht heeft echter wel beperkingen. Geen enkele decretale bepaling schrijft voor dat bij een nieuw gegeven in de aanvraag de commissie opnieuw moet samenkomen en de aanvrager opnieuw gehoord moet worden. Ook de rechtspraak volgt dit.¹⁶⁵ Het hoorrecht lijkt door de rechtspraak een hoorplicht te zijn, die dan wel niet zo ver reikt dat een verzoekende partij dient gehoord te worden omtrent alle stukken en documenten die bij de beoordeling van een milieuvergunningaanvraag betrokken worden.¹⁶⁶ Tevens is de hoorplicht een waarborg voor de rechten van verdediging. De rechtspraak toont aan dat indien een aanvrager uitdrukkelijk vraagt gehoord te worden, en dit niet gebeurt, dit een schending uitmaakt van het recht van verdediging, hetgeen een belangrijk beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt. Hierdoor werd zelfs het bestreden besluit vernietigd.¹⁶⁷

2.6.5 ANDERE BEVOEGDHEDEN

187. De bevoegdheid van de commissies strekt zich ten slotte ook uit tot de evaluaties van de verleende vergunningen (zie *infra* randnrs. 201-205). Hier kan de POVC een advies geven aan het college van burgemeester en schepenen, in de gevallen door de Vlaamse regering bepaald.

---

¹⁶² Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 12.

¹⁶³ Art. 4.7.16, §1 VCRO; art. 12, §1 MVD.

¹⁶⁴ Art. 45 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

¹⁶⁵ RvS 26 oktober 2006, nr. 164.110.

¹⁶⁶ RvS 4 mei 2006, nr. 158.307.

¹⁶⁷ RvS 2 mei 2002, nr. 106.302.

Zowel de POVC als de GOVC worden belast met de coördinatie en de uitvoering van de evaluaties van ingedeelde inrichtingen of activiteiten die behoren tot projecten waarvoor respectievelijk de deputatie en het Vlaamse Gewest bevoegd zijn om in eerste administratieve aanleg over de vergunningsaanvraag een beslissing te nemen. In het kader van deze evaluatie zullen de andere betrokken adviesinstanties hun advies uitbrengen aan de commissies.¹⁶⁸ De commissies kunnen voor de evaluaties informatie vragen bij de exploitant of bevoegde toezichthouder.¹⁶⁹

188. Naast deze adviesbevoegdheid, kunnen de omgevingsvergunningscommissies een rol spelen na het verlenen van de omgevingsvergunning.

Wanneer sprake is van het bijstellen van een niet-ervallen omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hebben de omgevingsvergunningscommissies een onderzoeksbevoegdheid. Tijdens het ontvankelijkheids- en volledigheidsonderzoek van de aanvraag tot bijstelling van de vergunning, wordt door de omgevingsvergunningscommissie onderzocht of de aangevoerde motieven tot bijstelling kennelijk ongegrond zijn. Is de commissie van mening dat er inderdaad motieven kennelijk ongegrond zijn, wordt de procedure onmiddellijk stopgezet.¹⁷⁰ Deze bevoegdheid strekt zich niet uit tot alle aanvragen van bijstelling, maar tot deze opgesomd in het decreet, of nog nader te bepalen door de Vlaamse regering. In het decreet gaat het dan om de gevallen waar de opgelegde milieuvorwaarden worden bijgesteld.¹⁷¹ Ook kan het gaan om de gevallen waar het voorwerp of de duur wordt bijgesteld.¹⁷²

2.7 PERMANENTE VERGUNNING

2.7.1 OMSCHRIJVING

189. Art. 68 van het decreet stelt dat de omgevingsvergunning wordt verleend voor onbepaalde duur.

190. In de huidige regelgeving worden de milieu- en de stedenbouwkundige vergunning niet voor dezelfde duur afgeleverd. Wat de milieuvergunning betreft, schrijft het DMV voor dat deze voor maximaal twintig jaar kan worden afgeleverd. Voor een verdere exploitatie na het verstrijken van de toegekende termijn, moet een nieuwe milieuvergunning aangevraagd worden.¹⁷³ Zo kan een overheid deze dan beoordelen volgens een eventuele nieuwe bestemming waarin de hinderlijke inrichting is gelegen. Verder kan de impact van de vergunning en de risico's van de exploitatie geëvalueerd worden. Ook kunnen er nieuwe milieuvorwaarden gelden, waar de overheid dan rekening mee dient te houden.¹⁷⁴ Dit verklaart dan de keuze van de wetgever om de milieuvergunning niet voor een onbepaalde duur te verlenen.

¹⁶⁸ Art. 204 OVD; art. 5.4.12 DABM.

¹⁶⁹ Art. 205 OVD; art. 5.4.13 DABM.

¹⁷⁰ Art. 87, §1, tweede alinea OVD.

¹⁷¹ Art. 82, 87, §1, tweede alinea en 88, 1° OVD.

¹⁷² Art. 83, §1 en 88, 2° OVD.

¹⁷³ Art. 18, §2 en §3 DMV.

¹⁷⁴ G. VAN HOORICK, *Handboek ruimtelijk bestuursrecht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, 77.

De VCRO schrijft voor de stedenbouwkundige vergunning voor dat wanneer deze verkregen wordt ze voor onbepaalde duur geldt, tenzij uitdrukkelijk anders is vermeld.¹⁷⁵ Wel kan er, uitzonderlijk weliswaar, als voorwaarde aan de vergunning een tijdsbeperking gekoppeld zijn.¹⁷⁶

191. Voor de integratie van de milieu- en de stedenbouwkundige vergunning moest bepaald worden wat er met deze regeling ging gebeuren: de omgevingsvergunning van bepaalde of onbepaalde duur invoeren. Het werd al duidelijk in 2011 dat de weg van de onbepaalde duur zou gevolgd worden.

Er kwam al een decreetvoorstel van minister van Leefmilieu Joke Schauvliege voor de invoering van een permanente milieuvergunning, om toen al parallel te kunnen lopen met de stedenbouwkundige vergunning. De implementatie hiervan werd voorzien samen met die van de omgevingsvergunning.¹⁷⁷ Echter is er gaandeweg niets meer ondernomen om dit apart in werking te laten treden en is het voorstel geïntegreerd in dat van de omgevingsvergunning.

192. De ratio voor de permanente vergunning dient te worden gevonden in twee aspecten: ten eerste is dit nodig om de discrepantie tussen de twee vergunningen weg te werken. Ten tweede dient dergelijke permanente vergunning een economisch voordeel op te leveren voor de exploitant en dient hem meer rechtszekerheid te verschaffen.¹⁷⁸

2.7.2 VOORDELEN

193. Aan het permanente karakter zit mijn inziens een groot voordeel. Er zijn ook nog veel andere vergunningen die soms ook nodig zijn om een project uit te voeren. Wanneer de omgevingsvergunning voor een project al verkregen is, is er daar rond al rechtszekerheid en loopt de exploitant niet het risico dat deze vervalst vooraleer hij de andere nodige vergunningen kan verkrijgen.

194. In de memorie van toelichting wordt het grote voordeel voor de ondernemer/exploitant naar voren geschoven. Deze zou economisch voordeel hebben en grotere rechtszekerheid hebben met de omgevingsvergunning van onbepaalde duur.

195. Het economisch voordeel bevindt zich op het vlak van de milieuvergunning. De kosten bestaan hier uit verschillende elementen: een milieuadviesbureau moet betaald worden wanneer deze gecontacteerd wordt voor het helpen opstellen van een aanvraag.

---

¹⁷⁵ Art. 4.6.1. VCRO; D. LINDEMANS, "De stedenbouwkundige vergunning van bepaalde duur en constructies van bepaalde duur", *TROS* 2010, afl. 59, 173.

¹⁷⁶ MvT, *Parl.St.* VI. Parl., 2008-09, nr. 2011/1.

¹⁷⁷ X, "Milieuvergunning niet langer beperkt in de tijd", www.jokeschauvliege.be/content/milieuvergunning-niet-langer-beperkt-de-tijd (consultatie op 3 januari 2015).

¹⁷⁸ Conceptnota van 23 december 2011 inzake de invoering van een permanente milieu-/omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2011 2312 DOC. 1460/1, 4-5.

Verder zijn er dossierkosten verbonden aan elke aanvraag. Sommige gemeenten heffen via een belastingreglement een taks voor het behandelen van de aanvraag. De kosten lopen nog hoger op, aangezien na twintig jaar de vergunning opnieuw moet worden aangevraagd. Bij een permanente vergunning vallen deze kosten bij een hernieuwing weg.¹⁷⁹

196. De rechtszekerheid voor de exploitant lijkt op het eerste gezicht een garantie: de exploitant heeft de vergunning permanent in handen en moet zich geen zorgen maken tijdens de exploitatie. De nuance ligt hier mijn inziens in het bijstellen van de omgevingsvergunning, waarbij er voor de exploitant nog veranderingen kunnen of dienen te worden aangebracht aan de inrichting. Zo groot is de rechtszekerheid dus niet.

2.7.3 NADELEN

2.7.3.1 Overzicht van verscheidene nadelen van een permanente vergunning

197. Een permanente vergunning heeft ook nadelen. Bij het beperken in de tijd van een vergunning, heeft de overheid de bevoegdheid om bij het verstrijken van de vergunning opnieuw te kijken naar de toelaatbaarheid van de inrichting. Er komt een nieuw onderzoek en een nieuwe beoordeling. Bij een vergunning van onbepaalde duur vervalt dit onderzoek en deze beoordeling.¹⁸⁰

198. In de praktijk is het allemaal niet zo eenvoudig. Neem nu bijvoorbeeld een houder van varkens, die een vergunning aanvraagt voor het exploiteren van een varkensstal. Hij dient met de jaren rekening te houden met eventuele nieuwe regelgeving rond afzuiging wegens geuroverlast, isolatie wegens geluidsoverlast en misschien wil hij ook wel het aantal varkens dat hij houdt uitbreiden. Voor dit laatste zal hij een nieuwe vergunning (vergunning voor het veranderen van een inrichting) nodig hebben.

Er wordt dus vaak gezien dat een inrichting zeer veranderlijk kan zijn, waardoor het niet evident is een permanente vergunning te verlenen.

199. Verder zou een inrichting altijd aan de hoogste milieunormen moeten beantwoorden. Dit gebeurt door het opleggen van milieuvorwaarden bij het verlenen van de vergunning. Ook de aanpassing van de milieuvorwaarden tijdens de exploitatie van de inrichting draagt hiertoe bij. De milieuvorwaarden zijn opgenomen in Vlarem II en bestaan uit vier categorieën: de algemene, bijzondere, sectorale en integrale milieuvorwaarden. Naargelang de inrichting, zal moeten voldaan zijn aan een of meerdere van deze categorieën.¹⁸¹

---

¹⁷⁹ M. BOODTS, "De omgevingsvergunning van onbepaalde duur: garantie voor administratieve lastenverlaging en verhoging van rechtszekerheid voor ondernemers?", *MER* 2014, nr. 3, 190.

¹⁸⁰ Conceptnota van 23 december 2011 inzake de invoering van de permanente milieu-/omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg.

¹⁸¹ Art. 20 MVD.

Na het verkrijgen van een milieuvergunning, kan de overheid bevoegd in eerste aanleg altijd de milieuvoorwaarden wijzigen of aanvullen. Dit kan ambtshalve of op verzoek van de adviesverlenende overheidsorganen, van de exploitant en van de natuurlijke personen en rechtspersonen die hinder ondervinden, of door rechtspersonen met het leefmilieu als statutair doel.¹⁸²

Of voldaan blijft aan deze voorwaarden, worden controles ingelast in de vorm van een periodieke evaluaties via een milieu-audit. Dit is ingevoerd door het Europees recht, waar art. 11 van de Verordening (EG) nr. 1221/2009 zegt dat een instantie moet aangewezen worden voor de milieu-audit te doen.¹⁸³ De deelneming echter op vrijwillige basis, maar de decreetgever heeft voor bepaalde categorieën van inrichtingen een verplichting ingevoerd.¹⁸⁴

Het invoeren van een permanente vergunning zou betekenen dat de exploitant na het verkrijgen van de vergunning geen controle meer zou krijgen op het uitoefenen van deze voorwaarden.

200. Zoals aangegeven, wordt tijdens de voorbereiding van het decreet vaak vermeld dat participatie van het publiek belangrijk is. Door het instellen van een permanente vergunning, valt de inspraak van de burger weg vanaf het moment dat de aanvrager de omgevingsvergunning toegekend krijgt. Er is alleen participatie in het openbaar onderzoek, dat voorzien wordt na het aanvragen van de omgevingsvergunning via de gewone vergunningsprocedure. Wanneer de vergunning dan wordt toegekend en de burger heeft enige jaren later opmerkingen of bezwaren, kan hier niet aan tegemoet gekomen worden wegens het permanente karakter van de vergunning die niet meer aan evaluatie is onderworpen.

Dit is nu enigszins anders, aangezien er een hervergunning moet gebeuren na twintig jaar bezit van de milieuvergunning, uitgewerkt in art. 18 MVD. Hierin heeft de burger dan opnieuw inspraak.

2.7.3.2 Tegemoetkoming aan de nadelen van een permanente vergunning

201. De decreetgever heeft getracht de nadelen van de permanente vergunning op te vangen om de mens en het leefmilieu beschermen. Een exploitatie zal nog steeds aan evaluatie worden onderworpen. Deze evaluaties dienen ook ingevoerd te worden om bijvoorbeeld te voldoen aan het Europees recht. Er kunnen twee soorten evaluaties worden onderscheiden die betrekking hebben op de milieuvoorwaarden. Ten eerste is er de specifieke evaluatie in het kader van de best beschikbare technieken (hierna BBT's). Deze evaluatie vloeit voort uit de noodzaak van het bijstellen van de milieuvoorwaarden wanneer deze technieken ontwikkelingen hebben doorgemaakt, nieuw of bijgewerkt zijn.

---

¹⁸² Art. 21 MVD en art. 45, §1 Vlarem I.

¹⁸³ Verord.Comm en Raad nr. 1221/2009, 25 november 2009 inzake de vrijwillige deelneming van organisaties aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem (EMAS), tot intrekking van de Verordening (EG) nr. 761/2001 en van de Beschikkingen 2001/681/EG en 2006/193/EG van de Commissie, BS 22 september 2009.

¹⁸⁴ Art. 3.3.2 DABM, dat zegt dat de Vlaamse regering de categorieën van inrichtingen die hieronder vallen, aanwijst.

De definitie van BBT's wordt gegeven in art. 1, 29° Vlarem I: "*het meest doeltreffende en geavanceerde ontwikkelingsstadium van de activiteiten en exploitatiemethoden, waarbij de praktische bruikbaarheid van speciale technieken om in beginsel het uitgangspunt voor de emissiegrenswaarden te vormen is aangetoond, met het doel emissies en effecten op het milieu in zijn geheel te voorkomen of, wanneer dat niet mogelijk blijkt algemeen te beperken*". Dit wil zeggen dat elke exploitant moet doen wat technisch en economisch mogelijk is om milieuschade te voorkomen.

Een verkregen vergunning bevat milieuvorwaarden en de naleving hiervan wordt geacht overeen te stemmen met de verplichting om de BBT's toe te passen.¹⁸⁵ In Vlaanderen worden de BBT's zelfs gebruikt als basis voor het vastleggen van de milieuvorwaarden, steunend op twee pijlers: de toepassing van de BBT's en de resterende milieu-effecten mogen geen afbreuk doen aan de vooropgestelde milieu-kwaliteitsdoelstellingen. Vlaanderen volgt met deze pijlers de Europese invloed van de IPPC-richtlijn, geïntegreerd in de Richtlijn Industriële Emissies (hierna RIE), die de lidstaten voorschrijft zich hierop te steunen bij het vastleggen van milieuvorwaarden.¹⁸⁶

Vorwaarden met betrekking tot het milieu zullen ook vervat zitten in de omgevingsvergunning. Met het permanente karakter zou zonder evaluatie voorbijgegaan worden aan het nut van de BBT's.

202. Een tweede evaluatiesysteem is dat van de integrale periodieke evaluatie. Ook deze evaluatie heeft te maken met de noodzaak tot het bijstellen van de milieuvorwaarden die opgelegd worden bij het verlenen van een vergunning. Deze evaluatie wordt gevoerd bij de bedrijven die een IPPC-installatie hebben, installaties die potentieel het meest vervuilend zijn. De Europese invloed komt hier dus ook van de IPPC-richtlijn (nu RIE).

Art. 23 van de RIE legt de verplichting op om op geregelde tijdstippen een milieu-inspectie uit te voeren bij IPPC-installaties. Deze tweede evaluatie is dus ook nodig om aan de bindende kracht van het Europese recht tegemoet te komen.

203. Het derde evaluatiesysteem heeft betrekking op het geven van opmerkingen en participatie. Op het einde van elke exploitatieperiode van twintig jaar krijgt het betrokken publiek, de leidend ambtenaar van de adviesinstanties en de bevoegde vergunningverlenende overheid de kans om hun gemotiveerde opmerkingen te formuleren over de verdere exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit. Deze evaluatie hangt dus vast aan een termijn, in tegenstelling tot de twee vorige vormen van evaluatie. Zo kan eventueel een procedure tot bijstellen van de omgevingsvergunning gestart worden. Deze bijstelling kan een wijziging van de milieuvorwaarden, het beperken van het voorwerp of het beperken van de duur van de exploitatie inhouden.¹⁸⁷

---

¹⁸⁵ Afdeling 4.1.2 titel II Vlarem I.

¹⁸⁶ Richtl.Parl. en Raad nr. 2008/1, 15 januari 2008 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, *BS* 29 januari 2008; Richtl.Parl. en Raad nr. 2010/75, 24 november 2010 inzake industriële emissies (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging), *BS* 17 december 2010.

¹⁸⁷ Artt. 82 tot en met 91 OVD.

204. Evaluaties voorzien in het decreet betekent nog niet dat deze daarom correct en uitvoerig zullen gebeuren. Ook daar heeft de decreetgever bij stilgestaan. Voor de twee evaluaties die eerst werden besproken, de specifieke en de periodieke integrale evaluaties, heeft de decreetgever in het DABM gezorgd voor een performant verloop. Hiervoor is het voortschrijdend meerjarenprogramma het centrale instrument. Is de overheid die beslist over de vergunningsaanvraag de deputatie of het Vlaams Gewest, dan moet de bevoegde afdeling een voortschrijdend meerjarenprogramma opstellen met het oog op de uitvoering van de evaluaties. De Vlaamse Regering zal hier toezicht op houden, aangezien het programma, de uitvoeringsgraad ervan en de conclusies van de uitgevoerde evaluaties gerapporteerd moeten worden. Om aan de actualiteit te kunnen voldoen, zal het programma jaarlijks kunnen worden bijgesteld.¹⁸⁸ Dezelfde voorwaarden worden gesteld wanneer het college van burgemeester en schepenen de bevoegde overheid is om over de vergunningsaanvraag te beslissen.¹⁸⁹

205. Of de evaluaties in de praktijk succes zullen hebben, valt af te wachten. Deze flankerende maatregelen laten toe in te spelen op de actualiteit ondanks het permanente karakter van de omgevingsvergunning. De decreetgever heeft dus de voornoemde nadelen van het permanente karakter goed trachten op te vangen. Deze drie vormen van evaluatie vangen de nood aan controle bij een permanente omgeving op, alsook de nood aan participatie van het publiek. Het permanente karakter wordt hier een stuk verzacht, aangezien een procedure tot bijstelling van de omgevingsvergunning kan gestart worden en zo aanpassingen kunnen gebeuren aan de permanente omgevingsvergunning. Tevens valt op te merken dat de evaluaties een controle inhoudt op innovaties en de toepassing daarvan in bedrijven. Zonder de evaluaties zal een exploitant minder geneigd zijn de nieuwe normen of technologische vooruitgang toe te passen.

Echter moet er met enkele factoren rekening gehouden worden. De evaluaties kunnen mijn inziens ten eerste voor moeilijkheden in de organisatie zorgen. Het is een nieuw gegeven en de administraties, vooral op lokaal niveau, zullen hier genoeg op voorbereid moeten worden. Het maken van een meerjarenplanning is een nieuwe bevoegdheid waar kennis en kosten mee gepaard gaan. Ten tweede moet gewaakt worden over de afstemming van de evaluaties onderling, zowel op hetzelfde als op een ander bestuursniveau. Dezelfde parameters zullen gebruikt moeten worden om de evaluaties uit te voeren om deze afstemming te kunnen garanderen. Ten derde kan opgemerkt worden dat lijvige dossiers vermeden moeten worden. Anders wordt voorbijgegaan aan de voordelen die het instellen van het permanente karakter van de omgevingsvergunning met zich meebrengt. Ten vierde kan een permanente vergunning het gevaar inhouden dat de begindrempel hoger ligt bij de overheid die de vergunning verleent, dit wil zeggen dat de milieu-eisen misschien strenger zullen worden toegepast omdat het permanente karakter in het achterhoofd zit.

---

¹⁸⁸ Art. 203, §2 OVD, ingevoegd bij art. 5.4.11 DABM.

¹⁸⁹ Art. 203, §3 OVD.

2.7.4 UITZONDERINGEN OP HET PERMANENT KARAKTER

2.7.4.1 Beperkt in de tijd

206. Er zijn enkele gevallen waarbij de omgevingsvergunning kan worden beperkt in de tijd. Ten eerste zijn er enkele situaties limitatief opgesomd in het decreet waarvoor een vergunning voor bepaalde duur wordt afgeleverd.¹⁹⁰

207. Ten tweede is een omgevingsvergunning op proef mogelijk. Deze mogelijkheid bestaat nu ook voor de milieuvergunning, wat geregeld is in art. 18 MVD en art. 40 Vlarem I.

In het OVD kan de overheid hier voor kiezen wanneer sprake is van een ingedeelde activiteit of een project waarvoor geen vergunningplichtige stedenbouwkundige handeling is vereist. De periode van vergunning is minimum zes maanden en maximum twee jaar, waarbinnen de overheid dan ook moet beslissen definitief te vergunnen of te weigeren, rekening houdend met de gevolgen voor de mens en het leefmilieu.¹⁹¹ In principe beslist de overheid in eerste administratieve aanleg hierover.

Hier zijn twee uitzonderingen op, wanneer de overheid in tweede administratieve aanleg hierover beslist. Ten eerste de situatie wanneer de bevoegde overheid in twee administratieve aanleg heeft de omgevingvergunning op proef vooreerst zelf heeft verleend. Deze situatie kan zich voordoen wanneer in eerste aanleg de aanvraag wordt geweigerd of geen omgevingsvergunning op proef is verleend, maar dat de beroepsoverheid dat wel doet. Ten tweede kan het dat de bevoegde overheid in beroep de beslissing in eerste aanleg niet ongewijzigd heeft bevestigd. Zo kunnen de wijzigingen bijvoorbeeld betrekking hebben op de milieuvoorwaarden of op de duur van de proefperiode.¹⁹²

2.7.4.2 Verval van de omgevingsvergunning

208. De omgevingsvergunning kan ook komen te vervallen. Art. 99, §1 OVD bepaalt de gevallen wanneer een omgevingsvergunning van rechtswege kan vervallen. Art. 99, §2 OVD bepaalt voor ingedeelde inrichtingen of activiteiten nog bijkomende gevallen waarin deze van rechtswege kunnen vervallen.

209. Hier is het belangrijk te vermelden dat wanneer de exploitatie van klasse verandert door een wijziging in de indelingslijst, de omgevingsvergunning onverkort blijft gelden. Dit wordt bepaald in art. 100 OVD.

---

¹⁹⁰ Art. 68 OVD.

¹⁹¹ Art. 69 OVD.

¹⁹² Art. 100 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

210. Wat de beroepen betreft, kan een juridictioneel beroep de omgevingsvergunning schorsen of vernietigen, wat het permanent karakter ook beperkt.

2.7.4.3 Veranderingen in de toegekende vergunning

211. Niet alleen een beperking in de tijd, maar ook veranderingen in de toegekende vergunning kunnen opgemerkt worden. Hierboven werd al vermeld dat de evaluaties kunnen inspelen op de omgevingsvergunning. Zo kunnen de milieuvoorwaarden veranderingen aanbrengen aan de toegekende vergunning, om zo te kunnen zorgen voor de bescherming van de mens en het leefmilieu. Verder werd in dit verband ook art. 45 VLAREM I besproken, over het wijzigen of aanvullen van deze voorwaarden.

212. Ook in het handhavingsrecht zijn er instrumenten die kunnen inspelen op het permanente karakter van de omgevingsvergunning. Als voorbeeld kunnen hier de klassieke bestuurlijke maatregelen aangehaald worden die kunnen worden opgelegd in het kader van de omgevingsvergunning. Hiervoor wordt verwezen naar het nieuwe decreet over de handhaving van de omgevingsvergunning, dat buiten het bestek van dit onderzoek valt.¹⁹³

2.7.5 WAT MET DE HUIDIGE MILIEUVERGUNNINGEN?

213. De bestaande milieuvergunningen die de exploitanten bezitten, hebben een beperkte duur, namelijk maximum twintig jaar. Voor deze vergunningen diende in het decreet dan ook een oplossing gevonden te worden. Ze moeten omgezet worden naar omgevingsvergunningen van onbepaalde duur. Deze overschakeling naar een permanent karakter is mogelijk gemaakt door het decreet. Deze omzetting dient wel aan enkele voorwaarden te voldoen: de aanvraag van de huidige vergunning moet ingediend zijn na september 2002; de aanvraag tot omzetting moet ingediend worden tussen vier en drie jaar voor de einddatum van de vergunning; bij de bekendmaking van de omzetting mogen geen bezwaren ingediend zijn; de inrichting moet hoofdzakelijk stedenbouwkundig vergund zijn en de vraag tot omzetting vereist geen milieueffectrapport of passende beoordeling.¹⁹⁴

214. Het is dus niet de bedoeling dat exploitanten met een verkregen milieuvergunning een omgevingsvergunning zullen moeten aanvragen. Door deze overgangsregeling wordt dan ook tegemoet gekomen aan een van de krachtlijnen in het decreet, namelijk het verminderen van de administratieve lasten en kosten.

---

¹⁹³ Decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, BS 27 augustus 2014.

¹⁹⁴ Art. 387, §1 OVD.

215. Ook de burger wordt in deze regeling niet vergeten. De decreetgever doet er mijn inziens goed aan om een openbaar onderzoek in te voeren vooraleer de omzetting van de milieuvergunning naar de omgevingsvergunning kan gebeuren.¹⁹⁵ Het permanent karakter zorgt ervoor dat de inspraak van het publiek beperkt is, waardoor het nuttig kan zijn dat betrokken personen hun bezwaren op voorhand nog kenbaar kunnen maken en daar rekening mee gehouden wordt. Ditzelfde geldt ook voor de adviesinstanties, die ook hun opmerkingen en bezwaren kenbaar kunnen maken vooraleer een omzetting kan gebeuren.¹⁹⁶

216. Natuurpunt bracht tijdens het advies over deze overgangsregeling een minderheidsstandpunt uit. Het stelt dat deze overgangsregeling op dit moment nog niet nodig is en dat de omgevingsvergunning gewoon er zonder in werking gesteld kan worden. De reden hiervoor is dat het invoeren van de omgevingsvergunning een toekomstig karakter heeft en los staat van het omzetten van de huidige vergunningen.¹⁹⁷ De overgangsregeling is mijn inziens essentieel om te voorzien in het OVD. Wanneer dit niet zou gebeurd zijn, is er enorme rechtsonzekerheid voor de huidige exploitanten. Zij mogen niet de dupe zijn van een nieuwe regelgeving. Op deze manier is het logisch dat dit standpunt een minderheid vormde.

2.8 DE TERMIJNEN

217. Om een inschatting te kunnen maken over de duur van een procedure, is het belangrijk de termijnen te kennen die in deze procedure voorkomen. Deze termijnen kunnen onder andere betrekking hebben op het advies dat gegeven moet worden of op de termijn waarbinnen een beslissing genomen moet worden. De termijnregeling in het bestuursrecht is dermate uitgebreid, dat hier een beknopte uiteenzetting volgt, toepasbaar op het OVD.

218. De termijnen zijn op te splitsen in twee soorten. Vervaltermijnen zijn termijnen die een gevolg doen ontstaan wanneer deze overschreden worden.

Termijnen van orde zijn termijnen waar geen sanctie voor wordt voorzien wanneer deze overschreden worden. De enige grens is de redelijke termijn waarbinnen een beslissing moet worden genomen. Als voorbeeld is er art. 12 MVD. Hierin is de termijn bevat waarbinnen een adviesinstantie advies dient te verlenen, wat een termijn van orde en niet van verval uitmaakt. Met een eventueel laattijdig advies mag de beslissende overheid dus nog rekening houden.¹⁹⁸ Echter is hier de aanvraag door de adviesinstantie niet onderzocht en ontbreekt elke motivatie.

---

¹⁹⁵ Art. 151 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

¹⁹⁶ Art. 157 ontwerp Uitvoeringsbesluit.

¹⁹⁷ Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij en Milieu- en Adviesraad van Vlaanderen, advies betreffende het voorontwerp van decreet betreffende de omgevingsvergunning, 8 juni 2013, nr. 2013/11, 23, www.vlaanderen.be/nl/publicaties/detail/advies-voorontwerp-van-decreet-betreffende-de-omgevingsvergunning.

¹⁹⁸ RvS 27 februari 2003, nr. 116.559; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005; S. DENYS, "Stilzwijgende adviezen in de milieuvergunningsprocedure", *TBP* 2010/7, 424-425.

219. Op het vlak van beslissingen over een aanvraag of een beroep worden dezelfde bezwaren aangehaald. De RvS merkte in het advies over het OVD op dat omtrent stilzwijgende weigeringsbeslissingen ernstige bezwaren bestaan op het vlak van rechtszekerheid en de waarborgen voor de rechtszoekende.¹⁹⁹

220. De decreetgever heeft de termijnen in de procedures afgebakend, om zo aan één van de krachtlijnen van het decreet tegemoet te komen: tijdswinst. De termijnen van orde verdwijnen en er zijn vervaltermijnen ingevoerd. In de voorbereidende handelingen wordt gesproken over termijnen in de adviesprocedure en termijnen bij het nemen van beslissingen.²⁰⁰

Wanneer een instantie niet binnen de bepaalde termijn een advies uitbrengt, wordt deze geacht geen bezwaren te hebben. Wanneer een beslissingstermijn overschreden wordt, is de sanctie afhankelijk van de procedure. In eerste administratieve aanleg betekent een overschrijding de weigering van de vergunning. In tweede administratieve aanleg is het gevolg dat het beroep is afgewezen en de beslissing van eerste aanleg herleeft. Voor een overzicht van de beslissingstermijnen omtrent de omgevingsvergunning, zie *infra* bijlage VI.

221. Een redelijke termijn heeft geen definitie en wordt in concreto beoordeeld. Zoals aangegeven bij de RvVb, zorgt een redelijke termijn voor een achterstand in de rechtspraak (zie *supra* randnr. 135).

Ook de RvS sprak zich veelvuldig uit over de redelijke termijn, waar in dit onderzoek niet uitvoering wordt op ingegaan. Samenvattend kan gesteld worden dat het gedrag van de burger centraal staat, zodat deze niet mag stilzitten wanneer een overheid geen beslissing neemt.²⁰¹ Dergelijke regeling, onder andere opgenomen in art. 14, §3 RvSwet, heeft pijnpunten. Wanneer een burger geen aanmaning verstuurt, oordeelt de RvS dat er een onvoldoende belang is bij een spoedige beslissing.²⁰² Zo zorgt het ontbreken van een definitie van de redelijke termijn en de vele rechtspraak hieromtrent voor onzekerheid. Hier wordt in het OVD gevolg aan gegeven door rechtszekerheid te scheppen over de termijnen. Het voordeel van vervaltermijnen is dat er een duidelijk beeld geschept wordt van de duur van een procedure. Dit biedt rechtszekerheid voor de ondernemer die een omgevingsvergunning heeft aangevraagd. Echter, aan de stilzwijgende beslissingen is de decreetgever niet tegemoet gekomen. Deze beslissingen zijn nog altijd voorzien, onder andere in de artt. 30, §4 en 46, §2 OVD.

---

¹⁹⁹ Adv.RvS 53.889/AV/1 van 17 oktober 2013 over een voorontwerp van decreet 'betreffende de omgevingsvergunning', www.lne.be/themas/vergunningen/bestand/omgevingsvergunning/decreet_omgevingsvergunning_advies_RVS.pdf, 10.

²⁰⁰ Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 12.

²⁰¹ I. OPDEBEEK, "De redelijke termijn" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 414.

²⁰² Zie onder andere RvS 24 oktober 2002, nr. 111.845; RvS 16 december 2002, nr. 113.709.

222. Zo kan gesteld worden dat het invoeren van striktere termijnen met sancties mijn inziens tegemoet komt aan de rechtsonzekerheid en het langer duren van procedures. De decreetgever heeft dan niet alle stilzwijgende weigeringsbeslissingen uit de regelgeving gelaten, deze beslissingen bevatten wel een gevolg bij het overschrijden van de termijn, namelijk een weigering.

2.9 DIGITALISERING

223. Met het besluit van 4 april 2014 zorgde de decreetgever voor digitalisering in verband met ruimtelijk vergunningenbeleid. Zowel particulieren als professionelen kunnen hun aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning digitaal indienen en opvolgen via het omgevingsloket. Ook een melding of het instellen van een beroep hieromtrent is mogelijk.²⁰³ Tevens voorzag de decreetgever tegelijkertijd in een subsidie voor de gemeenten als tegemoetkoming voor de investeringen in een digitaal loket.²⁰⁴ Dergelijk systeem kan de administratieve lasten reduceren en zorgen voor tijdswinst. Slechts enkele gemeenten werken ondanks de subsidie tot op heden mee aan dit digitale systeem.²⁰⁵

Zoals de naam al doet vermoeden, zal het de bedoeling zijn de omgevingsvergunning via dit loket digitaal in te dienen. In het regeerakkoord wordt gesproken over het promoten van dergelijke digitalisering.²⁰⁶ In het ontwerp van het uitvoeringsbesluit wordt in de artt. 134 tot en met 148 uitvoerig aandacht besteed aan de digitalisering. Er is een omgevingsloket voorzien, waarop een uitwisselingsplatform is voorzien voor alle betrokken partijen bij een omgevingsvergunning. Zo kunnen stukken en gegevens omtrent de omgevingsvergunning uitgewisseld worden. Er is ook een vergunningenregister ter beschikking waar het dossier digitaal wordt opgeslagen. Verder wordt ook de toegang tot de digitale omgeving geregeld en de manier waarop de aanvrager via de digitale weg zijn omgevingsvergunning kan aanvragen. Het gebruik hiervan is niet verplicht.

224. Er is echter mijn inziens geen enkele decretale verankering voorzien in het OVD omtrent de digitalisering. Ook al is het decreet eerder een procedureel kaderdecreet dat nader geregeld wordt in uitvoeringsbesluiten, moet het nog enige bepaling bevatten omtrent de digitalisering. Nu kan het zonder deze decretale basis ook niet geldig opgenomen worden in het uitvoeringsbesluit en is er omtrent deze digitalisering een lacune. Of deze bepalingen in het uitvoeringsbesluit toch uitgevoerd zullen worden, valt af te wachten. Echter was de digitalisering een interessant instrument geweest om het afgeschafte uniek loket te vervangen en zelfs te verbeteren.

---

²⁰³ Besluit van de Vlaamse Regering van 4 april 2014 houdende de digitalisering van het ruimtelijke vergunningenbeleid, *BS* 15 mei 2014.

²⁰⁴ Besluit van de Vlaamse Regering van 4 april 2014 tot vaststelling van de regels betreffende een eenmalige subsidie aan de gemeenten in het kader van het digitaliseren van het ruimtelijke vergunningenbeleid, *BS* 8 mei 2014.

²⁰⁵ Via de website www.omgevingsloket.be kan een overzicht bekomen worden.

²⁰⁶ VLAAMSE OVERHEID (AFDELING COMMUNICATIE), *Regeerakkoord Vlaamse Regering 2014-2019. Vertrouwen, verbinden, vooruitgaan*, Brussel, 2014, www.vlaanderen.be/nl/publicaties/detail/het-regeerakkoord-van-de-vlaamse-regering-2014-2019.

2.10 COMPLEXITEIT VAN AANPASSINGEN EN NIEUWIGHEDEN

225. Hoewel het geen echte vernieuwing is zoals de andere besproken hoofdstukken, is het mijn inziens nodig om even te drukken op de hoeveelheid aan regelgeving die nieuw is, aangepast of geschrapt wordt door de komst van de omgevingsvergunning. In het decreet zijn vanaf art. 114 tot en met art. 397 wijzigingsbepalingen voor wetten voorzien, gevolgd door een reeks opheffingsbepalingen en overgangsmaatregelen.

Zo worden tientallen wetten en decreten gewijzigd en het MVD wordt opgeheven. Ook zijn er diverse bijkomende decreten voorzien die aanleunen met de omgevingsvergunning. Ze hebben ondermeer betrekking op de handhaving, erfgoed en complexe projecten. Deze regelgevingen hebben dan op hun beurt weer uitvoeringsbesluiten nodig. Hoe de nieuwe regelgevingen zich zullen verhouden, zowel onderling als met het OVD, blijft nog een onbeantwoorde vraag.

226. Ook bij grote investeringsprojecten is er een link met de omgevingsvergunning. Grote projecten die procesmatig worden aangepakt, resulteren uiteindelijk in een projectbesluit. De omgevingsvergunning zal hier onderdeel van gaan uitmaken en mijn inziens kan er beter een grondige studie gedaan worden hoe de vergunning hier zal kunnen inpassen om vertragingen te voorkomen.

227. Dit alles zorgt toch wel voor enige complexiteit, met het gevaar dat het bos niet meer door de bomen gezien wordt.

BESLUIT

---

228. Door onderzoek te voeren naar de voorbereiding, de inhoud en de vernieuwingen in het Omgevingsvergunningsdecreet, is getracht een antwoord te zoeken op de vraag of de omgevingsvergunning een vooruitgang kan betekenen op het vlak van de vergunningverlening.

229. De voorbereidende werken tonen aan dat er jarenlang geijverd is naar integratie van vergunningen in één omgevingsvergunning. Na veel nota's die de richtlijnen uiteengezet hebben voor de omgevingsvergunning, kwam het Omgevingsvergunningsdecreet tot stand.

230. De krachtlijnen in het ontwerp van decreet laten zien dat er gestreefd wordt naar een snellere, betere en efficiëntere vergunningsverlening, die meer rechtszekerheid biedt voor de aanvrager. Deze krachtlijnen bevinden zich op elk niveau, dus zowel voor de vergunningsaanvraag, tijdens de procedure als na de aanvraag.

De inhoud van het decreet maakt duidelijk dat dit een procedureel kaderdecreet is, waarin de basisprincipes rond de omgevingsvergunning vastgelegd zijn. De inhoud zal nog uitvoerig uitgewerkt moeten worden in uitvoeringsbesluiten, waarvan het eerste ontwerp klaarligt.

231. Er zijn verschillende vernieuwingen merkbaar in het Omgevingsvergunningsdecreet. De meerderheid van deze vernieuwingen blijkt gunstig te zijn voor de toekomst van de omgevingsvergunning.

De procedures voor het toekennen van een milieuvergunning en een stedenbouwkundige vergunning worden geïntegreerd in een gewone en een vereenvoudigde procedure. Geen ingewikkelde procedures, waarvan het verloop een verbetering kan uitmaken. De aanvrager kan aan de projectlijsten duidelijk zien bij welke overheid de vergunning dient aangevraagd te worden. Indien hij toch de foute overheid aanspreekt is er geen tijdsverlies wegens het verplicht doorsturen van de aangeschreven overheid naar de juiste bevoegde overheid.

Verder zijn er duidelijke beroepsprocedures uitgeschreven, zowel op administratief als op juridisch vlak. De RvVb verkrijgt de volle bevoegdheid van het juridisch beroep, wat duidelijkheid schept voor de beroepsindiener waar deze terecht kan. Rond deze bevoegdheid blijven twee grote vragen bestaan. Ten eerste is de vraag of de RvVb genoeg draagkracht heeft om een uitbreiding aan te kunnen, rekening houdende met de al opgelopen achterstand en de hoge werklast. Ten tweede is er het onderzochte interpretatieprobleem rond het oprichten en toekennen van bevoegdheden aan rechtscolleges door de deelstaten. Hierbij komt dan de oprichting van een Vlaams bestuursrechtcollege, waarvan de wettigheid nog aangevochten kan worden.

Vervolgens kan geconcludeerd worden dat de technieken zoals de projectvergadering en de administratieve lus een oplossing zijn voor lange procedures. Zij voorkomen dat een procedure herbegonnen moet worden omwille van een probleem met de aanvraag, zowel in het kader van vooroverleg als na de aanvraag. Echter is wel vastgesteld dat wat de administratieve lus betreft, een eventueel beroep tegen de invoering ervan nog mogelijk is.

Ook de nieuwe omgevingsvergunningscommissies geven een positieve toets aan de nieuwe regelgeving. De decreetgever doet er goed aan deze commissies te baseren op de huidige adviesinstanties die hun nut al bewezen hebben. De gevarieerde samenstelling en het feit dat in dit syntheseadvies rekening wordt gehouden met alle andere gegeven adviezen, draagt bij tot de krachtlijn van kwaliteitsvolle vergunningverlening.

Wat het permanente karakter van de omgevingsvergunning betreft, werd aangetoond dat de nadelen worden opgevangen. Vooreerst zijn er de evaluaties en het meerjarenprogramma die de controle op inrichtingen waarborgen. Verder heeft de decreetgever de nodige uitzonderingen op het permanente karakter voorzien, door een omgevingsvergunning van bepaalde duur en veranderingen aan de omgevingsvergunning mogelijk te maken. Een goede afstemming van de evaluaties in de praktijk blijkt wel nodig om bij te dragen aan het succes.

232. Toch is vastgesteld dat de decreetgever nalaat enkele pijnpunten weg te werken. Ten eerste wordt gedacht aan het niet opstellen van de gemeentelijke lijst met projecten. Ten tweede is gewezen op de aanwezigheid van de stilzwijgende beslissingen in de aanvraagprocedure die voor rechtsonzekerheid zorgen. Ten derde mist de uitgewerkte regeling rond de digitalisering een decretale basis, terwijl dit kan zorgen voor transparantie in en versnelling van de procedure. Ten vierde is vastgesteld dat de transparantie en overzichtelijkheid niet gewaarborgd wordt door de vele regelgeving die aangepast moet worden in functie van het decreet. Ook de afstemming met andere regelgeving is een complexe klus.

Of sneller dus ook beter is, zal de praktijk uitwijzen. De gemeenten krijgen heel wat nieuwigheden te verwerken. Hierbij wordt gedacht aan het aanstellen van een of meerdere omgevingsambtenaren, het uitoefenen van evaluaties en de ruime beslissingsbevoegdheid in eerste aanleg voor vergunningsaanvragen. Er zal een grondige voorbereiding nodig zijn om aan de verwachtingen te kunnen voldoen.

233. Dit alles wijst erop dat de integratie van milieu en ruimtelijke ordening in een omgevingsvergunning een grote vooruitgang kan betekenen in de vergunningsverlening. De basis die vervat zit in het Omgevingsvergunningsdecreet bevat een voldoende garantie voor het succes van de omgevingsvergunning. De onderzochte pijnpunten in de vernieuwingen van het Omgevingsvergunningsdecreet wegen dan ook niet op tegen de vele voordelen die deze regeling met zich meebrengt, als in de praktijk hiervoor in goede opvang voorzien wordt.

BIBLIOGRAFIE

WETGEVING

INTERNATIONAALRECHTELIJKE NORMEN

Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, *BS* 24 april 2003.

EUROPEESRECHTELIJKE NORMEN

Verord.Comm en Raad nr. 1221/2009, 25 november 2009 inzake de vrijwillige deelneming van organisaties aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem (EMAS), tot intrekking van de Verordening (EG) nr. 761/2001 en van de Beschikkingen 2001/681/EG en 2006/193/EG van de Commissie, *BS* 22 september 2009.

Richtl.Parl. en Raad nr. 2008/1, 15 januari 2008 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging, *BS* 29 januari 2008.

Richtl.Parl. en Raad nr. 2010/75, 24 november 2010 inzake industriële emissies (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging), *BS* 17 december 2010.

INTERNE NORMEN

- *WETGEVING SENSU STRICTO*

Gecoördineerde Grondwet van België, *BS* 17 februari 1994.

Vlaamse codex ruimtelijke ordening van 15 mei 2009, *BS* 20 augustus 2009.

Decreet van de Vlaamse regering van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, *BS* 17 september 1985.

Decreet van 13 juni 1990 van de Vlaamse regering betreffende het Bosdecreet, *BS* 28 september 1990.

Decreet van de Vlaamse regering van 4 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, *BS* 3 juni 1995.

Decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *BS* 15 mei 2009.

Decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening die de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, *BS* 24 augustus 2012.

Decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, *BS* 1 oktober 2014.

Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, *BS* 23 oktober 2014.

Decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning, *BS* 27 augustus 2014.

Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning, *BS* 6 februari 1991.

Besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, *BS* 10 september 1998.

Besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen, *BS* 24 augustus 2009.

Besluit van de Vlaamse Regering van 18 september 2009 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning met het oog op de afstemming van de milieuvergunningsprocedure met de procedure voor de stedenbouwkundige vergunning, *BS* 28 oktober 2009.

Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, *BS* 8 augustus 2012.

Besluit van de Vlaamse Regering van 4 april 2014 tot vaststelling van de regels betreffende een eenmalige subsidie aan de gemeenten in het kader van het digitaliseren van het ruimtelijke vergunningenbeleid, *BS* 8 mei 2014.

Besluit van de Vlaamse Regering van 4 april 2014 houdende de digitalisering van het ruimtelijke vergunningenbeleid, *BS* 15 mei 2014.

- *VOORBEREIDENDE WERKEN*

Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1.

Ontwerpbesluit van de Vlaamse Regering van 6 juni 2014 tot uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2014 0606 MED.0284/2BIS.

Voorstel van resolutie (J. SAUWENS *et al.*) betreffende aanbevelingen aangaande de versnelling van maatschappelijk belangrijke investeringsprojecten: Sneller door Beter, *Parl.St.* VI.Parl. 2009-10, nr. 395/2.

MvT, *Parl.St.* VI. Parl., 2008-09, nr. 2011/1.

Parl.St. VI.Parl. 2007-08, 20 maart 2008.

Parl.St. VI.Gem.Reg., VR 2011 2312 DOC. 1460/1.

Visienota "Versnellen van investeringsprojecten", *Parl.St.* VI. Reg., 15 oktober 2010.

Startnota van 22 juli 2011 inzake de invoering van de unieke omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2011 2207 DOC. 0871.

Conceptnota van 23 december 2011 inzake de invoering van de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2011 2312 DOC. 1460/1.

Conceptnota van 23 december 2011 inzake de invoering van de permanente milieu-/omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Gem.Reg.

Addendum van 6 juli 2012 aan de conceptnota inzake de invoering van de omgevingsvergunning: antwoorden op aanbevelingen van de strategische adviesraden, VVSG en VVP, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2012 0607 DOC. 0692/1.

- *VERSLAGEN*

Verslag van de Commissie Investeringsprojecten (Commissie BERX), "Naar een snellere en betere besluitvorming over complexe projecten",
https://docs.vlaamsparlement.be/docs/biblio/opendigibib/monografie/2010/118_eindverslag_expertencommissie.pdf, 205 p.

- *ADVIEZEN*

Adv.RvS 53.889/AV/1 van 17 oktober 2013 over een voorontwerp van decreet 'betreffende de omgevingsvergunning',
www.lne.be/themas/vergunningen/bestand/omgevingsvergunning/decreet_omgevingsvergunning_advies_RVS.pdf.

Adviesraad van Vlaanderen, advies betreffende de conceptnota inzake de invoering van de omgevingsvergunning, 2 maart 2012, nr. 6271, www.serv.be/sites/default/files/documenten/SERV_ADV_20120302_omgevingsvergunning.pdf.

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij en Milieu- en Adviesraad van Vlaanderen, Advies betreffende de conceptnota inzake de invoering van de omgevingsvergunning, 2 maart 2012, nr. 6271, www.serv.be/serv/publicatie/invoering-omgevingsvergunning.

Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij en Milieu- en Adviesraad van Vlaanderen, Advies betreffende het voorontwerp van decreet betreffende de omgevingsvergunning, 8 juni 2013, nr. 2013/11, www.vlaanderen.be/nl/publicaties/detail/advies-voorontwerp-van-decreet-betreffende-de-omgevingsvergunning.

Strategische Adviesraad voor Ruimtelijke ordening en Onroerend Erfgoed, Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, Milieu- en Adviesraad van Vlaanderen en Strategische Adviesraad voor Landbouw en Visserij, advies over het ontwerpbesluit tot uitvoering van het decreet omgevingsvergunning, 29 september 2014, nr. 9315, www.vlaanderen.be/nl/publicaties/detail/advies-over-het-ontwerpbesluit-tot-uitvoering-van-het-decreet-omgevingsvergunning.

RECHTSPRAAK

GwH 27 januari 2011, nr. 8/2011.

GwH 22 november 2012, nr. 144/2012, noot J. VANPRAET.

GwH 8 mei 2014, nr. 74/2014.

RvS 2 mei 2002, nr. 106.302.

RvS 24 oktober 2002, nr. 111.845

RvS 16 december 2002, nr. 113.709.

RvS 27 februari 2003, nr. 116.559.

RvS 26 juni 2003, nr. 121.005.

RvS 4 mei 2006, nr. 158.307.

RvS 26 oktober 2006, nr. 164.110.

RvS 5 januari 2009, nr. 189.275.

RvS 22 april 2010, nr. 203.204.

RvS 24 mei 2012, nr. 219.456.

RvS 28 maart 2013, nr. 223.054.

RvS 7 januari 2014, nr. 225.978.

RvS 13 februari 2014, nr. 226.405.

RvVb, 28 juni 2011, nr. A/2011/0093.

RvVb 14 januari 2014, nr. A/2014/0008, noot B. WARNEZ.

RvVb 1 april 2014, nr. A/2014/0237.

RvVb 24 juni 2014, nr. A/2014/0446.

RvVb 24 juni 2014, nr. A/2014/0447.

RECHTSLEER

BOEKEN

ALEN, A. en MUYLLE, K., *Handboek van het Belgisch staatsrecht*, Mechelen, Kluwer, 2011, 1055 p.

BUIJS, X. en VERBANCK, S., *Het omgevingsvergunningendecreet ontleed. Een duiding op basis van het voorontwerp*, Brussel, Politeia, 2014, 147 p.

CLEYMAET, I., VANDAMME, S., VANDERSCHOT, K. en HUBEAU, B. (eds.), *Praktisch administratief recht*, Berchem, De Boeck nv, 2014, 520 p.

CLYBOUW, C., CARDOEN, B., JOPPEN, L., ROOMS, J., VAN BUGGENHOUT, I., VAN NOTEN, S., VERSLUYS, J. EN WILLEMS, K. (eds.), *De Raad voor Vergunningsbetwistingen. Een praktische gids*, Brugge, Die Keure, 2013, 176 p.

VAN HOORICK, G., *Handboek ruimtelijk bestuursrecht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2011, 344 p.

VANPRAET, J., *De latente Staatshervorming. De bevoegdheidsverdeling in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de adviespraktijk van de Raad van State*, Brugge, Die Keure, 2011, 614 p.

BIJDRAGEN

BERX, C., "Hebben burgers te veel rechten? Het rapport Berx", *TBP* 2010/10, 577-587.

BOODTS, M., "De omgevingsvergunning van onbepaalde duur: garantie voor administratieve lastenverlaging en verhoging van rechtszekerheid voor ondernemers?", *MER* 2014, nr. 3, 187-196.

BREWAEYS, E., "Raad van State. Procesrechtelijke vernieuwingen-deel 1", *NJW* 28 mei 2014, nr. 303, 426-447.

BUIJS, X. en GLABEKE, A., "Het jaarverslag van de Raad voor Vergunningsbetwistingen", *TROS* 2014, afl. 73, 57-59.

DE CUYPER, W., HUYGENS, T., RENTMEESTER E. en WALGRAEVE, S., "De ruimtelijke ordening opnieuw geordend", *TMR* 2009, 476-574.

DE GENDT, T., "Het verdrag van Aarhus in Vlaanderen: actieve openbaarheid van milieu-informatie, participatie van de burger aan het milieubeleid en toegang tot de rechter in milieuzaken", *MER* 2001, nr. 4, 232-301.

DENYS, S., "Stilzwijgende adviezen in de milieuvergunningsprocedure", *TBP* 2010/7, 424-426.

DEVOS, D., "De procedures in het decreet betreffende de omgevingsvergunning: milieuvergunning en stedenbouwkundige vergunning verenigd", *MER* 2014, nr. 3, 171-186.

DEWULF, K., "De Provinciale Milieuvergunningscommissie West-Vlaanderen", *MER* 2011, nr. 4, 270-277.

DEWULF, K., "Vooroverleg en nazorg bij milieuvergunningen in West-Vlaanderen", *MER* 2012, nr. 3, 194-199.

GOOSSENS, J., "(Te) voorzichtige stap naar eengemaakt bestuursrechtcollege", *Juristenkrant* 2013, afl. 273, 16.

LANCKSWEERDT, E., "Bemiddeling en ruimtelijke ordening", *TROS* 2010/60, 229-259.

LINDEMANS, D., "De stedenbouwkundige vergunning van bepaalde duur en constructies van bepaalde duur", *TROS*, 2010, afl. 59, 173-189.

OPDEBEEK, I., "De redelijke termijn" in OPDEBEEK, I. en VAN DAMME, M. (eds.), *Beginsel van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 397-426.

RASSCHAERT W. en ROOMS, J., "Administratieve vereenvoudiging in de ruimtelijke ordening: een stand van zaken en het uniek loket", *TROS* 2009/56, 304-318.

VANDROMME, T., "Bestuurlijke lus Raad voor Vergunningsbetwistingen sneuvelt bij Grondwettelijk Hof", *Juristenkrant* 2014, afl. 290, 1-4.

X, "Uniek gemeentelijk loket milieuvergunning-bouwvergunning", *NJW* 2009, afl. 211, 803-804 en *T.Gem.* 2010, nr. 1, 74-75.

X, "Stedenbouwkundige inlichtingen en attesten", *NJW* 2010, afl. 222, 353.

X, "Nogmaals over de koppeling van bouw- en milieuvergunning: Raad van State zet puntjes op de 'i'", *TOO* 2012, afl. 3, 183-185.

X, "UNIZO wil één Vlaams rechtcollege", *Juristenkrant* 2013, afl. 267, 14.

X, "Vlaamse Raden", *Juristenkrant* 2013, afl. 277, 7.

X, "Omgevingsvergunningsdecreet", *NJW* 2014, afl. 311, 826-835.

ANDERE

RvVb, "Jaarverslag 2009-2010",
https://docs.vlaamsparlement.be/docs/biblio/opendigibib/id/jv_rvb/jv_rvb_2009_2010.pdf, 81 p.

RvVb, "Jaarverslag 2012-2013",
https://docs.vlaamsparlement.be/docs/biblio/opendigibib/id/jv_rvb/jv_rvb_2010_2011.pdf, 104 p.

RvVb, "Jaarverslag 2013-2014",
https://docs.vlaamsparlement.be/docs/biblio/opendigibib/id/jv_rvb/jv_rvb_2013_2014.pdf, 162 p.

VANDEN ABEELE, P., *Investeringsprojecten van ondernemers. Snel en efficiënt vergunnen*, Brussel, 15 maart 2011, 42 p.

VLAAMSE OVERHEID (AFDELING COMMUNICATIE), *De Vlaamse Regering 2009-2014. Een daadkrachtig Vlaanderen in beslissende tijden. Voor een vernieuwende, duurzame en warme samenleving*, Brussel, 2009, 124 p.

VLAAMSE OVERHEID (AFDELING COMMUNICATIE), *Regeerakkoord Vlaamse Regering 2014-2019. Vertrouwen, verbinden, vooruitgaan*, Brussel, 2014, www.vlaanderen.be/nl/publicaties/detail/het-regeerakkoord-van-de-vlaamse-regering-2014-2019, 167 p.

Winkelnota 2.0 van 21 december 2012 betreft winkelen in Vlaanderen 2.0, *Parl.St.* VI.Gem.Reg., VR 2012 2112 DOC. 1433/1, 24 p.

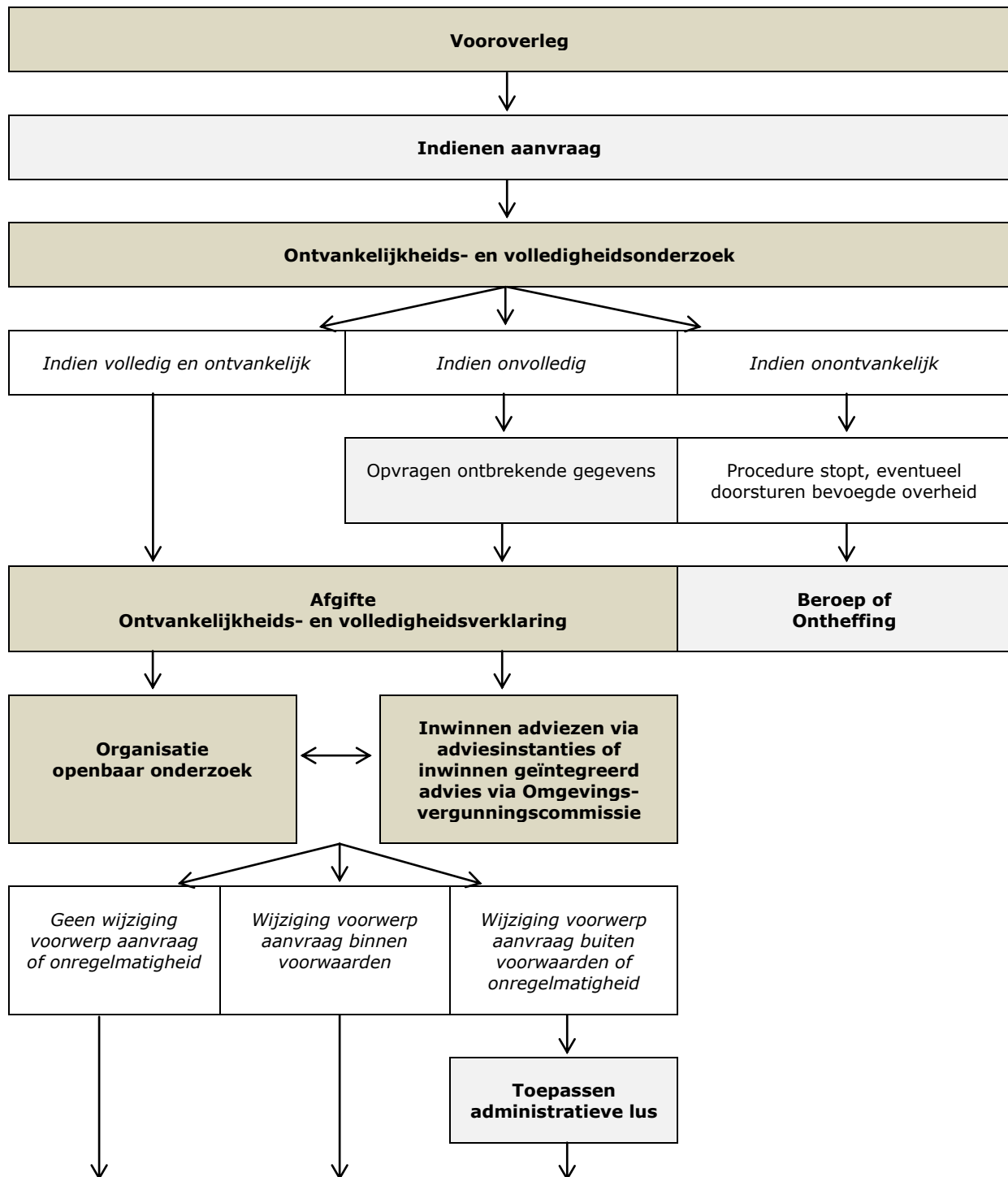
X, *Commissie versnelling maatschappelijk belangrijke investeringsprojecten*, www.vlaamsparlement.be/vp/commissies/commissie_investeringsprojecten.html (consultatie 3 januari 2013).

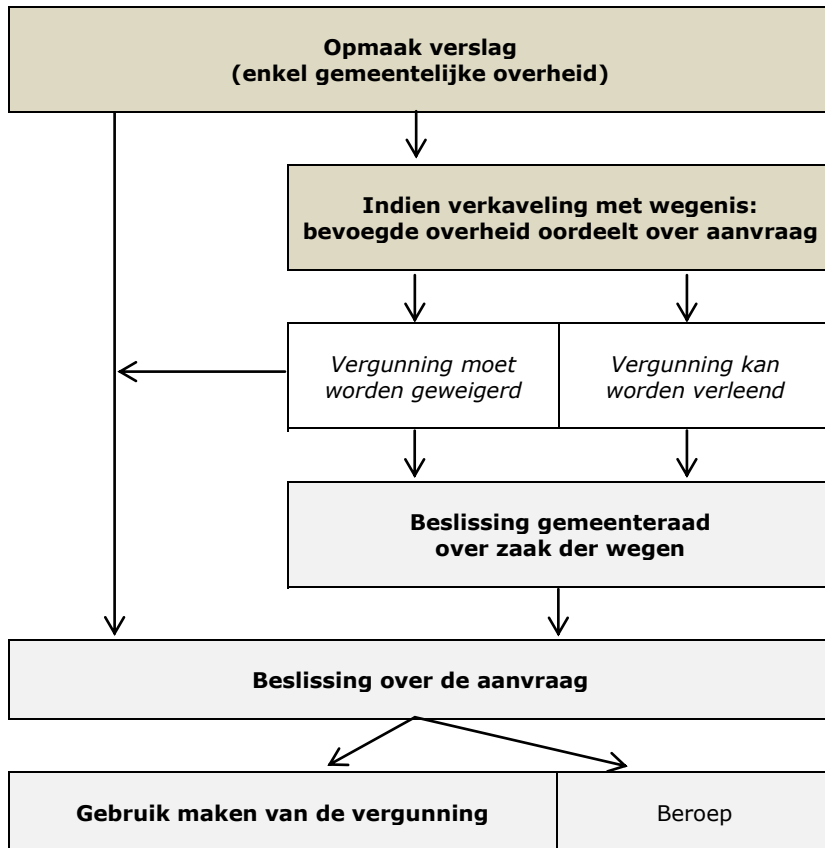
X, "Twee VLAREM-wijzigingen definitief goedgekeurd op 19 juni 2009", www.lne.be/themas/vergunningen/milieuvergunningen-in-het-vlaamse-gewest-1/#inhouduniekloket (consultatie 3 januari 2015).

X, "Milieuvergunning niet langer beperkt in de tijd", www.jokeschauvliege.be/content/milieuvergunning-niet-langer-beperkt-de-tijd (consultatie 3 januari 2015).

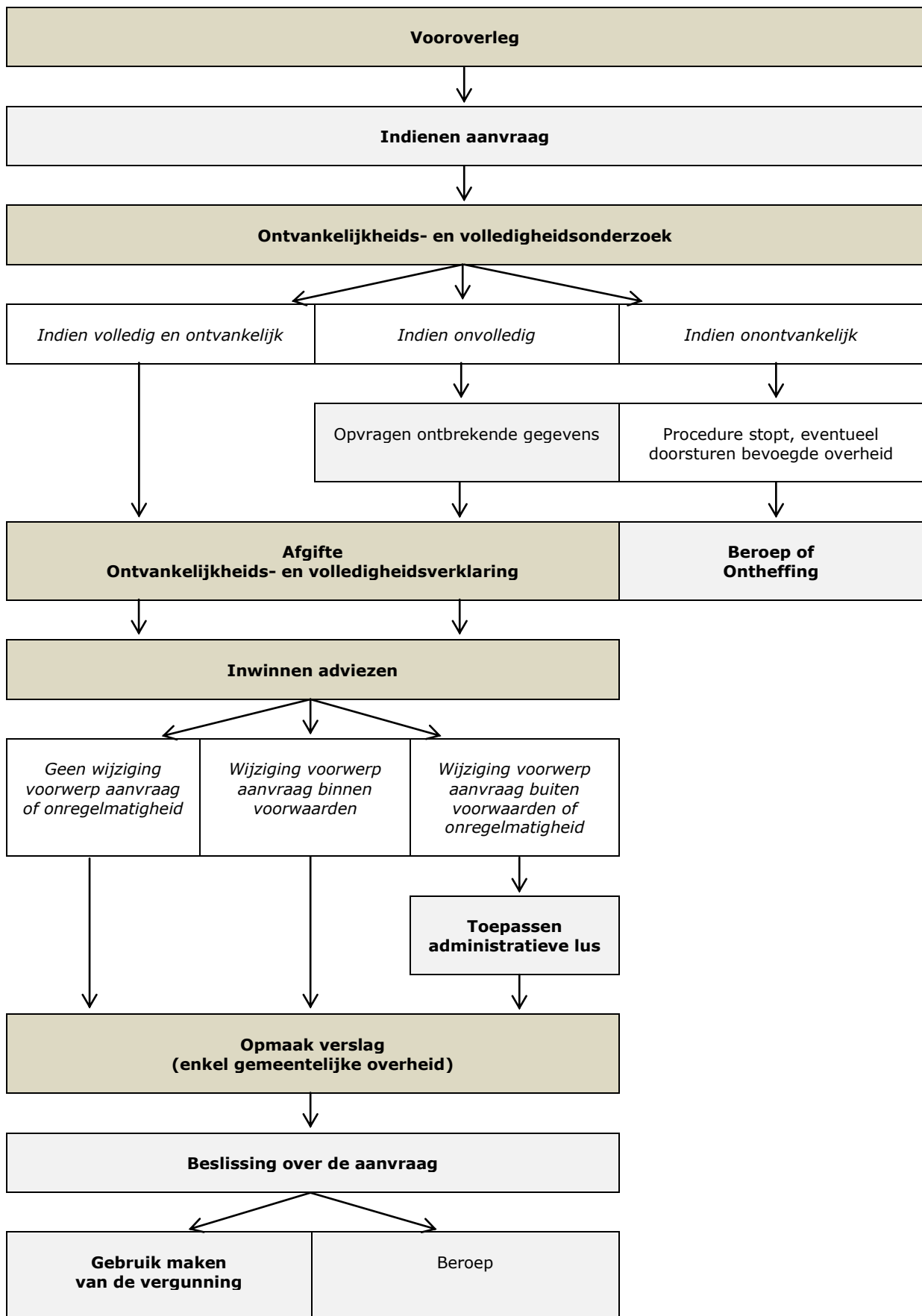
BIJLAGEN

BIJLAGE I: SCHEMATISCH OVERZICHT GEWONE PROCEDURE

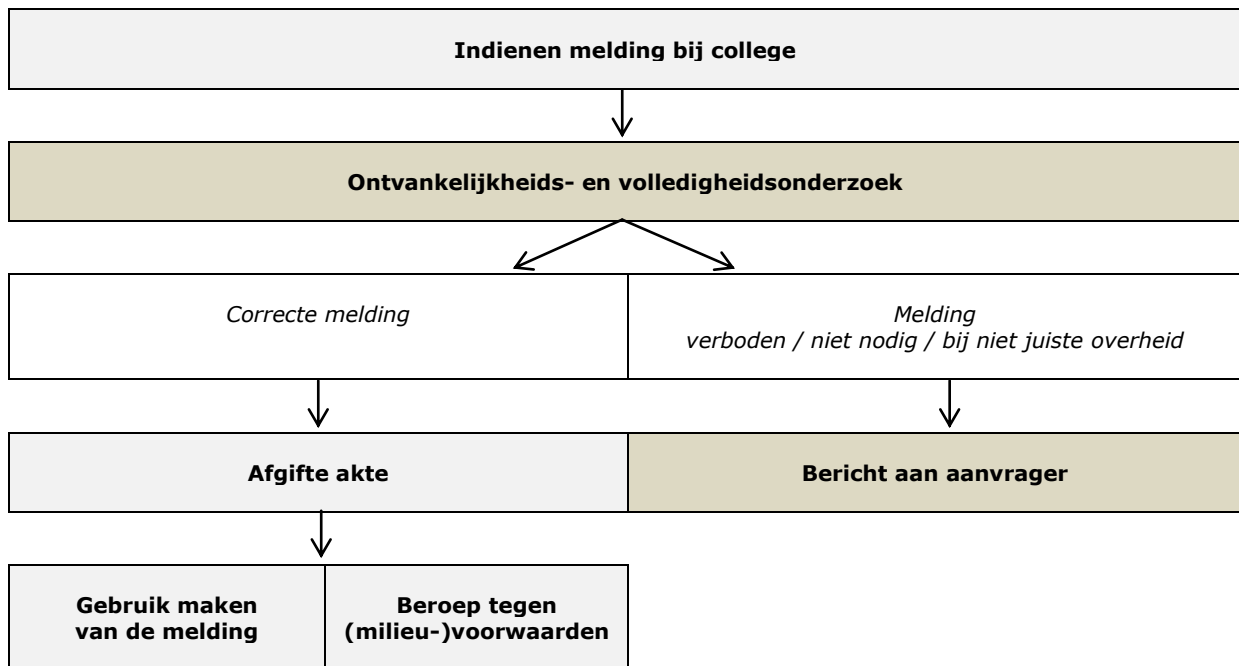

BIJLAGE II: SCHEMATISCH OVERZICHT VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

BIJLAGE III: SCHEMATISCH OVERZICHT MELDINGSPROCEDURE

BIJLAGE IV: SCHEMATISCH OVERZICHT BEROEPSPROCEDURE

SCHEPEN-COLLEGE	DEPUTATIE	VL. REG.	RVVB	RAAD VAN STATE
eerste aanleg	bestuurlijk beroep		jurisdictioneel beroep	cassatie
	eerste aanleg	bestuurlijk beroep	jurisdictioneel beroep	cassatie
		enige aanleg	jurisdictioneel beroep	cassatie

Bron van bijlagen I tot en met IV:

BUIJS, X. en VERBANCK, S., *Het omgevingsvergunningendecreet ontleed. Een duiding op basis van het voorontwerp*, Brussel, Politeia, 2014, 147 p.

BIJLAGE V: HANGENDE ZAAK BESTUURLIJKE LUS: UITTREKSEL

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 1 augustus 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 4 augustus 2014, is beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 13 van de wet van 20 januari 2014 houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State (invoeging van een hoofdstuk V in titel V en herstel van artikel 38 van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State met betrekking tot de bestuurlijke lus), bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 3 februari 2014, door de Orde van Vlaamse balies en Edgar Boydens.

Die zaak is ingeschreven onder nummer 6018 van de rol van het Hof.

De griffier,
F. Meersschaut

Bron van bijlage V:

www.const-court.be

BIJLAGE VI: SCHEMATISCH OVERZICHT BESLISSINGSTERMIJNEN

Bevoegde overheid	Gewone vergunningsprocedure	Vereenvoudigde vergunningsprocedure	Beroepsprocedure
College van Burgemeester en Schepenen	105* (verlengbaar met 60)** 120 (verlengbaar met 60)**	60	
Deputatie	105* (verlengbaar met 60)** 120 (verlengbaar met 60)**	60	60*** of 120 (verlengbaar met 30)**
Vlaamse Regering	105 (verlengbaar met 60)** 120 (verlengbaar met 60)	60	60*** of 120 (verlengbaar met 30)**

* in geval geen advies van een omgevingsvergunningscommissie;

** verlenging enkel ingeval van nieuw openbaar onderzoek of administratieve lus of beslissing door de gemeenteraad over de aanleg van wegen;

*** ingeval van beroep tegen een beslissing overeenkomstig de vereenvoudigde vergunningsprocedure.

Bron van bijlage VI:

Ontwerp van decreet van 23 december 2013 betreffende de omgevingsvergunning, *Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2334/1.

Auteursrechtelijke overeenkomst

Ik/wij verlenen het wereldwijde auteursrecht voor de ingediende eindverhandeling:

De Vlaamse omgevingsvergunning

Richting: **master in de rechten-overheid en recht**

Jaar: **2015**

in alle mogelijke mediaformaten, - bestaande en in de toekomst te ontwikkelen - , aan de Universiteit Hasselt.

Niet tegenstaand deze toekenning van het auteursrecht aan de Universiteit Hasselt behoud ik als auteur het recht om de eindverhandeling, - in zijn geheel of gedeeltelijk -, vrij te reproduceren, (her)publiceren of distribueren zonder de toelating te moeten verkrijgen van de Universiteit Hasselt.

Ik bevestig dat de eindverhandeling mijn origineel werk is, en dat ik het recht heb om de rechten te verlenen die in deze overeenkomst worden beschreven. Ik verklaar tevens dat de eindverhandeling, naar mijn weten, het auteursrecht van anderen niet overtreedt.

Ik verklaar tevens dat ik voor het materiaal in de eindverhandeling dat beschermd wordt door het auteursrecht, de nodige toelatingen heb verkregen zodat ik deze ook aan de Universiteit Hasselt kan overdragen en dat dit duidelijk in de tekst en inhoud van de eindverhandeling werd genotificeerd.

Universiteit Hasselt zal mij als auteur(s) van de eindverhandeling identificeren en zal geen wijzigingen aanbrengen aan de eindverhandeling, uitgezonderd deze toegelaten door deze overeenkomst.

Voor akkoord,

Wolfs, Sarina

Datum: **5/01/2015**